சை
முடிவா
வருவிப்
லெபுண
ரோம
அரும்பு
மீன மீ
உயிரி
சிவத்த

ம
க்கிய
த்தை
ன்னு
யாடு
லாகவு
ன்ற
ரா
யைப்
பூஜை
இடை

பு
விலகி
"து
தமி

தோ
யோர்
வற்றி
விளக்
தமிழ்
ஆலய
யின;

உ

சிவமயம்

முகவுரை

சைவசித்தாந்த அநுபவத்தைப் பெறுவதே வாழ்க்கையின் முடிவான நோக்கம்; அதைப்பெறுவதற்கேற்ற தகுதிப்பாட்டை வருவிப்பது சிவபுண்ணியம். புண்ணியங்களில் உயர்புண்ணியம் சிவபுண்ணியம்; சிவபுண்ணியச் செயல்கள் அனைத்துக்குஞ் சிரோமணியாய்த் திகழ்வது சிவபூஜை. பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் அளும்பும் பொய்ம்மையும் அசுத்த இயல்புகளுமே மனிதனை மீள மீளப் பந்தத்திற்கு ஆளாக்குவன; அவ்விரண்டையும் நீக்கி உயிரிலும் உளத்திலும் உடலிலும், ஏன்? புற உலகிலுங்கூடச் சிவத்துவ அபிவியக்தியை ஏற்படுத்துவது சிவபூஜை.

மனிதர் மேற்கொள்ளுதற்குரிய கைங்கரியங்களிலே அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் அதிப் பிரயாசையோடும் அதி சிரத்தையோடும் செய்யப்பட வேண்டியதுமான காரியம் பூஜை. இன்றைய நடைமுறைப்போக்கிலே அது அதி அலட்சிய புத்தியோடும், அதி அக்கறைக் கேடாகவும், அதிசாமான்ய அலுவலாகவும் நடைபெறுவது ஒன்று; ஞானப்பேற்றுக்குரியது பூஜை என்ற குறிக்கோள் மறக்கப்பட்டு, அது ஒரு வெறும் சமூக நாகரிகச் செயல் என்ற நோக்கை முற்கொண்டு வருவாயையும் சனங்களின் அன்றாட வசதிகளையும் பெறுமளவுக்குப் பூஜைப்பண்புகள் புறங்கணிக்கப்படுதல் ஒன்று. இவையெல்லாம் இடையே புகுந்த விபரீதங்கள் ஆகும்.

பூஜைக்கிரமங்கள் பற்றிய பிரசித்தமான நூல் விதிகளுக்கு விலகி விலகி இன்றைய பூஜை ஒழுங்குகள் போய்க்கொண்டிருப்பது ஆஸ்திக நம்பிக்கையுள்ள அநேகரின் உள்ளங்களுக்கு வேதனை தருவதாகும்;

ஆலயங்களிலுஞ்சரி வேறெங்குஞ்சரி சிவம் தானாகத் தோன்றிக் காட்சியளிப்பது ஞானிகளுக்கு மட்டுந்தான்; மற்றையோர்களுக்கு, தகுதியான மந்திரம், பாவனை, கிரியை என்பவற்றின் மூலமாகத் தகுதியான அர்ச்சகர் ஒருவரால் சிவத்துவ விளக்கம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னரே தரிசனம் நிகழக்கூடும், தரிசித்த பலனுங் கைகூடும்; இந்த ஒரு காரணம் பற்றியே ஆலயங்கள் தோன்றின; அங்கு விக்கிரகங்கள் பிரதிஷ்டையாயின; பூஜைக்கிரமங்கள் வகுக்கப்பெற்றன.

பூஜைக்கிரமங்கள் முறையாக வகுக்கப்பெற்ற நூல்கள் பத்ததிகள் எனப்படும்: அவை முற்ற முழுக்க வேத ஆகமப் பொருளையே ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவன. அவற்றைவிட ஆலய பூஜைக்கு ஆதார நூல் இல்லை. அவற்றிற் கூறப்பட்ட பூஜைக் கிரமங்களை அப்படி அப்படியே அநுசரிக்குமிடத்துச் சிவத்துவ அபிவியக்தி ஏற்படுதற்கு ஏதுமொரு தடையிருக்காது: அவற்றைப் படித்துப் பார்க்கிறபோது இவ்வுண்மை புலனாகின்றது:

அப்பூஜைக் கிரயங்களுட் பொதிந்து கிடக்கும் சைவசித்தாந்த ஞானப் புதையல்கள் அபாரமானவை. சைவசித்தாந்த அறிவு விளக்கத்திற் பார்க்கும்போதுதான் பத்ததிகள் தம் சுவரூபத்தைக் காட்டும்; அவ்வகையிற் காண்கின்றபோதுதான் நால்வேதங்கள், இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள், பதினான்கு சைவ சாஸ்திரங்கள், பன்னிரு திருமுறைகள் என்ற எல்லாவற்றின் சாரமும் ஆலயபூஜையே என்ற அருமையும் விளங்கும்;

ஆகவே, பத்ததிகள் கூறும் பூஜை பற்றிய விளக்கங்களைச் சைவசித்தாந்தப்பொருள் விளக்கிலே விளங்கக்கண்டு அநுசரிக்க வேண்டிய தேவை இன்றைய முக்கிய தேவையாகின்றது:

சுவாமிக்கு எல்லாஞ்சரி. எப்படிச்செய்தாலும் சுவாமி ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றெண்ணிக்கொள்ளும் ஏமாளிப்போக்கு அதிகமாக நிலவுதல் கண்கூடு. சுவாமிக்கு எல்லாஞ்சரிதான்: ஏனெனில், அதற்கு விருப்பு வெறுப்பில்லை. அவ்வளவுக்கு அது சரி. அன்றி, சரியாய்ச் செய்வது பிழையாய்ச் செய்வது எல்லாவற்றிற்கும் சுவாமி ஒரேமாதிரிப் பலன் கொடுக்கும் என்று எண்ணுதல் பிழை. சரிக்கு நற்பலன்; பிழைக்குத் தீப்பயன் நிச்சயம். இது சுவாமியின் நடுவுநிலைப்பண்பு. இதைச் சைவ ஞானம் நன்குணர்ந்துள்ளது. சுவாமி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றதன் சரியான அர்த்தம் வேறு. நடைமுறை விளக்கத்தில் உள்ளது வேறு. பிழையாய்ச் செய்யுங் காரியத்தையும் அது எதிர் நின்று தடுக்காது. அது அதன் விசேட இயல்பு. செய்யவிட்டு அதற்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பது அதன் தர்மம். இதுவே குறித்த கருத்தின் சரியான அர்த்தம். இதிலே, சுவாமி பேரிற் குற்றஞ் சார்வதில்லை. சுவாமி எலவே சரிபிழைகளை வேதாகமங்களிற் சொல்லிவைத்திருக்கிறது; அவற்றை உணர்ந்தொழுக அறிவையுங் கொடுத்திருக்கிறது, மேலும் பிழையாய் நடப்பதற்குச் சுவாமி பொறுப்பாகாது;

தன்னறிவில் விளக்கம் பெறாத எதுவும் செயல்முறையிற் சீராய் நடப்பதுமில்லை; உரிய பலனை உகந்தமுறையில் தருவதுமில்லை. எனவே இன்றைய நமது முதற்கவனம், இவைபற்றிய விளக்கத்தைப் பெறுதலிலும் அவ்விளக்கத்தைச் சைவ சமூகத்தில் எங்கும் பரவச் செய்தலிலும் செலுத்தப்படவேண்டுதல் இயல்பே.

புகழ்பெற்ற மருதடி விநாயகர் வாழ்பதியாகிய மானிப்பாயில் இது பற்றிய ஒரு சிந்தனை உருவாயிருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும்; மானிப்பாய் இந்து சமய விருத்திச் சங்கம் இச்சிந்தனைக்கு வளமும் வாழ்வும் கொடுக்க முற்பட்டிருத்தல் மேலும் பாராட்டப்படத்தக்கதாகும். அவர்களது இச்சிந்தனை செயலாகப் பரிணமிக்கவும் அது ஒரு பேரியக்கமாக உருவெடுத்து இன்றைய நமது ஆலய பூசைக்குறைபாடுகளை நிவிர்த்தி செய்யவும் திருவருள் துணை நிற்பதாக.

இந்நன்னோக்கத்துக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஏற்படுத்தும் நோக்கிலே, 'சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக்கிரியைகள்' என்ற நூல் அவர்கள் முயற்சியால், ஒரு சிறு அளவில் வெளியாகின்றது. சைவ உலகின் ஆதரவு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகரிக்குமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இத்தொடர்பில் நூல்கள் பல வெளிவருதற்கும் இடமுண்டு.

சத்திமுற்றம்,
ஏழாலை மேற்கு:

மு. கந்தையா

பதிப்புரை

நூற்பெயரே நூலியல்பு எப்படியிருக்கும் என்பதைச் சொல்லுவதாயிருக்கிறது. அதற்கிணங்க, சித்தாந்தப் பொருள் விளக்கத்தைச் சிரமமின்றி அறிந்து கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாத சில கிரியைகளே இதில் தழுவப்பட்டிருக்கின்றன. சிவாலயக் கிரியைகளில், நித்திய நைமித்திகக் கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தாராய்வதற்கு இப்போதைய இடம்பொருள் ஏவல்கள் இயையாமை பற்றியும், சாமானிய வாசகருக்கு, நூல், பொருள் தன்மையிலும் நடையிலும் இலகுவானதாயிருப்பதுடன், தன் அளவிலும் மட்டானதாயிருத்தல் விரும்பத்தக்காகும் என்பது பற்றியும் இங்ஙனம் அமைவதாயிற்று.

சைவக்கிரியைகள் நூலறிவாராய்ச்சியாளர்க்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்குமே உரியவை. நூலறிவாராய்ச்சித் தரமுடையார் தவிர, ஏனையோர் இக்கிரியைகளின் தத்துவ தாற்பரிய விளக்கங்களைத் தாமாக வாசித்து விளங்குதற்கேற்ற நூல்கள் நம் மத்தியில் அத்யல்பமாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒரு பெருங்குறையென்றே சொல்லவேண்டும்;

கிரியை விபரங்களைச் சொல்லும் நூல்களுக்கோ குறைவில்லை. கோயிற் கிரியை விபரங்களை அறிவதற்குச் சமஸ்கிருதத்திலுள்ள நூல்களைவிட, அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் தமிழில் வெளிவந்துவிட்டன; அகோரசிவாச்சாரியாரின் கிரியாக்கிரம ஜோதிகை, சைவபூஷணம் என்ற இரண்டு நூல்களும் தனியே தமிழில் வெளியாகியுள்ளன: அகோர சிவாசிவாச்சாரியரின் பரார்த்த நித்திய பூஜா விதியும் தனியே தமிழில் வெளியாகியுள்ளது. சோமசம்பு சிவாசாரியர் பத்ததி, கிரந்தமும் தமிழுமாக வெளிவந்திருக்கிறது. காரணாகமத்திலுள்ள நித்தியபூஜை விபரங்கள், நித்தியார்ச்சனவிதி என்ற பெயரில், தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் வெளிவந்துள்ளன.

நைமித்திகக் கிரியைகள்பற்றி அன்றே நாவலர் பெருமான் எழுதி வெளியிட்ட சிவாலய மஹோற்சவ உண்மை விளக்கம் என்ற நூலுண்டு. அதைத் தொடர்ந்து காலாகாலங்களிலே இது போன்றவை பல வெளிவந்திருக்கின்றன; சமீபத்தில் மறைந்த அச்சுவேலி, குமாரசுவாமிக் குருக்கள், ஆன்மார்த்த, பரார்த்த பூஜைகள், உற்சவங்கள் பற்றித் தமிழிலேயே வெளியிட்ட பல நூல்கள் உள. முத்திர லக்ஷணம், மூர்த்தியலங்கார விதி என்ற நூல்கள் இத்துறையிற் புதுமையானவை. அவருடைய விநாயக உற்சவ விளக்கம், சிவபூஜை விளக்கம் என்ற நூல்களும் மிக உபயோகமானவை; சமீபத்தில் ஆத்மநாத சர்மாவால் வெளியிடப்பெற்ற அக்கினி கார்ய விளக்கம் என்ற நூலும் தமிழில் உள்ளது;

பூர்வக்கிரியை அபரக்கிரியை பற்றிய நூல்களும் நம் நாட்டில் வெளிவந்தவை பல. சைவப் பெரியார், புலோலி, சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் சைவக்கிரியைகள் பற்றிஎழுதிய நூல் ஒன்றுளது; 1964—இல் காரைநகர், சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்பார் வெளியிட்ட விரிவான நூலுமொன்றுள்ளது; இவ்விரண்டும் இக்கிரியைகளின் விபரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் போதுமானவை. வட்டுக்கோட்டை அருணாசல சாஸ்திரிகள் வெளியிட்ட ஆசௌச விதி போன்ற நூல்களும் இத்துறையில் உபயோகமானவை.

சைவர்களாகிய எங்களுக்கு உரிய கிரியை விபரங்களைச் சரியாகத் தெரிந்து அநுசரிப்பதற்குப் போதிய நூல்கள் தமிழில் உள்ளன என்ற உண்மை மேற்காட்டிய விபரங்களினால் தெரியவருகின்றது;

இருந்தும், சிவாலயக் கிரியைகளுஞ்சரி, பூர்வ அபரக் அபரக்கிரியைகளுஞ்சரி, சைவஞான அநுபவரீதியாக அவற்றுக்குரிய விளக்கத்தின் பேரில் நடைபெற நம்மத்தியிற் காணுதல் முயற்கொம்பாயிருக்கிறது. செய்பவருஞ்சரி செய்விப்பவருஞ்சரி தம் செயலின் பண்பென்ன, பயனென்ன அருமை என்ன, பெருமையென்ன? என்றறியாமலே சும்மாசெய்யும் பாங்கு பரவலாகக் காணப்படுகின்றது; அவற்றில் அவதானிக்கக் கூடிய ஒழுங்கீனங்களைக் குறித்துச் செய்பவரைக் கேட்டால்,

'நாங்கள் பரம்பரையாக இப்படித்தான் செய்கிறோம்' என்ற பதில் வருகிறது. செய்விப்பவரைக் கேட்டால்,

'ஏதோ ஐயர் செய்கிறார்'

என்கிறார்கள்; ஆத்ம ஈடேற்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இவ் விஷயத்தில், எவருக்கும் எப்போதும் அவசியமான இவ்விஷயத்தில், இவ்வளவு விளக்கவீனம் இருப்பது பெரும் பழுதே பழுது;

அநுபவப் பயன் பற்றிய விளக்கவீனமே காரணமாகக் கிரியைகளில் திருப்தியீனம் நிலவுதலுங் கண்கூடு. அர்க்கியம் பாத்தியம் ஆசமனீயங்களை ஒழுங்கறியாது கையாளுதலும், நைவேத்தியத்தைச் சும்மா காட்டி மறைப்பதும், ஒரே தட்டிலுள்ள நைவேத்தியத்தைப் பலவேறு மூர்த்திகளுக்குக் கொண்டு திரிந்து நிவேதிப்பதுவும் சுவாமி ஆவாஹனம் பண்ணாமலே திடுதிப்பென்று அபிஷேகம் பூஜைகள் பண்ணுதலும் ஏன்? ஸ்னபனத்துக்குரிய சிவகும்பத்தை வயிற்றோடணைத்துக்கொண்டு செல்லுதலும் போன்ற காரியங்கள், இக்கிரியைகளின் அருமை பெருமைகளை அறியாக் குறையினால் நிகழ்வனவேயாதல் ஒருதலை; இன்னும்,

பூஜையின் முன்னோடிக் கிரியைகளாகிய, ஆன்மார்த்தபூஜை அந்தர்யாகம், பஞ்சசுத்தி, பஞ்ச கவ்வியபூஜை, பஞ்சாமிர்தபூஜை,

புண்யாஹவாசனம் என்பவை தம் பண்பாலும் பயனாலும் அபி ஷேகம், நைவேத்தியம் தீபாலங்காரங்களை விட, அதிமகத்துவம் வாய்ந்தவை. பூஜைப் பண்பும் பயனுமாகிய சித்தாந்த ஞானத் தின் அடிநிலை உண்மை விளக்கத்தைத் தழுவியுள்ளவை இவை களாம். இன்று இவைகள் அருகிப்போவதற்கும் காரணம் இவற்றின் அருமை பெருமைகளை விளங்கிக் கொள்ளாக் குறையே என்பதில் தவறில்லை,

ஆதலால், சாதாரணமாக வாசித்து விளங்கும் அறிவுடை யோர்க்கும் பெருமளவில் உதவவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நூலில், பொருட்பெருக்கம் இயன்ற அளவு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது; வசனநடையும் இயலு மளவு சரளநடையாகவே கையாளப்பட்டிருக்கிறது; அத்துடன் சைவக்கிரியைகள் பற்றிய முன்னோடி நூல்களில் இல்லாத அளவுக்கு, இக்கிரியைகளின் தத்துவப் பின்னணியும், சைவ ஞானப் பண்பும் துலக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது; தகுதியான வரலாற்று உதாரணங்களும் தழுவப்பட்டுள்ளன;

தான் சம்பந்தப்பட்ட அளவில் இச்சிறுநூல்* ஆர்வமுள்ள சைவமக்களின் உள்ளங்களுக்கு ஓரளவிலாயினும் திருப்தியளிக்கு மெனவும், அவர்கள் மேலும் மேலும் இத்துறையில் மற்றும் சைவ அறிஞர்களையும், சைவ நூல்களையும் தேடி விசாரித்தற்கு இது ஒரு நல்ல தூண்டுகோலாயமையும் எனவும், சைவசித்தாந் தக்கல்வியில் ஆர்வம் விளைதற்கு இது ஒரு சாதனமாய் உதவும் எனவும் எதிர்பார்க்கின்றோம்;

எங்கள் சங்கத்தினருக்கு வடமொழி, தமிழ்மொழிப் பண்டிதர் மு. கந்தையா B.A. அவர்கள் இவ்விடயம்பற்றி வாரந்தோறும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி வருகிறார்கள். அவற்றைக் கேட்டு ரசித்த அன்பர்கள் இக்கருத்துக்களைச் சைவமக்கள் யாவரும் வாசித்து அறியக்கூடிய வகையில் இதன் சாரத்தை ஒரு சிறு நூலாக அமைத்துத் தரவேண்டும் என்ற வேண்டு கோளைப் பண்டிதர் அவர்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கு எங்கள் சங்கத்தினதும் சைவப்பெருமக்களினதும் மனப்பூர்வமான நன்றியும் கடப்பாடும் உரித்தாகுக;

இச்சிறுநூலைப் பொருள்செய்து வாசித்து, இதன் குறை நிறைகளைப் பயன்படத்தக்க முறையில் எடுத்துக்காட்டி, இதை விடத் திருத்தமான, பலவேறு இத்தகைய நூல்கள் வெளிவர உதவும் அறிஞர் பெருமக்களுக்கு எமது பெருமதிப்பும், பெருங் கடப்பாடும், பெருநன்றியும் என்றும் உரியனவாம்,

சுபம்

இந்துசமய விருத்திச்சங்கம்
மானிப்பாய்

உ

ஆசியுரை

நல்லை, ஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளியது

சைவர்களாகப் பிறந்தவர்கள் சைவசித்தாந்த அநுபவத்தைப் பெறுவதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சிவபுண்ணியச் செயல்களுக்கெல்லாம் சிகரமாயுள்ளது சிவபூஜை. விநாயகர், முருகன், அம்பிகை, திருமால் யாவரும் சிவபூஜை செய்திருத்தல் கொண்டு அதன் மகிமை நன்கு உணரற்பாலதாய் இருக்கிறது.

இன்று சிவாலய பூஜாக்கிரமங்களும், பூர்வ அபரக்கிரியை ஒழுங்குகளும் பலவிதத்தில் குன்றி வருவது கண்கூடு. மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், பக்திலோபங்களால் கேடுமிகும் என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

சைவபத்ததிகளிற் கண்டவாறு பூஜைக்கிரமங்களுக்குட் பொதிந்து கிடக்கும் சைவசித்தாந்த நுண்பொருட் புதையல்கள் அளவு கடந்தவை; அவைகளை அறியாமையினால் தத்துவரீதியாகப் பூஜாக்கிரமங்கள் அநுட்டிக்கப்படாதொழியும் இக்காலத்தில், நமது ஆதீனவித்துவான் பண்டிதர் மு கந்தையா B.A. அவர்களால் எழுதப்பட்ட சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள் என்ற இந்நூல், அறியாமை அகற்றும் அகல் விளக்காய் அமைகின்றது.

திருவாசகத்தில் பூஜையுண்மையை அமைத்துக் காட்டிய பொருத்தமும் நித்திய, நைமித்திய ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூஜைகளின் உண்மைகளை வெளிப்படுத்திய செப்பமும் நைமித்திய பூஜைகளுக்கு இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் அவலநிலைமைகளை எடுத்துணர்த்திய திட்பமும் அதன் பின்னணியாயிருக்கும் பொய்ம்மையைக் கண்டித்தொதுக்கும் நுட்பமும் போல்வன பாராட்டுதற்குரியனவாம்.

'சீவசேவையே சிவசேவை' என்னும் கருத்தைத் தற்போதைய அரசியற் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்த பிரசார சுலோகம் எனத்தெளிவாக விளக்கியதோடு சிவனடியார் விஷயம்

இதற்கு விதிவிலக்காம் எனவுங் காட்டும் பகுதி மிகப் பிரீதிகரமானது. இதுபோல் பிரீதி பூர்வமான பகுதிகள் இந்நூலுட் பல.

காமிய பூஜையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சைவர்கள் காமிய பூஜைக்கு அநுமதிக்கப்படாமையையும், போகமன்று மோக்ஷமே அவர்களுக்குரிய பூஜை நோக்கம் என்பதையும், சைவசித்தாந்த விளக்கத்தின் சார்பில் நிறுவுந்திறம் நன்றாயிருக்கின்றது. அதற்குத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்திலிருந்தும் திருப்புகழிலிருந்தும் மேற்கோள் காட்டியவாறும் ரம்மியமாயிருக்கிறது. காமியம் வேண்டுதலின் குறுக்கிடக்கூடிய விக்கினங்கள் விபரீதங்களைப் புராண இதிகாசச் செய்திகளிற் பொருத்திக்காட்டும் பண்பிற் புதுமை பொலிகின்றது.

நைவேத்திய பூஜையின் தத்துவத்தைக் கண்ணப்பர் செயலில் வைத்து விளக்கும் நிலே எண்ணிச் சுவைக்குமளவுக்கு இதமானது.

ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருட் கூறுகளை மிக விரிவாக அலசித் தெளிந்து ஆழ்ந்து நோக்கி இந்நூலை வடித்துள்ளார்.

சைவத்தில் ஞானத்துக்கும் கிரியைக்கும் இடையிலான அன்யோன்ய உறவைக் கண்டு ரசிக்க இந்நூல் ஒரு நல்ல சாதனமாயமையும் என்பது மிகையாகாது.

சைவ உலகிற்கு இந்நூல் ஞானபானு எனத் தக்கது. இதனை அளிக்கும் எமது சித்தாந்த ஆசிரியர் அவர்கள் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து தமது அரிய சேவையால், சைவத் திருத்தொண்டு சிறந்தோங்குமாறு உழைக்க, எம்பிரான் சம்பந்தன் இணையடிகளை வழுத்தி ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

நா. சுந்தரலிங்கம்
இளவரசு
சுவாமிகள் ஆணைப்படி

நல்லூர்
5-9-78

ஆசியுரை

அகிலப் பிரசித்த சிவாசாரியவரர்

நவாலி அட்டகிரி, யாழ். பெருமாள்கோயில் பிரதம குரு:

சிவஸ்ரீ. சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள் வழங்கியது

உலகின் கண்ணே தோன்றிய பல சமயங்களுள் சாலச் சிறந்ததும் முடிவு முதல் இல்லாததுமான சமயம் சைவசமயமாகும். இச்சமய விதிகள் வேதம் ஆகமம், சித்தாந்தம், வேதாந்தம், புராணம், இதிகாசம், ஜோதிஷம், திருமுறை; திருவாசகம் என்னும் முதல் நூற்பொருள்களின் மரபு வழியாக அமைந்தவை. மெய்யடியார்கள் பலர் இதன் வழி வாழ்ந்து முத்தியடைந்து உலகு வாழ வழிவகுத்து வைத்த பெருமை இந்தச் சைவசமயத்திற்கு அணியானது.

இன்றைய உலகில் மக்கள் அல்லற்படும் நிலைக்கு முதற் காரணம் சமய உணர்ச்சியற்ற நூல் உரைகளைவாசித்து அவர்கள் சைவசமய நெறியைத் தவறி நிற்பதேயாகும்.

கிரியா மார்க்கத்தின் வாயிலாக ஆத்மீக நன்மையையும் உலகத்தில் சுபீட்சமான வாழ்வையும் பெறுவதற்குச் சைவ சித்தாந்தம் ஒரு சிறந்த பொக்கிஷம் எனக்கூறுவது மிகவும் பொருத்தமான விஷயம்.

சமுத்திரத்தின் அலைக்கு ஓய்வு கிடையாது. அதேபோல சைவன் எனப்பிறந்தவன் எவனும் மனதை அல்லற் படவிடாது அமைதியாகவும் பக்தியாகவும் சமயப் பற்றுடனும் சமய அறிவுடனும் வாழவேண்டும். இதற்கு உபகாரமாகவே சமய சாஸ்திர நூல்கள் அமைந்து விளங்குகின்றன. இவ்வுண்மை வழிநின்று மானிப்பாய் இந்துசமய விருத்திச் சங்கத்தினர் வெளியிடும் சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக்கிரியைகள் என்னும் நூல் நிரம்பிய கிரியை பாவனைக் கருத்துக்கள் நிறைந்து சைவமக்கள் இலகுவில் புரிந்து விளங்கக்கூடிய நிலையில் அமைந்து விட்டது நமக் போற்றுதற்குரியது.

அதன் ஆசிரியராக அமைந்த உயர் திரு. மு. கந்தையா ஆசிரியர் அவர்கள் ஏழாலையைச் சேர்ந்தவர். அது இக்கலி காலத்திலும் சைவப்பண்பில் பங்கம் ஏற்படாது வாழும் சிவ நெறிச் செல்வர்கள் நிறைந்த கிராமமாகும்; அன்னாரின் சேவைக்கு இறைவன் கருணையும் மக்களின் அன்பும் பக்தியும் நிதியும் உறுதுணையாக இருக்கவேண்டும். இதுபோன்ற பல அரிய சிவமணம் கமழும் மலர்களை அவர் வாயிலாக நாம் பெற்று உலகத்தில் சைவஞ் செழிக்குமாறு கிரியைகளையும் மாசுருவண்ணம் நடத்த அனைவரும் முன்வரவேண்டுமென உலக பிதா மாதாவாக அமைந்த பார்வதி பரமேஸ்வரன் பாதமலர்களை வணங்கி ஆசி கூறுகிறேன்.

"மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்"

சுபம்! விஸ்வநாதக் குருக்கள்

முன்னுரை

சித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வர்
காஞ்சிபுரம் க. வச்சிரவேல் முதலியார்
[மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்துச் சைவசித்தாந்தத்
தத்துவத்துறைத் தனி அலுவலர்]
அவர்கள் வழங்கியது

சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக்கிரியைகள் என்னும் திருந்திய கருத்துக்கள் அமைந்த இன்றியமையாத இந்நூல், திருவருட்செல்வர் ஏழாலை மு. கந்தையா அவர்களால் தமக்கேயுரிய கலை, ஞானம், ஒழுக்கம் என்பவற்றின் பயனாக எழுதப்பட்டுள்ளது. சிவநெறி நின்று ஒழுகுவோரும் அதுபற்றி உண்மையாக அறிய விரும்புவோரும் இன்றியமையாது கற்றுணர்தற்கு உரியது: வேதசிவாகமம், திருமுறை, சாத்திரங்கள், கிரியாபத்ததிகள் என்பவற்றின் பிழிவாயுள்ளது.

சைவ ஆசாரியர்களும் திருக்கோயிலை நடத்தும் பொறுப்புள்ள செல்வர்களும் அடிப்படையாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், திருக்கோயிலில் நடைபெறும் நித்திய நைமித்திகச் செயல்கள், சைவசமயிகள் சிவஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தமாகப் பின்பற்றிப் பாதுகாத்து வரும் சிவபூஜாமுறைகள், பூருவ அபரக்கிரியைகள் என்பவற்றின் பண்பும் பயனும், உணர்வு அடிப்படையும் இந்நூலால் நன்கு விளக்கப்படுகின்றன.

நூல் உருவிற் சிறியதாயினும் சைவக் களஞ்சியமாகவே கொண்டு போற்றி உணர்தற்குரிய அரிய நுண்ணிய கருத்துக்களைப் பொதிந்துள்ளது.

இதில் ஓரிடத்தில் சிவபிரான் திரியும் முப்புரம் எரித்த வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது; அது

''கல்லால்நிழற் கீழாயிடர் காவாயென வானோர்
எல்லாமொரு தேராயயன் மறையூட்டிநின் றுய்ப்ப
வல்லாயெரி காற்றீர்க்கரி கோல்வாசுகி நாண்கல்
வில்லாலெயி லெய்தானிடம் வீழிம்மிழ லையே''

என்னும் தேவாரத்தை நினைவூட்டிற்று:

வல் ஆய் எரி: காற்று ஈர்க்கு: அரி கோல் என்றது அங்கியங்கடவுள் அம்பின் வலிய நுதி (முனை); வாயுதேவன் அதன் அலகு; திருமால் அதன் பின்னுள்ள நீண்ட கோல் என்றபடி: சிவபிரான் ஒருவரே கருத்தா. வேதத்திற் கூறப்படும் ஏனைய தேவர் அவரூற் செலுத்தப்படுங் கருவிகள் என்பது தெளிவிக்கப்படுகிறது.

இந்நூலிற் குறித்துள்ளபடி திருக்கோயிற்பூஜை முதலியவை நடைபெறவும் அதற்கு வேண்டிய மனத்திட்பம், உயர் நோக்கம், கல்வியறிவு, ஒழுக்கம் என்பவற்றைத் தமிழகத்தில் உள்ள அர்ச்சகர், பயன்கொள்வோர் எல்லோர் பெற்றுப் பல்லாற்றானுஞ் சிறந்து விளங்கவும் திருவருள் துணை புரிக! நூல் நீடினிது நின்று மக்கள் துயர் தீர்த்து இன்புறச் செய்க! நூலாசிரியர் நீடினிது வாழ்க!

இன்ப அன்பினீர்,

வணக்கம், நலம். இம்முன்னுரை நண்பர், திரு. S. அரசநாயகம் அவர்கள் விருப்பத்தின்படி எழுதப்படுகிறது நூலின் பெருமையை யானும் உணர்ந்துதான் எழுதுகிறேன்.

பல்கலைக் கழகம்
மதுரை 625021
7-9-1978

இங்ஙனம்
அன்புள்ள
க. வச்சிரவேல் முதலியார்

உ

சைவப்பெரியார் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B.A.B.Sc.
திருக்கேதீச்சரத் திருப்பணிச்சபை உபதலைவர்
இலங்கை இந்துசமய விவகார ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினர்
முன்னாள் பரமேஸ்வரக்கல்லூரி அதிபர்
அவர்கள் வழங்கியது.

சைவசித்தாந்த உணர்ச்சி சைவாகம அறிவின்றி முற்றுப் பெறுவதில்லை. அங்ஙனமே சைவாகம உணர்ச்சி சைவஞானம், சைவக்கிரியை ஆகிய இரண்டும் உண்மையில் ஒன்றெனக் காணும் பேறு பெற்றாலன்றி முற்றுப் பெறுவதில்லை. இந்த அடிப்படை உண்மையில் வைத்து எடுக்கப்பட்டனவே எங்கள் சைவ ஆலயங்கள்.

இந்த ஆலயங்கள் சோழப் பேரரசரின் காலத்தில்தான் சிறிதும் நலிவுறாத நிலையில் செழித்து வளர்ந்து வந்தன. அதன் பின்னர் குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று ஆலயங்கள் தவிர ஏனையவற்றின் சரித்திரம் மிக மிகப் பரிதாபமானதே. காரணம், சைவாலயங்களை முறையாகப் பரிபாலித்தருளவல்ல சைவ அரசர்கள் எம்மத்தியில் தோன்றாமையே. அவர்கள் தோன்றும் வரைக்கும், சைவ உணர்ச்சி மிக்க சைவ அறிஞர்கள் நூல்கள் வாயிலாகவும், பிரசாரங்கள் மூலமாகவும் சைவக்கிரியை உண்மைகளை, திருநீறு பூசும் சைவசமயி ஒவ்வொருவர்க்கும் இடித்து இடித்து உணர்த்திக்கொண்டு வருதல் வேண்டும். இப்பணியைச் சைவாசிரியர் திரு. மு. கந்தையா B. A. அவர்கள் மிகுந்த சைவ உத்வேகத்துடன், மிகத்திறம்பட இந்நூல் வாயிலாக ஆற்றியுள்ளார்கள். 'சைவ ஒழுக்கமும், வரன்முறையாக வந்து வாய்த்த சைவ சித்தாந்த உணர்ச்சியும் கலந்த சைவ நல்லாசிரிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்போலக் காணப்படுகின்றார்' என்று இந்நூல் ஆசிரியரைப்பற்றி முன்னாள் தபால் தந்தி அமைச்சர், கலாநிதி ஸ்ரீமான் சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் ஒருதடவை கூறியதை இவ்வணிந்துரைமுகத்தில் யான் கூறாமலிருக்க முடியவில்லை.

'சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள்' என்ற இந்த நூல் எங்கள் சமூகத்தில் பல காரணங்களாலும் புகுந்துள்ள நம்பிக்கையின்மை, சோம்பல் முதலிய பொல்லாக்குணங்களையெல்லாம் அகற்றி, சமயக் கிரியைகளில் சதா நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தீட்டுக்கள் யாவற்றையும் போக்கி, ஒரு புதுச்சைவ சமூகத்தை நாங்கள் காண்பதற்கு ஒரு திறவுகோலாய் அமையவேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவடிகளை வணங்குகின்றோம்.

சிவப்பிரகாசவாசம் — மு. ஞானப்பிரகாசம்.

11-9-78

மதிப்புரை

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி,
சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வழங்கியது

கிரியை ஞானநிமித்தம்

வைதிகம் வேதநெறி; அது சென்று முற்றுமிடம் சைவம்; அது ஆகமநெறி.

சைவம் வைதிகத்தின் வழி வருவது. அதனால் அது வைதிக சைவம் எனப்படும்.

சைவம் சிவசம்பந்தம்; சிவத்தோடு தொடர்பு படுத்துவது.

எல்லாச் சமயமும் இருப்பது நீதி என்று சொல்லுவது சைவம்; அதே சமயத்தில் அவற்றின் வேறாயுமிருப்பது சைவம்.

ஒன்றோடொன்று மாறுபடுகின்ற எல்லாச் சமயமுமாய், அவற்றின் வேறுமாய்,

'இராசாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிக சைவம்; அழகிது'
என்று விம்மிதம் உறுகின்றார் தாயுமானவர்.

சித்தாந்தம் முடிந்த முடிபு; தனக்குமேல் மற்றொரு முடிபு இல்லாதது. 'வேதாந்தத் தெளிவு சைவசித்தாந்தம்' என்கின்றது சிவப்பிரகாசம். சைவசித்தாந்தம் 'சித்தாந்தம் எனவும் வழங்கும்.

'சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள் பற்றிச் சிந்தைப் போமாக.

'கிரியையென மருவுமவை யாவும் ஞானம் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்' என்பது சிவப்பிரகாசம்.

கணிதத்துக்கு விடைகாண்பதற்குச் செய்யுங் கிரியைகளில் வைத்து, ஞானம் கிடைத்தற்குக் கிரியைகள் முக்கியமாதல் சிந்திக்கலாம்.

ஞானம் இறை ஒளி; அது, தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும் சக்தி' எனவும், திருவருள் எனவும் படும்; அதனைப் பெறுதலே வீடுபேறு.

'ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே இடம்' என்பதில், 'ஒன்று' என்பது ஆன்மா. அது உயிர் எனவும் படும். இருள் ஆணவ இருள். ஒளி இறையொளி. அது உயிர்க்குயிர்; அநாதியே உயிரோடு அத்துவிதப்பட்டிருப்பது. அங்ஙனமாகவும், அநாதியே உயிர் மற்றொன்றாகிய இருளோடும் அத்துவிதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையில் உயிர்க்குயிராய இறைவொளியும், 'மிக இருளேயாம்' என்பது பெரிதும் சிந்திக்கற்பாலது.

இருள் சடம். (ஒளியாகிய ஞானம் எனப்படும்) அருள் சித்து.

பந்தகாலத்தில் இருள் மேலிடும்; முத்திக்காலத்தில் அருள் மேலிடும்.

அருள் மேலிட்டவழி, இருள், உயிரை அணுகுவதில்லை.

இருள் மேலிட்டிருக்கும்போது, உயிர் தன்னோடைத்துவிதப் பட்டு உயிர்க்குயிராயிருக்கும் உள்ளொளியைப் பெறமுடியாதிருந்தபோதும்,

அஃதாவது,

'ஒன்று மிகினும்'

இருள் மேலிட்டிருப்பினும், 'ஒளி உள்ளம் கவரும்.

சித்தாகிய ஒளி உள்ளத்தை இருளிலிருந்து ஈர்க்கும்; உள்ளம்- உயிர். கவராதேல் என்பதனால் கவரும் என்பது பெறப்பட்டது. 'ஒன்று மிகினும்' ... ... திருவருட்பயன்.

உயிரை இருளிலிருந்தெடுக்க ஈர்க்கும் ஈர்ப்பே நள்ளிருளில் நட்டம்.

ஒளி காந்தசத்தி போன்றது; உயிர் இரும்பு போன்றது. உயிரை அது ஈர்த்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

ஈர்ப்பின் விளைவே சகலாவஸ்தை; உயிர் சரீரத்தோடு கூடிய நிலை.

சூரிய ஒளியை நேரே பெறமுடியாத கண்ணுக்கு, மூக்குக் கண்ணாடி போன்றது இந்தச் சரீரம். இந்தச் சரீரத்தின்மூலம் ஒரு சிறு அளவாயினும், உயிர் தன்னோடு கலத்தற்கு அந்த அருள் ஒளி இந்தச் சரீரத்தை உயிர்க்களித்திருக்கின்றது.

'இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்' என்பது நாவலர் வாக்கு.

கடவுளை வணங்குதலாவது, ஞான நிமித்தமாகிய கிரியைகளை மேற்கொள்வதாம். முத்தியின்பம் ஞானப்பேறு.

இந்தச் சரீரம், ஞானத்தை அடைதற்கு நிமித்தமாகிய கிரியைகளைச் செய்தற்கே கிடைத்தது.

கிரியைகளை முன்வீட்டுக் குருத்துவம் பற்றி நாவலர் பெருமான் விடுங்கண்ணீர் பின்வருமாறு:

'சைவசமய குருத்துவத்துக்கு அவசியம் வேண்டிய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களும் சைவசித்தாந்த நூலுணர்ச்சியுஞ் சைவக் கிரியைகளை மந்திரக் கிரியா பாவனை வழுவாவண்ணஞ் செய்யுந் திறமையுஞ் சைவசமய போதனையும் இல்லாதவரைச் சைவசமய குருமாரெனக் கொண்டு உங்கள் கைப்பொருளை அவருக்கு இறைத்துவிட்டு, அவரிடத்தில் வேலை வாங்காது பராமுகர்களாய் இருப்பது நீதியா? தவசிப்பிள்ளைகளுந் தங்கள் தொழிலிலே பரீட்சை கொடுத்தே தவசிப்பிள்ளைகளாகின்றார்களே! பரீட்சை சிறிதும் வேண்டாத உத்தியோகமாவது, உலக முழுதாளும் அரசரும் பெறாத வந்தனைகளைப் பெறும் மிக மேன்மைபெற்ற உத்தியோகமாகிய சைவசமய குருவுத்தியோகம் ஒன்றேயாய் முடிந்ததே! இஃது என்னை யென்னை! கொடுமை! கொடுமை!!

பரீட்சைக்குக் கொடுத்த கணிதத்தில், என்ன கேட்கப்பட்டதென்பதை விளங்கும் ஆற்றலில்லாத மாணவன், குறித்த நேரம் வரை ஏதோ கிறிக்கொண்டிருப்பான் அக் கிறுகலுக்கும் விடைக்கும் சம்பந்தமுண்டா?

இவ்வாறேதான் ஞானத்துக்கும் கிரியைக்குந் தொடர்பு தெரியாதவர்களே பெரும்பாலும் ஏதோ செய்து வருகின்றார்கள்.

தொடர்பு தெரிய வல்லவர்களும் ஏதேதோ காரணங்கள் சொல்லிக் காலங் கழிக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கர்தல் இந்தச் சித்தாந்த விளக்கு, கிரியைகளின் அருமைகளைப் புலப்படுத்தி, அச்சமோ கூச்சமோ விளைக்குமாயின், அவ்வளவே இந்நூலின் தோற்றரவுக்குப் போதியதாம்.

கிரியை விசேஷத்தால் மந்திரசக்தி பரவும் கோவிற் சந்நிதி, மின்சக்தி பரவும் இடத்திலும் பார்க்க அச்சத்துக்குரியது; உள்ளும் புறமும் புனிதர்களே கோயிற் சந்நிதியிற் பிரவேசிக்க முடியும். புனிதங் குறைந்தவர்கள் பிரவேசிப்பாராயின், குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசுவதாம்.

'மந்திர சக்தியின் நிலையையும், தன்னிலையையும் உணர்ந்த ஒருவர் குருக்கள் வேலைபார்க்க உடன்படாமல் ஓட்டமெடுக்கவுங் கூடும்' என்று ஒரு மகான் கூறியது நினைவுக்கு வருகின்றது. காரைக்கால் தெய்வம் தலையால் நடந்த புனிதத் தலத்தில் கால்வைக்கக் கூசினர் சம்பந்தப் பிள்ளையார்;

மந்திரசக்தி வாய்ந்த ஞானநிமித்தமான கிரியைகள் பற்றி வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் அநேக நூல்கள் உண்டு: அவற்றை ஆராய்ந்து, சைவக் கிரியைகள் சித்தாந்த விளக்கில் விளக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் ஆசிரியர் பண்டிதர் திரு. மு; கந்தையா B. A: அவர்கள் முப்மொழி வல்லவர்; சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் திருமுறைகளிலும் முழுகித் திளைப்பவர்; அவர் பொழுது தவப்பொழுது; அவர் வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கை; அவருடைய அறிவுச் செல்வம் 'பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்று'; பலவேறு இடங்களில் சித்தாந்த வகுப்பும் புராண வகுப்பும் நடாத்தி வருபவர்; இவ்வாறுயதோர் 'வைருணியைக் காண்டல் அரிது! அரிது!!;

ஆசிரியர் அவர்களைப் பயன்செய்யும் முறையிற் பயன் செய்யும், மாணிப்பாய் இந்துசமய விருத்திச் சங்கத்தை எத்தனை முறை பாராட்டினும் பாராட்டு முற்றுதல் எய்தாது;

சித்தாந்த விளக்குக்
'சிரிதீபம்' ஆகுக

திருநெல்வேலி
7 - 9 - 78

சி. கணபதிப்பிள்ளை

உ

சிவமயம்

அணிந்துரை

பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் ஆசிரியர்
(யா / ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி, புத்தூர்.)

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவும்நீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே (அப்பர்)

பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டரன் நாமம் நவிற்றிலார்
ஆக்கைக் கேயிரை தேடி அலமந்து
காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே. (அப்பர்)

நால்வர் வாக்குத் தேவர் வாக்கென்பர்: அந்நால்வரில் அப்பர் அருள்வாக்குகள் இரண்டு மேலே தரப்பட்டுள்ளன. முதல்வாக்கில் உண்மை வழிபாடும் போலிவழிபாடும் பற்றியும் இரண்டாம் வாக்கில் காயவழிபாடுபற்றியும் ஆக மூன்றுவகை வழிபாட்டு நெறிகளும் அவற்றின் பயனும் கூறப்படுகின்றன.

முதலாவதில் இறைவனிடத்தும் அவனை வழிபடுமாறு கூறும் வேத சிவாகமங்களிலும் மெய்யன்புடையராய்வழிபடவேண்டும். அதன் பயன் இறைவன் நம் இதயக் கோயிலில் வீற்றிருக்கப் பெறுதல் எனக்கூறப்படுகிறது;

இரண்டாவதில், போலி வழிபாடு இறைவனதும் பிறரதும் பரிகாசத்துக்கு உரித்தாவதன்றி வேறு உபயோகமற்றதெனப் பேசப்படுகிறது.

""வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும்'' என்றதும் இதுவே;

மூன்றாவதில் பொருளாகப் போற்றவேண்டிய இறைவனையும் ஆன்மாவையும் விடுத்து, பொருளல்லாத உடம்பையே பொருளாகப் போற்றி வாழும் மருளர் 'பெயர்த்தும் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றார்' என்ற நிலை நினைப்பிக் கப்படுகிறது;

''பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணாப் பிறப்பு'' என்றதும் இதுவே

இன்று கோவில்களிலும் இல்லங்களிலும் நாம் நடத்தும் நித்திய நைமித்திக பூர்வ அபரக்கிரியைகள் பலவும் இரண்டாவதான போலி வழிபாட்டு முறையிலேயே அமைந்து எல்லோரதும் பரிகாசத்துக்கு இடமாதலை இன்று நாம் காண்கின்றோம். இக்கிரியைகளைச் செய்யும் ஆசாரியர்களும், செய்விக்கும் அதிகாரிகளும், அவற்றைப் பார்க்க வருவோரும், அவைத்திற்கும் காரணனாய் அவ்வழிபாட்டை ஏற்றருளும் இறைவனுமே இச் செயல்களை நோக்கி நகை புரிகின்றனர். ஆசாரியர் தம்செயலை மணிகிலுக்குதல் என்றும், அதிகாரிகள் இவை அந்தணர்வயிற்றுப் பிழைப்புக்குக் கட்டிவைத்தவை என்றும், தரிசிப்பார் தத்தம் மனம் போனவாறும் பரிகாசம் செய்வதையும் இவற்றை நோக்கி இறைவன் மௌனப் புன்முறுவல் செய்திருப்பதையும் அறியும்போது எந்த உண்மைச் சைவரும் உளம் வருந்தாதிருக்க நியாயமில்லை. சிலர், மேலும் ஒருபடி முன்னேறி இக்கிரியைகள் இன்றியே திருமணம் முதலான காரியங்களைச் செய்யவும் தலைப்பட்டுள்ளனர். ஐயோபாவம்! சைவக்கிரியைகள் இந்தத் தரத்திற்குத் தாக்குறைவாய் மதிக்கப்படலாயினவே!

இதற்கான காரணம் என்னை? இந்நிலையை மாற்றி சைவக்கிரியைகளுக்கு உரிய மதிப்பை மக்களிடையே வளர்க்க வழி என்ன? இவ்வினாக்களுக்கெல்லாம் ஏக காலத்தில் விடைதர எழுந்ததே ''சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக்கிரியைகள்'' என்னும் இந்நூல் எனலாம்.

கிரியைக் கிரமத்தையும், அவற்றின் உண்மைத் தத்துவத்தையும் கிரியைகளின் நோக்கம் பயன்களையும் முற்ற உணர்ந்து செய்யும் ஆசிரியர்களும், அவற்றைப் பக்தி சிரத்தையோடு செய்விக்கும் மக்களும் அருகியமையே இந்த இழிநிலைக்குக் காரணமாகும். இதனை நன்குணர்ந்து தக்க சமயத்தில் இந்நூல் வெளிவருகிறது. நாவலர் ''யாழ்ப்பாணத்துச் சமயநிலை'' என்ற நூல் எழுதக்காரணமாயிருந்தது எந்தச் சூழ்நிலையோ அதுவே இந்நூல் வெளிவருவதற்குமுரிய சூழ்நிலையாயுள்ளது என்பது எனது கருத்து.

தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் துறைபோகக்கற்ற முதறிஞராய திருவாளர் மு. கந்தையா B.A. அவர்கள் பழைய வேத சிவாகமங்களையும் திருமுறை மெய்கண்டசாஸ்திரங்களையும் ஓதி உணர்ந்ததோடு நவீன ஆராய்ச்சி

நூல்களையும் படித்துப் பார்த்துத் தெளிந்த சிந்தையினாலே சீர்தூக்கித் துணிந்து, சைவக்கிரியைகள் பற்றிய உண்மையையும் உயர்நிலையையும் சித்தாந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு புதிய முறையில் விளங்கச் செய்துள்ளது இந்நூலின் சிறப்பம்சமாகும்;

இந்நூலில் சைவக்கிரியைகளை ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தம், பூர்வம், அபரம் என நான்கு வகையிலே அடங்கக்கொண்டு உள்ளுறுப்பாய சடங்குகளையெல்லாம் கிரமமாக வகுத்துக் காட்டி, ஒவ்வொரு கிரியையின் இன்றியமையாச் சிறப்பையும், அவ்வவற்றின் அடங்கிய தத்துவக்கருத்துக்களையும் சில கிரியைகள் நவீன விஞ்ஞான நோக்கிலும் போற்றிச் செய்யவேண்டியவையாயிருப்பதையும் ஆங்காங்கு உளங்கொள எடுத்துரைக்கப்படுவதைக் காணலாம். வடமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் முன்னே வெளிவந்த பத்ததிகள் கிரியை விளக்க நூல்களிலிருந்து பல மேற்கோள்கள் ஆதாரமாக இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. அவை ''இக்கிரியையை இப்படிச் செய்'' என்ற ஏவலாக -அமைந்தனவேயன்றி ஏன் செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்துரைக்கத் தவறியதைக் காணலாம். அக்குறை இந்நூலால் நீக்கப்படுவதை உணரலாம். மேலும் கிரியையில் உபயோகிக்கப்படும் பொருள்களும் வேண்டுமிடத்தில் கால நிர்ணயங்களும் தரப்பட்டுள்ளதும் சிறப்பம்சமாகும்.

வேதாகமங்களிலும் திருமுறை மெய்கண்டசாஸ்திரங்களிலும் கிரியைகளின் தத்துவத்தை விளக்க வேண்டிய மேற்கோள்களைக் காட்டி அவற்றுக்குச் சரியான விளக்கம் தந்திருப்பதும் போற்றவேண்டியதாகும் உ + ம் ஆக ''நலம் புரிகொள்கைப் புலம் புரிந்துறையும் செலவு'' என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வரிக்கு உரைதந்தமை காணலாம்.

இன்னும் இதிகாச புராண வரலாறுகளிலும் சில எடுத்துரைத்துக் கிரியைகளுக்கு விளக்கம் செய்திருப்பதும் நன்றாக அமைந்துள்ளது.

''சிவன் சேவையே சிவசேவை'' என்ற தொடரைத் திரித்து, ''சிவசேவையே சிவன்சேவை'' என்றுரைக்கும் திரிபுவாதிகளின் விபரீதப்போக்கைக் கண்ணியமான முறையில் கண்டித்து விடுகிறார். சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருந்த இரட்டையர் பாடலொன்றுகாட்டி ஊர்தோறும் ஆலயங்கள் அமைத்துக் கிரமமாக வழிபாடு செய்வதால் நல்வாழ்வும் உண்டென்றும் வழிபாடுகள் வழுவிவிடின் வாழ்வு குன்றும் என்றும் காட்டியதும் பாராட்டவேண்டியது;

"தவமும் தவமுடையார்க்கு ஆகும்" என்ற தமிழ் மறைக்கேற்பச் சிவபுண்ணியஞ் செய்பவர்க்கு அப்புண்ணிய கருமங்களைத் தெறிவழுவாது செய்வதற்கு ஆற்றுப்படுத்தும் பெருந்தவத்தைச் செய்பவராய் இவ்வரிய நூலை எழுதி வெளியிடுவதில் தமது ஓய்வு நேரத்தைத் தவப் பொழுதாக்கிக் கொண்டார் ஆசிரியர்.

சமய நம்பிக்கை அருகிவரும் இந்நாளில் சைவமக்கள் ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப் படித்துப் பயனடைய வேண்டிய ஒருநூல் இஃதெனலாம். இந்நூலைத்தந்த ஆசிரியருக்குச் சைவ மக்கள் நன்றிக்கடனுடையவராவர். இந்நூலை வாங்கிப்படித்துச் சைவக்கிரியைகளின் உயர்வையும் உண்மைத் தத்துவத்தையும் அறிய வேண்டியதும் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதும் நம்கடமை என்று என்று கூறி அமைகின்றேன்.

ஆவரங்கால்
1-9-78

ச. சுப்பிரமணியம்

உ

சிவமயம்

திரு. மு. பசுபதி அவர்களின்

வாழ்த்துரை

வேதாந்தத் தெளிவு சைவசித்தாந்தம். சைவசித்தாந்த நூல்களில் தலையாயது சிவஞானபோதம்; சிவஞானபோதத்தின் நூலாசிரியர் மெய்கண்டார், பொய்கண்டார் காணப்புனித மெனும் அத்துவித மெய்கண்டார் என்று பாராட்டப்படுகின்றார். சைவ சித்தாந்தம் சர்வசமய சக்கரவர்த்தி என்று ஓரிடத்தில் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. சைவ சாத்திரங்களின் உட்கிடையாய்-சர்வகலைகளின் முடிமணியாய்த் திகழும் சைவசித்தாந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் செய்யும் கிரியைகளை எடுத்தியம்புவதே "சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள்" என்னும் நூல்.

சிவாலயக் கிரியைகள் பற்றியும் அடியார்கள் மேற்கொள்ளும் விரதங்கள் பற்றியும், பூர்வக் கிரியைகள், அபரக்கிரியைகள் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறும் இந்நூலில் சிவாலய உற்சவங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

"வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவேதான்" என்றது அனுபவக் கல்வியின் அரிவரிப்பாடமாக மட்டும் இருக்கக் கூடியது; வாழ்க்கையின் உயரிய நோக்கத்தை அடைதற்குச் சமய சாதனையே மேலானது என்று நூலாசிரியர் முற்பகுதியில் அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

சிவாலயக் கிரியைகளிற் சுத்திகரிப்புக்கு முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டிருப்பது ஆணித்தரமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது; ஆலயங்களில் நடாத்தப்படும் சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள் மூலம் ஆலயங்களிலும் அங்குள்ள பொருள்களிலும் சூழலிலும் தெய்வசாந்நித்தியம் மிளிரும் என்பதை இந்நூல்தரும் விளக்கத்தின் மூலம் வாசகர்கள் இலகுவாக அறிந்து கொள்ளலாம்; சுத்தமான சூழ்நிலையிலேயே பக்தி பிரவாகிக்கும்,

பூர்வக் கிரியைகளைப்பற்றி முற்பகுதியில் எடுத்தியம்பும் நூலாசிரியர் ஓருயிர் கருவிற் புகும் அந்த அடிநிலையிலிருந்து அது

எடுத்த உடலை விட்டுக் கழல இருக்கும் நிலை வரையில் அவ்வுயிரின் உடல், உயிர் உள்ளங்களுக்குத் தூய்மையும் வலுவும், உரனும் விளைவிக்கக்கூடிய பலவிதக் கிரியைகள் சைவத்தில் உள்ளன என்பதைப் பலவேறு கிரியாம்சங்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டும் முறை சிறப்பாக இருக்கிறது.

நூலாசிரியர் ஏழாலையூர் பண்டிதர் மு. சந்தையா B.A. அவர்கள் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் புராண இதிகாசங்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் மூழ்கித்திளைத்தவர்; சாதனை மிக்கவர்.

நாஸ்திகம் தலைகாட்டுகின்ற இக்காலத்தில் சிவாலயக் கிரியைகளையும் பூர்வ அபரக் கிரியைகளையும் செய்கின்றவர்கள், செய்விக்கின்றவர்கள், வருங்காலச் சந்ததியினர், உள்ளிட்ட யாவரும் பயன் பெறக்கூடிய வகையில் அவர் இவ்வரிய நூலினைத் தந்துள்ளமை யாம் செய்த தவமேயாகும். அன்னாருக்கு நன்றி கூறி அமையாது.

ஊர்கடோறும் சைவசபைகளை ஸ்தாபித்துச் சைவ மரபினைக் காக்க வேண்டும் என்பதே நாவலர் பெருமான் குறிக்கோள்; மிகவும் பழமை வாய்ந்த மானிப்பாய் இந்து சமய விருத்திச் சங்கம் சைவ உலகு பயன்பெற இந்நூலை வெளியிட முன்வந்தமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது; முன்மாதிரியானது.

'சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள்' என்னும் இந்நூல் சைவ ஒளியைத் திக்கெட்டிலும் பரப்பிச் சைவம் மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெற எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் புரிவாராக.

''மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்''

மு. பசுபதி
தலைவர்

உடுவில்; சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்
1-09-1978, உரும்பராய்.

நன்றியுரை

சைவமக்களிற் பெரும்பாலோர் தங்கள் சமயக் கிரியைகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கமில்லாதிருக்கும் குறைபாடு பற்றி எங்களிடையே சிலகாலமாக விசாரணை நடைபெற்று வந்தது. அவ்விஷயமாக நம்மோடு மனங்கலந்து உரையாடக்கூடிய ஆசிரியரொருவரைத் தந்து, அவ்வுரையாடல்களின் முக்கிய அம்சங்களை ஒரு நூலுருவாக்கவும் வழிவகுத்து, கணிசமான அளவு சுருங்கிய கால எல்லையில் இந்த நூலை வெளியீடாதற்கான இடம், பொருள், ஏவல்களையும் தந்து எம்மை வழிநடத்திய திருவருளுக்கு முதலில் நன்றி கூறுகின்றோம்.

எமது குறைந்தபட்சப் பிரயாசையோடு இந்நூல் வெளிவரும் வகையில் தமது கூடியபட்சப் பிரயாசையைச் செலுத்தி இதனைப் பொருத்தமான முறையில் அச்சிட்டுதவிய யாழ்ப்பாணம் வண்ணை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அச்சகத்தாருக்கு நன்றி தெரிவித்தல் நமது இன்றியமையாக் கடமையாகும். அச்சுவேலை நெருக்கடியும் கடதாசித் தட்டுப்பாடும் மிக்க இக்காலத்தில் வேலை விரைவில் முடிக்கப்படுதற்கான சிறந்த ஆலோசனைகளையும் சௌகரியங்களையும் தாமாக எமக்குதவிய அச்சக அதிபருக்கு விசேட நன்றி உரியதாகும்.

இந்நூலை எழுதியுதவிய ஆசிரியர் கரிசனைக்கு ஏற்றுற்போல் இதனை உரிய முறையில் ஆராய்ந்து ஆசியுரையும் மதிப்புரையும் வழங்கிய பெரியார்கள், அறிஞர்கள் அனைவருக்கும் என்றென்றைக்கும் நன்றியுடையோம்.

இந்நூல் வெளியீடு காலநிலைமைக்கேற்ற ஒரு நற்பணி என்று அறிஞர்கள் அபிப்பிராயந் தெரிவிக்கின்றபோது எமக்கு மகிழ்ச்சி விளைகிறது. இத்தகைய நற்பணிக்கென்று வாய்த்த எமது இந்தப் பிறப்புக்கும் நன்றி கூறி அமைகின்றோம்.

— மானிப்பாய் இந்து சமய விருத்திச் சங்கத்தார்.

மானிப்பாய்
17-9-78

பொருளடக்கம்

விஷயம்	பக்கம்
சிவாலயக்கிரியைகள் 1	**1—25**
வாழ்க்கைப்பேறு	1
சைவசாதனை	1
நம்மவர்கடன்	2
சமயதத்வஞான இணைப்பு	3
முப்பொருளும் பூசையும்	4
பொறிகளை நெறிப்படுத்தல்	5
சைவவிவேகம்	7
சுத்திகரிப்பு	9
இன்றையதேவை	10
பூதசுத்தி	10
பூதமின்றியாதுமில்லை	11
அழுக்கினுள் அசுசிப்பிராணி	13
பூதசுத்திப் பலன்	14
திருவாசகத்தில் பூஜையுண்மை	15
சுத்தியின்றிச் சித்தியில்லை	17
படுமோசநிலை	18
சிவோகம் பாவனை	18
பூசையில் அத்துவிதவிளக்கம்	19
தத்துவஞானப்பின்னணி	20
சிவாலயக் கிரியைகள் 2.	**26—47**
அஹங்கார மமகாரம்	29
நிஷ்காமிய கர்மம்	29
வெறும்பாவனை பலன்தராது	30
சிவபாவனை பலன்தரும்	30
சிவபுண்ணியம்	31
ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம்	34
பரார்த்த பூஜைப்பண்பு	36
பூஜைநோக்கு	37
காமியபூஜை	41

விஷயம்	பக்கம்
ஓமியம்	42
மார்க்கண்டேயர்	45
நகுஷனும் திரிசங்குவும்	47
விரதமும் பிறவும்	48—70
விரதங்கள்	48
உபவாசம்	49
காளதத்துவம்	50
ஆன்ம பக்ஷத்திற்கும் கிரியையிற்பங்கு	56—58
ஆலயபூஜைகள் செழிக்க வழி	62—70
நாவலர் வழி வழி	64
பிரஹ்மசரியம்	66
பூர்வக்கிரியைகள்	71—88
பூர்வக்கிரியைகளின் பண்பும் பயனும்	88—91
அபரக்கிரியைகள்	92—112
அபரக்கிரியைகளும் நாகிகளும்	113—116
அநுபந்தம்	
சிவாலய உற்சவங்கள்	117—120

உ
சிவமயம்

சிவாலயக் கிரியைகள் 1.

வாழ்க்கைப் பேறு :-

'வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவே தான்' என்றது அனுபவக் கல்வியின் அரிவரிப் பாடம் மட்டும்தான்; வாழ்க்கைக்கு முடிவான ஒரு பேறு வேறே இருக்கிறது; அது உலக வாழ்விற் பெறும் சாமானிய பேறுகளுக்கு வேறானது; புதுவகையான ஒரு இன்ப அனுபவ வாழ்வு அது; பேரின்பம், மெய்யின்பம், முத்தியின்பம் என்ற பெயர்களில் உள்ளது அவ்வாழ்வு. இது ஆஸ்திகக் கொள்கையுள்ள மக்களின் அசையாத நம்பிக்கையாகும்;

எங்கள் சமயத்தைப் பொறுத்தவரையில், உயிரானது தன்னோடு உடனுயுள்ள பரம்பொருளை அறிந்து அதனோடொன்று பட்டு அதனால் வாய்க்கும் இன்ப அநுபவ நிலைதான் வாழ்க்கையின் முடிவான பேறு; அதுவே ஆத்மலாபம், அதுவே முத்தியின்பம் என்ற கொள்கையுண்டு; இந்த வாழ்க்கை ஏற்பட்டதன் ஒரே நோக்கம் அந்த இன்பப் பேறே என்பது முடிவான உண்மையுமாகும்;

சைவ சாதனை :-

அந்த உயர்ந்த நிலையைப் பெறும் விஷயம் அநாயாசமாகக் கைகூடி விடமாட்டாது; எவராயினும் அதை நாடுபவர் அதற்கான பூரண தகுதி பெறவேண்டும்; அந்தத் தகுதி அகத்திலும் ஏற்படவேண்டும்; புறத்திலும் ஏற்படவேண்டும்; அதற்கேற்ற அளவான சாதனை ஒவ்வொருவர்க்கும் அவசியம் என்பது எல்லோராலும் ஏகோபித்து உணரப்பட்ட ஒரு உண்மையாக இருக்கிறது;

கடவுட் கொள்கையேயில்லாத பௌத்தர், சமணர் முதலியோர் கூட ஏதோ ஒரு வகையான ஆன்மலாபப் பேற்றில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அதை அடைவதற்கென்று அபாரமான சாதனைகளை மேற்கொள்கிறார்கள்; பஞ்சசீலம், அஷ்டசீலம், தசசீலம் போன்ற சாதனைகள் பௌத்தர்களிடமுண்டு. அஷ்டாங்கயோகம் ஆகிரவம் போன்ற சாதனைகள் சமணர்களிடமுண்டு.

சைவசமயம் இப்படியான சாதனைகள் அளவில் திருப்திப் படுவதில்லை. அது கருதுகின்ற உயர்ந்தரக அநுபவப் பேற்றுக்கு இவையெல்லாம் பற்றாக்குறையானவை. இவற்றைத் தனக் கேற்ற முறையில் தனக்கேற்ற அளவில் அமைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாவற்றுக்கும் இடந்தந்து இவற்றிலும் மேலாய் விரிந்து நிற்கும் ஒரு சாதனையைச் சைவசமயம் மேற்கொண்டிருக்கின்றது.

கடவுளை முன்னிலையாகக்கொண்டு, கடவுள் தந்த உடம்பையும் உடற்கருவிகளையும் மனம் முதலிய மற்றுங் கருவிகளையும் நேர்படுத்திப் பூவும், நீரும், தூபமும், தீபமும் முதலாயின கொண்டு பூசை செய்து அதன்மூலம் கடவுள் அனுபவப்பேற்றைப் பெறுவது சைவங்கண்ட சாதனையாகும். சைவங்கண்ட இச்சாதனையே மனிதரின் தேக இயல்பு, மனஇயல்பு, விவேக இயல்பு, உயிரியல்பு (Physical, mental, intelectual and spiritual aspects) என்ற நால்வகை இயல்புகளுக்கும் ஒத்தியலக் கூடிய ஆத்மசாதனையெனவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு சில சமயங்களிலும் இப்படியான சாதனை சிறுகச் சிறுக உண்டு. ஆனால் சைவத்தில் மட்டுமே இது பண்பும் பயனும் பெருகக்கூடிய அளவுக்கு விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. அதனால் பூஜை முறையாகிய சாதனை சைவத்துக்குரிய சிறப்பியல்புகளில் ஒன்றாகின்றது.

சைவம் இதற்கென்று விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்திருக்கின்றது. பிரமாண்டமான ஆலயங்கள் கட்டியெழுப்பப் பெற்றிருக்கின்றன. பூசித்தற்குரிய தெய்வமூர்த்தங்கள் தெய்வீகக்களையோடு வார்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூஜைக்கு வேண்டிய சகலவித உபகரணங்களும் அங்கங்கு சம்பாதித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூஜையைச் செய்வதற்குரிய விதிமுறைகள் பற்றி விரிவான விளக்கங்களைத் தரும் நூல்கள் பெருமளவில் தயாரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை மக்கள் உரிய முறையிற் கையாண்டு வாழ்க்கைப் பெரும்பேறாகிய பேரின்பப் பேறடைதல் வேண்டும் என்பது சைவசமயத்தின் உட்கிடையாகும்.

நம்மவர் கடன்!

நம் சூழலிலே நம்முன்னோர் எத்தனை எத்தனை ஆலயங்களை நிறுவி வைத்திருக்கிறார்கள்! தமது சந்ததியாரெல்லாம் மீளமீளப் பிறந்து இறந்து, பிறந்து இறந்து கொண்டு இருக்கும் வீண்வாழ்வுக்கு ஆளாகக்கூடாது. ஒவ்வொருவரும் தமக்கியலு

மான அளவு விரைவாகப் பிறவாநிலை அடைய வேண்டும்; அதற்குக் காரணமாகிய உயர்பேரின்பநிலையை எய்தவேண்டும்; அதற்கு ஒரேயொரு சாதனையாயிருக்கும் இந்தப் பூஜை முறையில் எல்லோரும் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களுக்கிருந்த ஆவலை இந்த ஆலயங்கள் நமக்கு எடுத்துணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உணர்த்துதலுக்கு நாம் அசைந்து கொடுக்காத அளவும் அவர்கள் நம்மேற் கொண்ட கரிசனைக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமற்றவர்களாய்ப் போக நேரிடும், ஆதலால் இப்பூஜையின் மகத்துவத்தை உரியமுறையில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது நமது இன்றியமையாத கடமை என்போம்;

சமய தத்துவஞான இணைப்பு:

இந்த விளக்கம் நமக்கு இன்றியமையாதென்பதை இன்னொரு வகையாலும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்;

நமக்குரிய சமயம் (Religion) சைவம்; நமக்குரிய தத்துவ ஞானம் (Philosophy) சைவசித்தாந்தம்;

கடவுள் அருளைப் பெறுதலை முன்னிட்டு மக்கள் அநுசரிக்கும் ஆசார அநுட்டானங்களும், பக்திமுறையான வழிபாடுகளும் சமயம் என்ற பெயரில் அடங்கும். கடவுள், உயிர், உலகம் என்ற உண்மைப் பொருள்களைப் பற்றிய அறிவாராய்ச்சியும் விசாரணைகளும் தர்க்கரீதியான வாதப் பிரதி வாதங்களும் தத்துவஞானம் என்ற பெயரிலடங்கும்;

உலகில் மற்றைய மதங்களைப் பொறுத்தவரையில் சமயமும் தத்துவஞானமும் சகல விதத்திலும் ஒத்துப் போகும் அமைப்புப் பெரும்பாலும் இல்லை; சில சில மதங்களில் சமயமும் தத்துவஞானமும் ஒன்றினொன்று முட்டாமல் தனித்தனி தன்தன் பாட்டிற் போய்க் கொண்டிருப்பதுமுண்டு;

உருவ வழிபாடு அர்த்தமற்றது; கீழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் அதைச் செய்யிற் செய்து கொள்ளலாம். மேல்நிலை அநுபவத்துக்கு அது உதவாது என்று ஒரு தத்துவஞானம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்; அதே தத்துவஞானத்துக்குரிய மதத்தவர்கள் அநேகர் இறுதிவரை உருவ வழிபாடே செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; இப்படியான மதமும் ஒன்றிரண்டு நம் நாட்டிலேயே இருத்தல் கண்கூடு;

சைவத்துக்கு இந்தப் பொருந்தாப் போக்குக் கிடையாது; சைவத்தில், சமயத்துக்கும் தத்துவஞானத்துக்கும் அனுப்பளவுக்குக் கூட (அனுப்புதைக்குமளவு) வேற்றுமை

கிடையாது: சைவசித்தாந்தத்தில் நாம் என்னென்ன பேசுகிறோமோ அந்தந்தக் கருத்துக்களுக்குச் சமதையான அநுசரணை சைவசமயப் பூஜை முறையில் இருக்கிறது. எனவே சிலர் கருதுவது போன்று எங்கள் பூஜை முறை தனியாகச் சமயம் என்று ஒதுக்கப்பட வாராது; சைவசித்தாந்த நூல்கள் தனியாகத் தத்துவ நூல்கள் என்று ஒதுக்கப்படும் நிலையும் வாராது: பூஜைமுறை தத்துவஞானப் பின்னணியில் தான் நடைபெறுகிறது; தத்துவஞானம் பூஜை அநுசரணையின் அநுபவப் பேறுகத்தான் அடையப்படுகிறது: பூஜை காரியங்களுக்குக் கிரியை என்றொரு பெயர்: தத்துவ சாஸ்திர அறிவுக்கு ஞானம் என்றொரு பெயர்; கிரியையும் ஞானமுங் கைகோத்துத் திளைக்குங் காட்சி எங்கள் பூஜைக்கு உரிய தனிப் பெருஞ் சிறப்பாகும்: இந்த அன்னியோன்ய நிலையை அறிஞருலகம் வெகுவாகப் பாராட்டுகிறது: மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் இதனை வாயாரப் புகழ்கிறார்கள்; இதற்கு இடமாயிருக்குங் காரணம் ஒன்றேபற்றி, இந்தச் சமயத்துக்குரிமைபூண்ட எங்கள் சாதிப் பண்பை, உலகச் சாதிப் பண்பெல்லாவற்றிலும் உயர் பண்பாக அவர்கள் கணித்திருக்கிறார்கள்;

இந்தப் பெருமை எங்களைக் கௌரவிக்கும் பெருமை: இது எங்களுக்கு வேறு எவ்வகையாலும் வாய்த்த பெருமையல்ல. சமயத்தால் மட்டும் வாய்த்த பெருமை: அதிலும் எங்கள் ஆலயபூஜைமுறை எமக்குத் தேடித் தந்த பெருமை இது:

முப்பொருளும் பூசையும்:—

பதி, பசு, பாசம் என்ற முப் பொருள்களைப் பற்றி எங்கள் தத்துவ ஞானமாகிய சைவ சித்தாந்தம் பேசுகின்றது: மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று வேறாகப் பிரிக்கப்படாதவை: பதி வியாபகத்துள் பசு வியாப்பியம். பசு வியாபகத்துள் பாசம் வியாத்தி. அநுபவமுடிவில் [Realization] இந்த மூன்றும் ஒன்றாகவே நம்மால் உணரப்பட இருக்கின்றன; ஒன்று தத்வதரிசனம் மற்றையது ஆன்மதரிசனம், ஏனையது சிவதரிசனம் மூன்றும் ஒரே தொடர்பில் இடையீடின்றி அறியப்படுகின்றன.

"அனந்தச் சாத்மா விஸ்வரூபோஹ்ய அகர்த்தா
த்ரயம் யதா விந்ததே ப்ரஹ்ம மேதத்."

பதி பசு பாசம் என்ற இம்மூன்றையும் எப்பொழுது இந்த ஆன்மா தன் அநுபூதியில் அறிகிறதோ அப்பொழுது மட்டுமே அது பிரமத்தை அறிந்ததாய், எல்லையற்றதும், வியாபகத் தன்மையுடையதும், தான் எதற்குங் கர்த்தாவாகா நிலையை உணர்ந்ததும் ஆகும்;

— சுவேதாஸ்வதரம் 1; 8;

இது அந்தப் பக்கம்

இனி இந்தப் பக்கம் சமயத்துக்கு வருவோம்; எங்கள் பூஜையிலே மூன்றும் இடம்பெற இருக்கும் அமைப்பு சுவாரசிய மானது: பூசையிலே சிவம் (சுவாமி மூர்த்தம்) இருக்கிறது: பூசிக்கின்ற ஆன்மா (பூசிக்கின்றவர்) இருக்கிறது. பாசப் பொருள்களாகிய பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, பட்டுப்பணி, பணிகாரம், அன்னம், மேளதாளம், நடன சங்கீத நாட்டிய கலாரசனை, குடை, கொடி, ஆலவட்டம் எல்லாம் இருக்கின் றன; முப்பொருட் சேர்க்கை எங்களுக்கு அங்கு (தத்துவஞானம்) மட்டுமல்ல இங்குந்தான். இத்தகைய பாசப் பொருள்களெல் லாம் கவர்ச்சியூட்டுபவை. மனவிகாரத்தை வருவிப்பவை; பழமும் பணிகாரமுங் கண்டால் வாயூறும். அழகான பட்டைக் கண்டு கண் மயங்கும்; இந்த நிலையில் புலனடக்கம் எங்கே? மன ஒடுக்கம் எங்கே? கடவுள் தியானம் இங்கே வசிக்குமா?... சிலர் சிலருக்கு உண்மையில் இது பெரிய பிரச்சினை; இப்படி யாக இதை ஆட்சேபிக்கின்றவர்கள் பலர் இருக்கலாம்; ஆர் எதவும் சொல்லலாம். ஆனால் சைவம் இதற்கு அசைந்து கொடுக்காது; ஏன்? எப்படி? என்பது இன்னுஞ் சற்றுத்தூரம் போகத் தெரிய வரும்.

பொறிகளை நெறிப்படுத்தல்:—

தியானத்துக்குப் புறநிலைக்கவர்ச்சிகள் தடையானவை; மனவிகாரத்தை வருவிக்குஞ் சாதனங்கள் குந்தகமானவை; இவற்றை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை; இக்காரணத்தால் பௌத் தர் சமணர் முதலியோர் தியானத்துக்கு ஒதுக்கிடந்தேடிப் போனார்கள்; வெளிப்பொருளில் ஈடுபடுஞ் சுபாவமுடைய ஐம் பொறிகளையும் ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் அடக்க முற்பட் டார்கள். உணவும் நீரும் உரிய அளவு கொடுக்காமலே உடம்பை வாட்டி வதைப்பதுஞ் செய்தார்கள். இதற்காக அவற்றின் சுய இயல்பிலிருந்து நேரடியாக அவற்றை மடக்கித் திருப்புவதற்கான வன்முறைச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டார்கள்; இப்படி இயல்புக்கு விரோதமாக வன்முறைச் செயல்கள் செய்வதனால் அவை அடங்குமா? மனோதத்துவக் கோட்பாட்டுக்கு இது நேர்முரணானது: அவற்றை வன்முறையால் அடக்க அடக்க அவை துள்ளுமேயன்றி அடங்கமாட்டா;

"ஐந்தும் அடக்கடக்கென்பர் அறிவிலார்
ஐந்தும் அடக்கும் அமரரு மீங்கில்லை"

என்று திருமூலர் இக்கருத்தை அத்தாட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார்; வெளியிலே பார்க்க விடாமல் கண்ணை மூடினால் அது உள்ளுக் குள்ளே எத்தனை விசித்திரமெல்லாங் காண்கிறது; வெளிச்-

சத்தம் கேட்கக்கூடாதென்று காதைப் பொத்திக் கொண்டால் உள்ளுக்குள்ளே எத்தனையாயிரம் விசித்திர வினோதக் கிளுகிளுப் பெல்லாம் கேட்கிறது; 'நான் ஒன்றும் நினைக்கிறதில்லை சும்மா இருக்கப் போகிறேன்' என்று ஓரிடத்திலே இருந்தால் மனம் எத்தனை எத்தனை விசித்திர லோகங்களிலெல்லாம் பவனிவருகின்றது; 'இப்போ தியானம் பண்ணுவோம்' என்று தானே தியானத்தைத் தொடங்கிவிட்டு, தியானிப்பவர் இருந்த இடத்திலேயே இருக்க மனம் எங்கெங்கெல்லாம் உலாவி வருகின்றது? இவையெல்லாம் நாம் அறியாத புதிர்களா என்ன!

ஞானிகள் விஷயம் வேறு; அவர்கள் கண்ணை மூடினாலும் ஒன்றுதான். மூடாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்; அவர்கள் சதா காலத் தியானத்தில் உள்ளவர்கள்; இங்கே பேசுவது நம்மவர் நிலையைப் பற்றி. நம்மைப் பொறுத்தவரையில் வன்முறையால் அடக்கும் அடக்கம் விபரீதத்தையே விளைவிக்கும்; அநுகூலத்துக்கெதிர் பிரதிகூலமாய் விடும்;

எனில், அவற்றை அவற்றின் வழியே விட்டுவிடுவது தான் நமக்கு வழியா? அதுதான் கடவுள் வழிபாடா? என்பது இக்கட்டத்தில் பொருத்த கேள்வி. இந்தப் பொருத்த கேள்விக்கு ஆந்தரங்கமான விடையுமுண்டு; சற்று அமைதியாய் நோக்க வேண்டும்;

பார்ப்பது கண்ணின் தோஷமல்ல; பார்க்க வேண்டாததைப் பார்க்க முனைவதே கண்ணின் தோஷம். அதிலும், பார்க்க வேண்டியது பார்க்கத் தகாதது இரண்டும் உள்ள ஓரிடத்தில் பார்க்க வேண்டியதைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு வேண்டாததை விழுந்து கட்டிப் பார்த்தல் கண்ணுக்குப் பெருந் தோஷம்; செவிக்கு, மனத்துக்கு, விரிவாகச் சொன்னால் ஐம் பொறிகள், ஐம்புலன்கள், அந்தக்கரணங்கள் அனைத்துக்கும் இந்தத் தோஷ நிலை இருக்கவே இருக்கிறது.

ஏன்? நிலையானவை, நிரந்தரமானவை, நன்மையானவை களைச் சாதாரணமாக்கிவிட்டு, நிலையற்றவை, நிரந்தரமற்றவை, தீமையானவைகளில் விசேட அக்கறை காட்டும் சுபாவம் மனிதருக்கில்லையா? மெய்யான மெய்யைப் பொய்யென்றும், பொய்யான பொய்யை மெய்யென்றும் நம்பியுழலும் இயல்பு நமக்கில்லையா? நம் சமூகத்தில் உலாவும் அரைப்பொய், கால் பொய்களை முழுமெய்களாகக் கொண்டதனால் நமக்கு விளைந்த கஷ்டநஷ்டங்கள் தான் எத்தனை? இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி,

'பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்று
உணரும் மருள்' என்றார் திருவள்ளுவர்;

'பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன்' என்றார் மாணிக்கவாசகர்;
இதனால் நாம் விளங்குவது என்ன?

உடல்சேர்ந்து வாழும் உயிருக்கு இந்த விபரீதநிலை இருக்கிறது; எடுத்த பிறப்பிலேயே வாழ்வின் இலட்சியத்தை அடையாமல் மீள மீளப் பிறக்க வேண்டிச் செத்துக்கொண்டிருக்கிற இழிநிலையை நமக்குச் சாஸ்வதமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறதும் இந்த விபரீதம்தான். திருவள்ளுவர் அழகாகவே சொன்னார்;

'மருளான் ஆம் மாணாப் பிறப்பு' என்று;

பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே
தொழிலாகி இறக்கின்றாரே' என்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள்;

உயிரியல் பாய்ப் போன இந்த விபரீதநிலை மாறவேண்டும்; பொய்யை விட்டு மெய்யைப் பார்க்கிற கண்ணாக நம்கண் மாறவேண்டும். பொய்யைக் கேளாது மெய்யைக் கேட்கும் செவியாக நம்செவி மாறவேண்டும்; ஏனையவும் இப்படியே; அப்பர் சுவாமிகள் அருளிய திருவங்கமாலையின் அர்த்தப்பெருமையைச் சிந்திப்பதற்கு இது நல்ல தருணம்; அவர் பாடிய 'நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீ வா' என்ற பாடலின் சிறப்பைச் சிந்திப்பதற்கும் இது நேர்த்தியான சந்தர்ப்பம்; சமணரோ பௌத்தரோ சொல்லுவதாயிருந்தால், 'கண்காள் காணாதீர்கள்' என்றும் ஒருவேளை (அவர்கள் கொள்கையின் பேரில்) சொல்லியிருப்பார்கள்; அப்பர் அப்படியல்லவே 'கண்காள் காண்மின்கள்' என்றுதான் சொல்லுகிறார்;

'கண்களே! நீங்கள் பார்ப்பதற்கென்றே படைக்கப்பட்டவர்கள்; உங்களைப் பார்க்க வேண்டாம் என்று சொல்வதற்கில்லை; பாருங்கள் நன்றாய்ப் பாருங்கள் எதை? 'எண்டோள் வீசிநின் றாடும் பிரான் தன்னை' பாருங்கள் என்கின்றார்;

இதே பாங்கில் சகல அங்காவயவங்களுக்கும் அப்பர் சுவாமிகள் செய்த சற்பிரசங்கமே திருவங்கமாலை.

சைவவிவேகம்:—

நம்புலன், பொறி, மனம் என்பவற்றின் பொய்மையியல்பைக் கண்டு கொண்டு அவற்றைப் பொய்ம்மையின் இருந்து மெய்ம்மைக்குத் திருப்பும் சைவஞானநிலை இது; பாசப்பொருள்களைப் பரப்பிவைத்துக்கொண்டே, பூஜையில், உயிருணர்வைக்

கடவுள்பால் செலுத்தும் பயிற்சியை உண்டாக்கும் எங்கள் சமயநிலை அது. இதில் விவேகம் உண்டோ இல்லையோ? விவேகிகளாயுள்ளவர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டியது;

'அசதோ மா சத் கமய'

நிலையற்றதிலிருந்து என்னை நிலையானதற்குச் செலுத்து. — பிருகதாரண்ய உபநிஷதம்.

'பத்ரம் கர்ணேபி: ச்ருணுயாமதேவா:
பத்ரம் பச்யேம அக்ஷபிர் யஜத்ரா:'

எம் காதுகளால் நன்மையானவற்றையே கேட்போமாக தேவர்களே! எம் கண்களால் நன்மையானவற்றையே பார்ப்போமாக யஜத்திரர்களே!

— உபநிஷத மங்கள சுலோகம்;

இந்த உபநிடத உண்மைகள் குறித்த உண்மைக்குப் பின்னணிக் கீதம் இசைக்கின்றன;

எல்லாம் சிவனுக்காக :

பாசப் பொருள்களின் சமூகத்திலே கண்கள் அவற்றைப் பார்க்காமல் சுவாமியைத்தான் பார்க்கின்றன என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? என்ற கேள்வி இக்கட்டத்தில் எழுமேன்ருல், அது மிகவும் நல்லது; அக்கேள்வி எழத்தான் வேண்டும்; அக்கேள்விதான் எங்கள் விஷய ஓட்டத்துக்குச் சவள் போடுதலாயிருக்கும்;

அக்கட்டத்தில் கண்கள் பாசப் பொருள்களைப் பார்ப்பதில்லை என்று யாரும் சொல்வதில்லை. பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கப் பார்க்கவில்லை என்று கூறுவது திருஷ்ட தோஷமாய்விடும்; கண்கள் பார்க்கின்றன. ஆனுல் பார்க்கும் விதத்தில் வேறுபாடுண்டு.

சாப்பாட்டறையில் பழம் பணிகாரம் என்பவற்றைப் பார்க்கும் நோக்கும் வேறு. பூசையில் அவற்றைப் பார்க்கும் நோக்கும் வேறு. சாப்பாட்டறையில் நிகழ்வது அவற்றைத் தனக்காக்கும் ஆவல் நோக்கு. பூசையில் நிகழ்வது அவற்றைச் சுவாமிக்காக்கும் அர்ப்பண நோக்கு; ஆடையாபரணங்கள் பட்டுப் பணிகளை வேறிடத்தில் நாம் நோக்கும் நோக்குக்கும் பூசையில் அவற்றை நோக்கும் நோக்குக்கும் இத்தகைய வேறுபாடேயுண்டு. அன்றியும் அப்பழம் பணிகாரம் முதலியவற்றை அர்ச்சகர் அன்பாதரவாகக் தொட்டுக் குழைந்து கசிந்து சுவாமிக்கு ஊட்டுகிறதைக் காணும் கண்ணுக்குச் சுவாமி சாப்பிட்டிருக்கிருர் என்ற திருப்தி முன்னிற்குமேயல்லாது அதைத் தான் வாஞ்சிக்கும் நிலை அணுவளவும் ஏற்படாது; பட்டுப் பணிகள்

சுவாமியிற் சாத்தப்பட்டிருக்கக் காணும் கண்ணுக்குச் சுவாமி அழகாயிருக்கிறார் என்றதிருப்தியே முன்னிற்கும்; தான் காணுஞ் சுவாமி அழகுக்குப் பட்டுப்பணி அழகுகள் விசேடணங்களா (Attributes) யிருக்கக் காணுங் காட்சி விசேடமன்றி அவற்றின் அழகுக்காக அவற்றைப் பார்க்கும் நிலை அங்கில்லை கண்ணப்பர் செய்தி மெய்யென்று நிரூபிப்பதை விடப் பொய்யென்று நிரூபிப்பது கஷ்டத்தின் மேற் கஷ்டம்; அவ்வளவுக்குச் சைவக் கலாச்சாரத்திலே ஊறிச் சுவறிப் போயிருக்கிறது; கண்ணப்பர் செயல்; அவர் மாமிசத்தை வாயிலிட்டுச் சுவைத்த நிகழ்ச்சி ஏதோ உண்மைதான். ஆனால் சுவைத்தது எதற்காக? தனக்காகவல்ல, சுவாமிக்காக; சாமானியமாக நம்மவர் நினைக்கவும் அஞ்சக் கூடிய செயல், நாம் மட்டுமல்ல மாணிக்கவாசகர் போன்றவர்களே தம்மை மறந்து வியக்குஞ் செயல், நீண்ட காலச் சரித்திர வரலாற்றில் முன்மை பின்மை காணாத செயல்; கண்ணப்பர் ஒருவர் மட்டுமே செய்த செயல்; அவர் செயற்கிறுக்கு ஒருவகை அன்பின் கிறுக்கு; அது, 'கண்ணப்பர் அன்பு' என்ற ஒரு தனியன்பு; அதற்குள் உறையும் புதிர் யாதெனில் அவர் தனக்காகவல்ல, சுவாமிக்காகச் சுவைத்த புதிர்தான்;

இங்கே நாங்கள் நிற்குஞ் சந்தர்ப்பத்துக்கு இது தரமான எடுத்துக்காட்டு; சுவாமிக்காகப் பழம் பணிகாரங்களைப் பார்ப்பதிலும், சுவாமி அழகாகவே பட்டுப் பணிகளைப் பார்ப்பதிலும் பார்வைத் தோஷமில்லை; அப்பர் சுவாமிகளின் உபதேச நெறியிலேதான் உண்மையுண்மையாகக் கண்நிற்கிறது இங்கே; இவ்வளவுங் கூறியது எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திற்கு அநுபவ ரீதியான விளக்கம்; இனி இதற்குப் பூஜை முறை ரீதியான ஒரு விளக்கமிருப்பதைக் கவனிப்போம்.

சுத்திகரிப்பு :

எங்கள் பூஜை விஷயங்களில் அதிக இடத்தைப் பிடிப்பது சுத்திகரிப்புக்கிரியை; மந்திரசுத்தி, லிங்கசுத்தி, தானசுத்தி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி முதலாகச் சுத்திகரிப்புக்கள் அநேகம்; ஓமத்துக்குக் கொண்டுவரும் அக்கினிக்கே சுத்திகரிப்பு விதி சொல்லப்படுகிறதென்றால் சைவங் கைக்கொண்டிருக்கும் இச் சுத்திகரிப்பின் நுணுக்க விபரங்களை எப்படிச் சொல்லுவது? எனினும், இவற்றில் இரண்டு சுத்திகளை இப்போது கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும்; பூசைக்கென்று கொண்டுவரப்படும் பால், பழம், மலர், தண்ணீர் முதலாகிய

சகலமும் பாசப்பொருள்கள்; இவையனைத்தும் மாயைப் படைப்புக்கள்; எங்களை அகப்படுத்தி நிற்கும் மாயைக்கே அசுத்தமாயை என்று பெயர் என்றால் இப்பொருள்கள் அசுத்த சம்பந்திகளாயிருத்தல் பற்றிச் சந்தேகிக்க இடமில்லை; நாம் வழிபடும் மூர்த்தியே கல்லில் அல்லது உலோகத்திற் செய்யப்பட்டதாயிருப்பதனால் அதற்கும் இந்த அசுத்த சம்பந்தம் இருத்தல் தவிர்க்க முடியாது என்றுகொண்டு அந்த மூர்த்திக்கே லிங்கசுத்தி என்ற சுத்திகரிப்புவிதி வேறாயிருக்கிறது; அப்படிச் சுத்திகரிக்கப்பட்ட பின்பே அங்கு ஆவாஹிக்கப்படும் சுத்தமயமாகிய தெய்வசாந்நித்தியத்தை ஏற்க அம்மூர்த்தி தகுதியுடையதாகும்; இது இப்படியிருக்கையில் அந்த மூர்த்தியில் அபிஷேகிக்க இருக்கும் பொருள்களுஞ்சரி அதற்கு நிவேதிக்க இருக்கும் பொருள்களுஞ்சரி சுத்திகரிக்கப் படாமல் அமையுமா? திருமஞ்சனக் கிணற்றில் எடுக்கும் பச்சைத்தண்ணீர் கூட உரிய முறையில் உரிய மந்திரமோதி மலரிட்டு அர்ச்சிக்கப்படாமல் பூசைக்கோ அபிஷேகத்திற்கோ உபயோகப்படுத்தலாகாது; அவசரபுத்தியாலோ, அக்கறையீனத்தாலோ, அறியாமையாலோ இது அநுசரிக்கப்படாவிட்டால் அது மாபெருந்தோஷமாகும்; அத்தகைய செயல்கள் மூர்த்தியின் தெய்விகத் தூய்மைக்கு ஒவ்வாதவை; ஏலவே அதவிடத்தில் இருக்கக்கூடிய தெய்விக சாந்நித்தியத்தையும் இல்லாமற் செய்துவிடக்கூடியவை. இந்த அவசியத்தை முன்விட்டுத் திரவியசுத்தி இடம்பெறுகின்றது;

இன்றைய தேவை :

இன்றைய எங்கள் ஆலயங்களில் விசேடமாக நித்திய பூஜையில் இது சம்பந்தமாக நாங்கள் காணக்கிடக்கும் ஒழுங்கீனங்கள் மிகமிக மோசகரமானவை; அவற்றை வெளியிற் சொல்வதும் அழகில்லை; அவற்றை நீடிக்க விடுவதும் நியாயமில்லை; சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அறிந்து திருந்த வேண்டும். அல்லது உரியவர்கள் தலையிட்டுத் திருத்த வேண்டும். இது இன்றைய முக்கிய தேவை என்பதை மட்டும் வற்புறுத்த வேண்டியிருக்கிறது;

பூதசுத்தி :

திரவிய சுத்தியைப் போலவே முக்கியத்துவமுள்ளது பூதசுத்தி; அது பூசைத் திரவியங்களைப் பொறுத்தது; இது பூசிக்கிறவரைப் பொறுத்தது; இதற்குத் தேகசுத்தி என்றும் பெயர்; பூதங்கள் என்றால் மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி என்ற ஐந்துமாம்; சமயவிஷயம் சம்பந்தமாகப் பேசும்

போது இவற்றை இப்பெயர்களாற் கூறுவதில்லை; பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற சொற்களே கையாளப் படும்: உலகம், உடல், உயிர், உயிர் வாழ்க்கை என்பவற் றைப் பொறுத்தவரையிலே இப் பஞ்சபூதங்களின் ஆட்சியே எங்குமாயிருக்கிறது; பிருதிவியும் அப்புவும் முறையே நிலப் பகுதியும் நீர்ப்பகுதியுமாய் அமைந்து நாம் வசிக்கும் பூவுலகம் காணப்படுகின்றது: இது போன்ற பல உலகங்களைக் கொண் டது ஒரு அண்டம்; அப்படிப் பல அண்டங்களைக் கொண் டது ஒரு புவனம்; சூரபன்மன் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தவை இப்படியான அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டு, அவ்வளவும் பிரு திவியண்டங்கள். மற்றைய நாலு பூதத்துக்கும் தனித்தனி: இவ்வகையான பெருந்தொகை அண்டங்கள் உள. அவற் றின் விரிவைச் சொல்ல இருக்கின்றது கச்சியப்பரின் கந்த புராண அண்ட கோசப்படலம். நாம் சொல்லித் தொலையாது: இனி இவ்வண்டங்களிலுள்ள பலவேறு கூறுகளாகிய உலகங் களில் உள்ள விசித்திர விநோதப் படைப்புக்கள் அனைத்தும் இந்த ஐம்பூதக் கூறுகளின் சேர்க்கைகள். சுருங்கச் சொன்னால் நாம் உண்ணுஞ் சோறு, குடிக்கும் தண்ணீர் ஒவ்வொன்றும் ஐம்பூதக் கூறுகளின் சேர்க்கையாலானவை; சோற்றை விஞ் ஞான ரீதியாக அலசி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதில் ஒரு பெரும் பகுதி மண் (பிருதிவி); மற்றை நான்கு பூதங்களும் குறிக்கப் பட்ட ஒவ்வோரளவின. நாம் மண்ணையும் நெருப்பையும் வாயு வையும் தின்றோம் என்று எண்ணுவதற்கே இடம் வைக்காமல் இத்தனையையும் மெத்த விசித்திரமாகக் கலந்து சுத்த மாதுரிய மான சுவைப்பண்டமாகப் பண்ணி வைத்தானே ஒரு சீமான்! அந்த இறைவனுக்கும் அவனுடைய படைத்தற்றொழிலுக்கும் இந்தப் பூதங்களே திரவியங்களாயிருக்கின்ற மகிமையை எண் ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

பூதமின்றி யாதுமில்லை :

இவ்விறைவனின் பூதப்படைப்புத்தான் நமது உடலும். இவ்வுடலிலும் ஒரு கூறு பிருதிவி. மற்றக்கூறுகள் மற்றைமற்றைப் பூதங்கள், இந்த உடல் நமது தூலதேகம்; இது விழுந்தாலும் உயிர் தொட்டிக்கொண்டிருக்கிற மற்றொருதேகம் இருக்கிறது; அதன் பெயர் சூக்கும தேகம். அந்தச் சூக்குமதேகம் எட்டுப் பொருள்களின் சேர்க்கையாலானது அந்த எட்டில் ஐந்து. இந்த ஐம்பூத மூலங்களாகிய தன்மாத்திரைகள்: அவை சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பன; உயிருக்கு முதன்முதலாகப் பிறப்புக்கொடுக்கிற போதே இறைவன் இத் தன்மாத்திரைகளைச் சேர்த்துப் படைத்துக் கொடுத்த தேகஞ்

சூக்குமதேகம். உயிர் இறைவனடியில் இரண்டறக் கலக்கும் வரை இந்தச் சூக்குமதேகம் பிரிவதில்லை; அதுவரை இப்பூத மூலங்களாகிய தன்மாத்திரைகள் உயிரைவிட்டுப் பிரியாமலே இருந்து கொள்கின்றன;

இனி இந்த உடலில் வாழும் உயிருக்கு அறிவு எப்படி நிகழ்கின்றது என்று ஆராய்ந்தால் வியப்பாயிருக்கும்; இதற்கு முன்னேற்பாடாக, தூல உடலைப் படைக்கும் போதே இறைவன் இந்தப் பூதமூலங்களை உடலில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் மிக நுணுக்கமாகப் பொருத்தி வைத்திருக்கிறான்:

கண் பாவையிலே இருக்கிறது தேயுவின் மூலமாகிய ரூபம்
செவித்தொளையில் இருக்கிறது ஆகாசத்தின் மூலமாகிய சத்தம்
தோற்புரையில் இருக்கிறது வாயுவின் மூலமாய பரிசம்
நா நுனியில் இருக்கிறது அப்புவின் மூலமாய ரசம்
மூக்கு நுனியில் இருக்கிறது பிருதிவியின் மூலமாய கந்தம்

சுவையான பண்டமொன்றைக் காணும்போது கண்ணிலோ செவியிலோ தோலிலோ மூக்கிலோ நீரூறுவதில்லை, நாவில்தான் நீரூறுகிறது: நாக்கிலே நீர்த்தொட்டியோ நீர்த்தேக்கமோ இல்லை. ஆனால், நீர் வருவிக்கப்படுகிறது; அதை நிகழ்த்தும் கர்த்தாதான் அந்த 'ரசம்' என்ற பூதமூலம்; அப்பு என்ற பூதத்தின் மூலம் இது. இப்படியாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்திடங்களிலும் அவ்வப் பூதக்கூறுகள் இருக்கிறது இருக்கிறதுதான், சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவற்றைக் கண்ணால் மட்டுமல்ல, பூதக்கண்ணாடியால் மட்டுமல்ல எக்ஸ்றே கதிர்களால் கூடக் கண்டுவிட முடியாது; அவ்வளவு அந்தரங்க பந்தோபஸ்தாக அவை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றால் இந்த ஐம்பூத மூலங்களுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவையுஞ் செறிவையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியதுதானே!

நமது அறிவுக்கு வெளியிலிருந்து வரும் விஷயம் எதுவாயினும் இந்த ஐம்பூத மூலங்களில் ஒன்றின் வடிவமாகவே யிருக்கும்; அதாவது, ஒன்றில் ரூபமாய் அல்லது சத்தமாய் அல்லது ரசமாய் அல்லது பரிசமாய் அல்லது கந்தமாயே இருக்கும்; இந்த ஐந்து வகைக்கும் அப்பாற்பட்ட எந்த ஒரு அறிவுக்கூறும் இருப்பதில்லை; இந்த ஐந்தும் ஐம்புலன்கள் எனப்படும்; இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் அறியப்பட வரும்போது அவ்வவற்றின் இனமாக அங்கங்கு ஏலவேயிருக்கும் தன்மாத்திரைகள் அவ்வவற்றைப் பற்றிக் கொள்கின்றன;

கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில் ஒரு வேட்டைக் காட்சி வருகிறது; வேட்டையாடும் பகுதியைச் சுற்றி வலை போட்டிருக்கிறார்கள். வலைக்கு வெளியே வேட்டை நாய்கள் அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன; உள்ளே நிகழும் வேட்டைக் கலவரத்தில் வெருண்டோடும் பிராணிகள் வலையின் நொய்வான பகுதிகளைப் பிய்த்துக் கொண்டோட முயல்கின்றன; அவை வரவர வேட்டை நாய்கள் அங்கங்கு நின்று அவற்றைக் கவ்விக் கொள்கின்றன, நம் அறிவுக்கு வரும் புலன்களைப் பொறிகளிலிருக்கும் தன்மாத்திரைகள் ஒன்றுவிடாமற் பற்றிக் கொள்ளுதல் இவ்வேட்டை நிகழ்ச்சிக்கு உவமையாக அங்கே பேசப்படுகிறது. அந்த வர்ணனை எம் தன்மாத்திரைகள் புலன்களைப் பற்றுதலில் கொண்டிருக்கும் உத்வேகத்தையும் சுறுசுறுப்பையும் நன்றாகக் காட்டுகிறது:

இந்த வகையில் ஐம்பொறிகளிலுள்ள தன்மாத்திரைகளாற் பற்றப்படும் அறிவை மனம்பற்ற அதிலிருந்து புத்திபற்ற அந்த வகையிலே அறிவு நிகழும் என்பர்; இதன்மூலம் நாம் அறிவதென்ன ? நமது வாழ்க்கைக்கு உலகமாய், உடல்களாய், உணவாய் மற்றும் போக்கியப்பொருள்களாய் உதவுதலோடு உயிரின் அறிவு நிகழ்தற்குக் கூட இப்பூதமூலங்களே உள்ளும் புறமுமாய் நின்று உதவுகின்றன. புறத்தில் அறியும் விஷயமாய் நிற்கின்றன: உள்ளே அவற்றை ஏற்குங் கருவிகளாய் நிற்கின்றன.

இந்தப்பூதங்களும், புலன்களும், தன்மாத்திரைகளும் இல்லாமல் நாமில்லை. இவற்றை விலகி நாம் எதுவுஞ் செய்வதற்கில்லை. நமக்குப் பூசை வேணுமோ வழிபாடு வேணுமோ எதுவும் இவற்றின் அநுசரணையோடே தான் ஆகவேண்டியது. ஆனால், இவைதாம் மாயைப்படைப்புக்களாயிற்றே! அதற்குத்தக மாயையியல்பாகிய மயக்குந் தன்மை இவற்றுக்குச் சொந்தமாய்ப் போய்விடுகிறது. மாயையும் அசுத்தமாயை; அதற்கேற்ப அசுத்தத் தன்மையும் இவற்றிற் குடிகொண்டு விடுகின்றது. நமது அறிதல் நிலையிலுள்ள பலவகை ஒழுங்கீனங்களை முன்புறி கவனித்திருக்கிறோம்: நம் கண், செவி முதலியவற்றின் குற்றப்பாடுகளையும் முன் கவனித்திருக்கின்றோம்; முற்றுக்கும் பொறுப்பாயிருப்பது இந்த மாயையியல்பாகிய மயக்குந்தன்மையும் அசுத்தத்தன்மையுந் தான். இனி இப் பொறி புலன்களின் உபகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு உள்ளிருக்கும் இராசா உயிரின் நிலை என்ன ?

அழுக்கினுள் அசுசிப் பிராணி

அவருமோ என்றால் இப்பொறிபுலன்களால் விளையும் மயக்கத்தையும் அசுத்தத்தையும் அதிகரிக்குங் குணமே தன்மய

மாயுள்ள மற்றெரு பெரிய அழுக்கோடும் கூடிப்போயிருக்கிறுர்; அந்த அழுக்கு ஆணவம்; இந்த வகையிலே பார்த்தால் உயிரின் அகச் சூழ்நிலையும் அழுக்கும் மயக்கமும் ஆகத்தான் இருக்கக் காண்கின்றேம், அழுக்குச் சூழ்நிலையில் அசுசிப்பிராணியென்னும் படியாக இருக்கும் இந்த ஆத்மாதான் பூஜைக்கு எசமான். ஆகவே இங்கு பூஜையில் முதல் நடைபெறவேண்டியது இந்த ஆத்மாவின் உபகாரிகள் போன்று ஓரளவிலே அபகாரிகளாயுமிருக்கும் பொறிபுலன்களைத் தூய்மை செய்யும் நிகழ்ச்சியாகும். இத்தகைய சுத்திகரிப்பு நிகழ்ச்சியே பூதசுத்தி அல்லது தேகசுத்தி எனப்படுவது. இச்சுத்தி ஏற்படுமளவுக்குத் தக ஆத்மாவின் இயற்கை அழுக்காகிய ஆணவ மறைப்பிலும் அப்போதைக்கப்போது லவலேச மளவாயினும் வெளிப்புண்டாகும்;

பூதசுத்திப்பலன்:—

இவ்வெளிப்பு மயமான சுத்தம் ஏற்படுவதால் நம் பொறிபுலன்களின் அசுத்தத் தன்மையில் ஒரு பகுதியாவது விலகும். அவற்றின் மயக்குந் தன்மையில் ஒரு சிறிதாவது குறையும்; இதற்கு ஏற்ற மாதிரியான கிரியைகளும் மந்திரங்களும் இந்தத் தேகசுத்திக் கிரியையிலே இடம் பெறுகின்றன; தேகத்தைச் சார்ந்த பிருதிவிபூதம் சுத்தஞ் செய்யப்படும்போது 'ஓம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் நிவ்ருத்தி கலாயை ஹு: ஹும்பட்' என்ற மந்திரம் உச்சரிக்கப்படும். இம்மந்திரத்தில் 'ஹ்லாம்' என்பது பீஜம் எனப்படும்; அது இங்கே ஐந்து தடவை வருதல் கவனிக்கத்தக்கது; இது முடிந்து, தேகத்தைச் சார்ந்த அப்பு தத்வபாகம் சுத்தஞ் செய்யப்படும்போது 'ஹ்வீம்' என்ற பீஜம், அதற்குரிய மந்திரத்தில் நான்கு தடவை வரும் பின், தேயுதத்வ பாகத்தின் சுத்தியின்போது அதற்குரிய மந்திரத்தில் 'ஹ்ரூம்' என்ற பீஜம் மூன்று தடவை தோன்றும். மேல், வாயுதத்வபாக சுத்தியின்போது அவ்வாறே 'ஹ்யைம்' என்ற பீஜம் இரு தடவை வரும். இனி ஆகாசதத்வபாகம் சுத்திகரிக்கப்படும்போது 'ஹௌம்' என்ற பீஜம் ஒரு தடவை மட்டுமே தோன்றும்;

இவ்வாறு இம் மந்திரங்களில் பீஜ மந்திரம் 5, 4, 3, 2, 1 தடவைகளில் வருதலிலேயே ஒரு தத்துவ ஞான உண்மை அடங்கிக் கிடக்கின்றது. பூதங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி ஒவ்வோர் குணமுண்டு. அவை ஒன்றையொன்று சார்ந்தியலுந் தன்மையினாலே ஒன்றில் மற்றதன் குணமுஞ் சம்பந்தப்படுதல் சாமானியம். எனினும், ஆகாசத்துக்கு மற்றவை நான்கையும் வியாபித்து நிற்குந் தன்மையுண்மையால் அது தன்

குணத்தை மற்றவற்றுக்குக் கொடுப்பதேயன்றித் தான் அவற்றின் குணத்தை ஏற்பதில்லை. அவ்வகையில் ஆகாயத்துக்கு ஒரேகுணம் மாத்திரம் உள்ளதாகக் கொள்ளப்படுகிறது: அதற்கடுத்தது வாயு. அது தன்குணத்தோடு ஆகாயத்தின் குணத்தையுங்கொள்ளும். அதனால் அதற்குக் குணம் இரண்டு தேயு தன் குணத்தோடு ஆகாயம், வாயு இரண்டின் குணத்தையுங் கொள்வதால் அதன் குணம் மூன்று. அப்பு தன் குணத்தோடு முந்திய மூன்றையுங் கொள்வதால் அதற்குக் குணம் நான்கு. பிருதிவி தன் குணத்தோடு முன்னைய நான்கையுங் கொள்வதால் அதன் குணம் ஐந்து. இக்குணத்தொகை அளவைத் தழுவி இப் பீஜமந்திரத் தொகை அமைந்திருப்பதனால் நாம் அறிய வருவதென்ன? நமது பூசை முறைகள் நமது தத்வஞானத்தை அடிப்பிரியாமல் தொடர்ந்து செல்லும் அமைப்பை இங்கு காண்கின்றோம்.

திருவாசகத்தில் பூசையுண்மை :

இந்த உண்மையைத் தழுவி வருகிறது திருவாசகம்; போற்றித் திருவகவலில் ஒருபகுதி,

"பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிறைந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி"

இதைப் பார்க்கும்போது, நாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பூத சுத்தி சம்பந்தமான மற்றோருண்மை வெளிப்படுகின்றது;

இறைவன் இல்லாமல் எப்பொருளும் நிலையாது; எந்த ஒரு பொருளின் எந்த ஒரு குணமும் அவனில்லாமல் விளக்கமுறாது; இருக்வேதம் 10 ஆம் மண்டலம் 121 ஆம் சூக்தம் முழுவதும் இதே விளக்கத்தைத் தருகின்றது. "எல்லா உலகமுமானாய் நீயே... ", "வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி—" என்ற தேவாரப் பதிகங்கள் இவ்வுண்மையைத் தெளிந்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வகையில், பிருதிவியில் உள்ள ஐந்து குணங்களுக்கும் விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதும் இறைவனே; அப்புவில் உள்ள நான்கு குணங்களுக்கும், இவ்வாறே மற்றவற்றில் உள்ள மற்றைக் குணங்களுக்கும் விளக்கந் தந்து கொண்டிருப்பவனும் இறைவன் ஒருவனே.

இந்த உண்மை எப்படியும் இருக்கிறது. ஆனால், நமக்குப் புலனாவதில்லை. நாங்கள் வெறும் பிருதிவியைத்தான் காண்கிறோம்; அதன் குணங்களைத்தான் காண்கிறோம். அப்படிப் பட்ட எங்களுக்குக் கண்டதைக் கொண்டு காணாததை உணர்த்துவது தானே எங்கள் ஆசாரியர்களின் வழக்கம்; ஆகவேதான் மாணிக்கவாசகர் பாடுகின்றார், 'பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய்ப் போற்றி - என்று. இதில் தத்துவ உண்மை புலப்படுவதோடு, அதன் பின்னணியான தெய்விக விளக்கமும் புலப்பட வைத்த அழகே அழகு!

இனி இதற்குள்ளே பூதசுத்தி பற்றிய உண்மை என்ன? என்றது நம் கவனத்திற்குரிய விஷயம்; முன் கவனித்தவாறு, பூதசுத்திக் கிரியையினாலே பூத இயல்பாகிய அசுத்தமும் மயக்குந் தன்மையும் நீங்க நீங்க அதன் பின்னணியாயிருக்கும் தெய்விக சக்தி புலப்பட்டுத் தோன்றும்;

- "மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்"
"பரத்தின் மறைந்தது பார் முதற் பூதமே"

இது திருமந்திரப் பாடல்: இப்பாடலில், 'பரத்தை மறைந்தது பார் முதற் பூதம் பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே' என்ற பகுதி கவனித்தற்குரியது: பூத இயல்புகள் சகல பொருள்களிலும் பிரகாசித்தற் பாலதாகிய சிவத்தை மறைத்துக் கொள்கின்றன. அம் மறைப்பு விலக்கப்பட்ட மாத்திரமே, சிவப்பிரகாசம் வெளிப்பட அப்பூதக் கூறுகள் மறைந்தொழிகின்றன. முன்பு மறைத்திருந்த அவை பின்பு மறைந்து போகின்றன என இம்மந்திரப் பகுதி விளக்குகின்றது;

இதற்கு அநுசரணையாக ஒரு அம்சம் பூதசுத்திக்கிரியையில் இடம்பெறுதலையும் நாம் அவதானிக்கத் தவறுதல் ஆகாது; ஒவ்வொரு பூதப்பகுதியும் ஒவ்வொரு சிவ மூர்த்தத்துடனும் ஒவ்வொரு காரணேஸ்வரருடனும் கூடியதாகவே தியானிக்கப்படுகின்றது. அவ்வகையில் பிருதிவி பூதப்பகுதி சத்தியோ ஜாத மூர்த்தியும் பிரமாவுங் கொண்டதாக இருக்கும்; அப்பு பூதப் பகுதி வாமதேவ மூர்த்தியும் விஷ்ணுவுங் கொண்டதாகும்; அக்கினி பூதம் அகோர மூர்த்தியும் உருத்திரனுஞ் சேர்ந்துள்ளதாகும். வாயுபூதப் பகுதியில் தற்புருஷமூர்த்தியும் மகேசுரரும் இடம்பெறுவர். ஆகாச பூதம் ஈசான மூர்த்தியையும் சதாசிவரையுங் கொள்ளும்; இவற்றில் பிரமா, விஷ்ணு

உருத்திரன், மகேசுரர், சதாசிவர் என்ற ஐந்தும் அவ்வப் பூதப் பகுதிக்கு அதிட்டான தெய்வங்களாகவுள்ள காரணேஸ்வரர்கள். மற்றைய ஐந்தும் முன்னைய ஐந்துக்கும் உள்ளொளிகளாக நின்று விளங்கும் சிவமூர்த்தங்கள். சிவத்துவ வெளிப்பாடே பூதசுத்திக் கிரியையின் பயன் என்பது இந்த அமைப்பினுல் விளங்கும். இவ்வாற்றுல் பூதசுத்திக் கிரியை தெய்விக வெளிப்பாட்டைக் கொண்டு வருகிறது. அந்நிலையில், பூசிப்பவர், புரோகிதர், அண்டையயலிலுள்ளவர் என்று பூசையில் சம்பந்தப்பட்டவர் அனைவருக்கும் சம்பந்தப்பட்ட எப்பொருளிலும் அதனதன் தெய்விகத் தோற்றம் (களை) முன்னிற்குமே தவிர அவற்றின் விபரீதத் தன்மை முன்னிற்பதற்கிடமில்லை.

ஆனுல், எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக ஒரே தடவையில் இந்த விளக்கநிலை ஏற்பட்டுவிடுமெனச் சொல்வதற்கில்லை. அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்பப் படிப்படியாக அது வளர்ந்தேறி வரும் என்பதை மறுக்கமுடியாது. இது மட்டுமா, எங்கள் கல்வி விஷயமுஞ் சரி மற்றெந்த உலக அநுபவமுஞ்சரி வந்தேறும் வகையும் அதுதானே! இங்ஙனம் பூசையின் மகிமை இருந்தவாற்றை இருந்துணர்ந்து ரசித்தலிலேயே ஒரு தனி இன்பமுண்டு.

சுத்தியின்றிச் சித்தியில்லை :-

ஆலய பூஜையில் நித்திய பூஜை, நைமித்திய பூஜை என இரண்டுண்டு. எந்தப் பூஜையிலும் சுவாமிக்குரிய தீபாராதனை, அர்ச்சனை முதலியவற்றை விட பூஜைக்கு முன்னேடிகளாக நிகழவேண்டிய சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள் மகாப் பிரதானமானவை. அபிஷேகம் தீபாராதனை, அர்ச்சனை, செய்வதற்கு அங்கே தெய்விக சாந்நித்தியம் முதலிற் பிரபலிக்கமாயிருக்க வேண்டுமே. பூசிக்கும் இடம், பூசிக்கும் ஆன்மா, பூசிக்கப்படும் மூர்த்தி பூசைக்கு உபயோகிக்கும் பொருள்கள் அனைத்திலும் தெய்விக சோபை பிரதிபலிக்க வேண்டும். அதற்குரியவை இப்பூத சுத்தி முதலாகிய சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள். இவற்றுடன் புண்யாஹவாசனம், சூர்யபூஜை, பஞ்சகவ்யபூஜை, பஞ்சாமிர்த பூஜை, அக்கினிகார்யம் என்பனவும் அவசியம் நடைபெற வேண்டுபவை. இவையும் அந்தச் சுத்திகரிப்புக் கிரியைகளுக்கு அநுசரணையாக இருந்து தெய்விக சோபையைச் சொலிக்கச் செய்வன. இவற்றின் விபரத்தைத் தனித்தனி பார்க்கில் இவ்வுண்மை விளங்கும்.

பீடுமோசநிலை:—

நைமித்திய பூஜையில் நேரவசதிக்குத் தக்கபடி இவற்றிற் சிலவற்றைச் சிலபோது செய்வதும், சிலபோது அவை செய்யப் பட்டிருப்பதாகப் பாவனையால் (taken for granted) கருதியதாகச் சொல்லிக் கொள்வதும் நம் ஆலயங்களிற் பரவலாகக் காணப் படுகிறது. நித்திய பூசையில் எந்த ஆலயத்திலும் இவை நடைபெறுவதற்கான அறிகுறிகள் எதுவுமில்லை; 'பூஜைப்பலனை எவரும் பெறுதிருக்கக் கூடியதாகவே பூஜை செய்வது' என்ற ஒரு தீர்மானம் இதன் பின்னணி போலும்! இந்நிலை படுமோச மானது;

பூஜையிற் சம்பந்தப்படும் எசமானுஞ் சரி, அர்ச்சகருஞ்சரி, ஆலயமுகாமையுஞ் சரி, வழிபடும் பக்தர்களுஞ் சரி இவற்றை அறியாதிருப்பது ஒரு பிழை: அறிந்தும் நடைமுறையிற் கையா ளாதிருப்பது இருமடியான பிழை செய்யத்தகாதவற்றைச் செய் வது மட்டுமல்ல, செய்யத் தக்கவற்றைச் செய்யாமையுங் கேட்டிற்குக்காரணம் என்கின்றது திருக்குறள்: எப்படியாவது இந்நிலை மாற வழிவகைகள் தோன்றியேயாக வேண்டும். நிற்க;

சிவோகம் பாவனை:—

பூஜை மகத்துவம் சம்பந்தமான மற்றும் இரண்டு அம்சங் களை இப்போ கவனிக்கலாம்: பூஜை அநுபவப்பேறுகிய சித் தாந்த அநுபவப்பேறு ஞானம்; அதற்கு முன்னோடியான அநுப வம் யோகம்: சைவ நாற்பாத ஒழுங்கில் யோகத்துக்கும் முன்னூகக் கிரியையை அமைத்ததில் நிரம்ப அர்த்தமுண்டு. எமது உடலின் உட்பக்கம் தெய்வீக அநுபவப் பேற்றுக்கு உகப்பான பல சாதனங்களோடு கூடியது: படைப்பின்போதேதெய்வ சத்தியின் ஒரு பொறியாகிய குண்டலினி சக்தி உள்ளுடலில் மூலாதாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராணுயாமசாதனையின் மூலமே அச்சக்தி தொழிற்படும் அல்லது தன்பாட்டிற் சோம்பிக் கிடக்கும்: இதுபற்றிய விளக்கம் வெகு விரிவானது, விரிவை மற்றொரு சந்தர்ப்பத்திற் கவனிக்கலாம்; இப்போ சுருங்கிய அளவிற் காண்போம்,

இச்சக்தி தொழிற்படுமாளுல் தாளுகவே சொரூபித் தெழுந்து மூலாதாரமுதல் புருவநடு இறுதியாக உள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலும் அங்கங்கு தெய்வமூர்த்தங்களைத் தோற்று விக்கும்: அவ்வவ்விடங்களிற் காணும் அவ்வத் தெய்வமூர்த் தங்கள் நம் ஆலயத்திலுள்ள சிலாமூர்த்தங்களல்ல; அவை உண்மையான சக்திமூர்த்தங்கள்; அவை சுயமான இவரூபம்; அவற்றைக் கண்டு கண்டு அகத்திலே நிகழ்த்தும் பூஜை அந்தர்

யாகம் எனப்படும்; அப்பூசையின் விளைவாகவே ஆன்மா சிவத்தோடு ஒன்றுபடும் உண்மைப் பாவனைப் பயிற்சி உளதாவது; இப்பாவனைக்குச் சிவோகம் பாவனை என்று பெயர்;

பூஜையில் ஈடுபடும் ஒருவர் பூஜைக்கிரியைகள் தொடங்கும் முன்னரே இச்சிவோகம் பாவனை பண்ணிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது விதி. இச்சிவோகம் பாவனைப் பயிற்சியே தன்முதிர்வில், நாற்பாதங்களிலொன்றாகிய யோகநிலையைப் பெறுவதற்கு முன்னோடியநுபவமாயமையும்;

ஞானகுரு வந்து உணர்த்திய பின்தான் யோகங்கைகூடி ஞானம் விளக்கமாகும் என்றது உண்மை. ஆனால், மேற்குறித்த அளவான பக்குவம் ஏற்பட்ட பிறகே தான் ஞானகுரு வருவார்; அப்பக்குவத்தை வருவிக்கும் பயிற்சிக்களம பூஜை, இதுவும் பூஜை மகத்துவங்களிலொன்று.

பூசையில் அத்துவித விளக்கம் :

ஆலய பூஜையிலே சுவாமிக்கு அபிஷேகஞ் செய்தல், அலங்காரஞ் செய்தல், சாதம், பலகாரம், பழம், வெற்றிலை பாக்கு முதலியன நிவேதித்தல், சுவாமியைச் சயனத்தில் அமர்த்தல் ஆதியன நடைபெறுதல் பற்றிய விளக்கமும் அத்தியாவசியம் நம்மவரால் பெற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டியது; விளக்கமில்லாதவிடத்து அச்செயல்களில் உண்மையான பக்தி சிரத்தை தலைக்காட்டாது. இவைபற்றிய விதிமுறைகளை நோக்க இப்போ அவகாசமில்லை இச்செயல்கள் பற்றிய தத்துவப் பின்னணியை மட்டும் இங்கே நோக்குதல் சாலும்.

எந்நிலையிலும், தெய்வம் (சிவம்) நமக்கு வேறாயிருப்பதில்லை. நமது உடலுக்குள்ளே உடலுக்கு வேறான உயிரொன்று இருப்பது போல, நமது உயிருக்குள்ளே உயிருக்கு வேறான சிவம் என்றும் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பொருள் தன்மை அளவில் உடலுக்கு உயிர் வேறென்றாலும் கலப்பினால் ஒன்றாகவேயிருக்கிறது. உடலுக்குச் செய்யுஞ் செயல்களினால் உயிர் நேரடியாகத் தாக்கப்படுவதிலிருந்து இவ்வுண்மை புலனாகும். உடலின் ஒவ்வோர் அணுவிலும் உயிர் செறிந்திருக்கும் உண்மை மிக அற்புதமானதுங்கூட. அல்லாவிட்டால் தோற்புறையில் ஒரு சிறு முள்ளைக் குத்த முன்னமே உயிருக்கு நோவதின் அர்த்தமில்லை. இதுபோலவே உயிருக்கு வேறு சிவம் என்றாலும் கலப்பினால் ஒன்றேயாயிருக்கிறது. உயிர் உடலோடு கலப்பினாலொன்றாய் இருந்து உடலை நிலைக்கச் செய்வது போல, சிவம் உயிரோடொன்றாயிருந்து அதை நிலைக்கச்

செய்கிறது. உயிர் பொருள் தன்மையால் உடலுக்கு வேறு யிருந்து உடலைச் செலுத்துதல் போல, சிவமும் உயிருக்கு வேறுயிருந்து அதனை அநுபவங்களில் செலுத்துகின்றது. உயிர் உடலோடு உடனுயிருந்து அதற்கு அநுபவத்தை ஊட்டுவது போல, சிவம் உயிரோடு உடனுயிருந்து அதை அநுபவிப்பிக் கின்றது;

இங்ஙனம் உடல் — உயிர், உயிர் — சிவம் என்ற இவ் விரண்டு பகுதிகளிலும் ஒன்றுதல், வேறுதல், உடனுதல் என்ற மூன்று நிலைகளை அவதானிக்கின்றோம். இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்து அத்துவிதம் என்று பெயர் பெறும்; இவ்விடத்தில் ஒரு கருத்தை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்: உடலுக்கும் உயி ருக்கும் உள்ள அத்துவிதத் தொடர்பு தற்காலிகமானது; சிவத் துக்கும் உயிருக்குமுள்ள அத்துவிதத் தொடர்பு நிரந்தரமானது; அத்துடன் மற்றும் ஒரு வேறுபாடு கவனிக்கத் தக்கது. உடலில் நிகழும் உணர்வுகளால் உயிர் பாதிக்கப்படும். ஆனால் உயிரில் நிகழும் உணர்வுகளால் சிவம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. உயிரோடு இரண்டறக் கலந்திருந்தும் உயிரின் உணர்வுகளால் சிவம் பாதிக்கப்படாதிருப்பது சிவத்துக்குரிய பிரத்தியேகமான ஒரு பெரும்பேரியல்பு. எனினும், உயிருக்குச் செய்வதொன்று உடம்பை யுந் தாக்கும் நிலை இருப்பது போல, சிவத்துக்குச் செய்வ தொன்று உயிருக்கும் பலன்தரும் நிலையுண்டு.

தத்துவஞானப் பின்னணி

''சிவன் சேவையே ஜீவசேவை'' என்பதே சைவஞானம்; ' ஜீவசேவையே சிவசேவை' ' என்ற கருத்துச் சைவ ஞானமல்ல. இது தற்போதய அரசியற் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்து சமூக நலநோக்கைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பிரசார சுலோ கம் என்பதை அறிதல் நலம்; ஆனால், சிவனடியார் விஷயம் இதற்கு விதிவிலக்கு.

உயிர்களுக்கு நேரிற் செய்யுஞ் சேவை மட்டுந்தான் அர்த்த முள்ளது; கடவுளுக்குச் செய்து உயிர்க்குச் சேருமெனக் கரு துதல் பொருந்தாது. அது கைகூடுதல் அசம்பாவிதம் என்ற கருத்துச் சைவரல்லாதவர்களிடத்து எழுந்ததும் அது சமயத்துறையிலுந் தலையிட முயன்றதும் உண்மைதான்; அதன் வாசனை இன்றுந்தான் எங்கள் ஆலய வளாகத்துள் குறளி வித்தை காட்டிக் கொண்டிருப்பது கண்கூடு. இது சம்பந்த மாக நாம் குறிப்பிடக் கூடியதொன்றுண்டு.

சைவசமயத்தாரல்லாதாருள்ளும் சிந்திக்கும் சக்தியுள்ள வர்கள் அக்கொள்கை தவறென்பதை நன்குணர்ந்திருக்கிறார் கள்; பின்வரும் பந்திப் பொருள் கவனிக்கத்தக்கதாகும்;

For over 30 years my only religion was humanism. The belief that man guided by reason, was sufficient unto himself that progress only in knowledge would automatically bring a better world. But having witnessed the advance of 20th century materialism and the doing of nations living without god, I am now convinced that humanism is not enough — that man for his very survival, needs contact with a power out side and greater than himself and that is why I have returned to christianity. I wish to re-enter that knowledge and love of god which Jesus taught with such clarity and simplicity.

Dr. Lin yu - Tang
My step back to christianity

கடந்த முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக என்னுடைய ஒரே சமயமாக மனித நலக்கோட்பாடே இருந்து வந்தது: மனிதன் அறிவை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு நடந்து வந்தால் அதுவே அவனுக்குப் போதும்: அறிவில் முன்னேற்றமடைதல் ஒன்றே தானாக ஒரு சிறந்த உலகத்தைக் கொண்டுவரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்து வந்தது. ஆனால் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் உலக முன்னேற்றங்களையும், கடவுட் கொள்கையின்றி வாழும் நாடுகளின் அழிசெயல்களையும் பார்த்த பிறகு வெறும் மனித நலக்கோட்பாடு மட்டும் போதாது. மனிதன் தான் தப்பிப் பிழைத்து உயிர் வாழ்தல் ஒன்றற்கே கூடத் தனக்குப் புறம்பாகத் தன்னை விடப்பெரியதாகவுள்ள ஒரு பேராற்றலுடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறான் என்பதனை நான் இப்போது மிகவும் தெளிவாக நன்குணர்ந்து கொண்டேன். அதனால் தான் நான் மீண்டும் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குத் திரும்பினேன்.

குறித்த இக்கருத்தாளர் சைவர் அல்லாதவர் சிவசேவை வாயிலாகத்தான் ஜீவசேவை நடைபெறவேண்டும் என்ற நேரான கொள்கை அவர் சமயத்துக்கில்லை. ஆனால் அவர் விளக்கத்தின் சாயல் சைவக்கொள்கையை மருவியே நிற்றல் புலனாகின்றது. அவருக்கு மறு பிறப்புண்டானால் அவர் இக்கொள்கைக்கே ஆளாய் விடுதல் எதிர்பார்க்க வேண்டியதே: இத்தொடர்பில் இன்னுமொன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்: நேரடியாக உயிர்க்கென்று செய்யுஞ் சேவையையுஞ் சைவம் விலக்கவில்லை. பசு புண்ணியம் என்ற பெயரில் அதனையும்

ஊத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் சிவசேவையைச் சிவசேவை என்று பிரசுரஞ் செய்யுங் கொள்கையைத்தான் சைவம் மறுக்கின்றது: சிவனுக்கென்று செய்வது சிவ சேவையல்ல; சிவனுக்கென்று செய்வது சீவனுக்கும் ஆம்; ஆனால் அடியார் விஷயத்தில் அவர்களுக்குச் செய்வதே சிவ சேவை. அவர்கள் சாமானிய சீவர்கள் அல்ல; சிவங்கள் என்பதையும் அறிய வேண்டும்'

இவ்வாற்றால் இங்கே இரு உண்மைகள் புலனாகின்றன, உடனாய் நிற்றல் என்ற அத்துவித நிலையால் சிவம் உயிருக்கு அநுபவத்தை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒன்று. சிவனுக்குச் செய்வது சீவனுக்கும் சேரும் என்பதொன்று: இந்த இரண்டு வகையான உண்மை விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தனவே நாம் எடுத்துக்கொண்ட அபிஷேகம், நைவேத்தியம் முதலியன.

குறித்த உண்மைகளிரண்டில் முன்னையது சிவம் உயிர்க்குக் 'கண்டு காட்டல்' என்ற ஞான உண்மையாகச் சித்தாந்தத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. சிவன் காணுவதும் காட்டுவதும் தனக்காகவல்ல, உயிருக்காக. இந்த விளக்கத்தின்படி சிவன் அபிஷேகம் பெறுதலும், அமுதை ஏற்றலும் சயனத்தில் அமர்தலும் இயல்பானவையன்றி எவ்வகையிலும் விபரீதமானவை ஆகமாட்டா. இதனால் சிவம் எதை எதை ஏற்றுக்கொள்ளுமோ அது அப்படியே சிவனுக்குப் பலனாகும்; அவ்வகையில் உயிருக்கு வருவது சுத்தபலன்; அந்தப்பலன் உயிரைச் சுத்தநிலைக்கு ஆளாக்கும்; சிவனுக்குச் செய்யாது எந்த ஒரு காரியத்தையும் உயிர் தனக்குத்தானே செய்யுமாயின் அதனால் வருவது அசுத்த பலன்; அது உயிரை மென்மேலும் அசுத்த நிலைக்கே ஆளாக்கும்.

தேவர் அதிதியால் தேசிகர்க்கென் றிட்டவனந் (அன்னம்)
தேவருல கத்தி லமிர்தென்"

— சிவ தருமோத்தரம்.

''அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வருமருந்த அன்பா
லிட்டுமிக் கதனையுண்கை யமுதமீயாதே யுண்கை
கட்டழுங் கடுவு மலிகழிந்தவூன் காயந்தானும்
ஒட்டியேயுடலிற் றோன்றும் புழுவுமென் றறிக ஓர்ந்தே''

— காசிகண்டம்.

சிவத்தின் சுத்தத் தன்மைக்கும், சாதாரண உயிரின் அசுத்தத் தன்மைக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசமே காரணமாக இந்த வேறுபாடு ஏற்படுகின்றது.

எனில் அசுத்தநிலை அநுபவத்துக்காக நாம் பாடுபடுவதில் எவ்வித அர்த்தமுமில்லை. எம் முழுக்கு, உணவு, சயனம் முதலாய காரியங்களையும் சிவத்துக்குச் செய்து அதன்மூலமாக நாம் பலன்பெற வேண்டுவதே முதற் செய்யத்தக்கதாகின்றது.

அதனால் நாம் உண்ணுவது இரண்டாம் விஷயம். சிவம் உண்ணுவதே முதல் விஷயம்: நாம் சயனிப்பது இரண்டாம் விஷயம். சிவம் சயனிப்பதே முதல் விஷயம்; இன்னும் விடுத்துச் சொல்வதானால் சிவம் உண்ணுதவிடத்து நாம் உண்டும் உண்ணுதமாதிரித்தான். சிவம் சயனிக்காதவிடத்து நாம் சயனித்தும் சயனிக்காத மாதிரித்தான். பிறவும் அவ்வாறே.

பூஜையில் அபிஷேகம், நைவேத்தியம் முதலாயின இடம் பெறுவதன் தத்துவ ஞானப் பின்னணியை இப்படி உற்றுணர்தல் வேண்டியது நம் கடன். எம்பூஜை மகத்துவங்களில் இது மிக மிக மேன்மை வாய்ந்ததெனலாம்.

சிவத்தை நினையாமலே தன்னை நினைக்கும் நிலையில் தனக்குத் தான் பசிக்கும்; தன்னை முற்றுக மறந்து சிவத்தை நினைக்கும் நிலையில் தனக்கல்லப்பசி சிவத்துக்கே பசியிருப்பது புலனுகும். கண்ணப்பநாயனுர்க்குத் தன்பசி தெரியவில்லை; சிவத்தின் பசியே புலனுயிற்று. அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவர் நிலையை

"யார் தமராக நீரிங் கிருப்பதென்றகல மாட்டேன்
நீர் பசித்திருக்க இங்கு நிற்கவுங் கில்லேன்."
என்று கண்ணப்பர் வாக்காற் சொல்லிக் காட்டுவர் சேக்கிழார்.

சுவாமிக்கு ஊட்டாமலே எங்கள் பாட்டுக்கு நாமுண்பது சாதாரண நிலை, சுவாமிக்கு முன் ஊட்டிப் பின் நாம் உண்பது சமயநிலை; நம் பசியை மறந்து சுவாமிக்கே ஊட்டுவது ஞானநிலை; இந்த ஞானநிலை வருதற்கு இன்றியமையாத முன்னேடி அநுபவநிலை எமது பூஜையில் இடம்பெறும் நைவேத்தியக் கிரியை முதலியவற்ருல் வருவதாகும்.

இரட்டையர் என்ற புலவர்களின் செய்தி பிரசித்தமானது: அவர்கள் எப்போதுமே தேசாந்திரிகள். சென்ற சென்ற இடங்களிலே ஏதும் உணவு கிடைத்தாற்சரி அல்லது அவர்கள்பாடு பட்டினி. ஒரு நாள் பகல் முழுவதும் அலைந்தார்கள். ஓரிடத்தும் ஏந்த ஒரு உணவும் கிடைக்கவில்லை. பொழுது பட்டபின்

திருவாங்கூரிலுள்ள அல்லாளியப்பர் கோயிலுக்குப் போனார்கள். அங்கே பூஜை நடைபெறுகிறது. சில கோயில்களில் இராப் பூஜைக்கு வைக்கும் நைவேத்தியத்தை அன்றன்று தற்செயலாக அவ்விடம் வரும் தேசாந்திரிகளுக்குக் கொடுக்கும் வழக்கமுண்டு அதற்குத் 'தேசாந்திரி சாதம்' என்று பெயர்.

அந்தவகையில் கோயிற்பூஜை முடிவில் தமக்கேதும் கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்தார்கள். நிலைமை ஏமாற்றத்தை விளைவித்தது. முடவர்க்குப் பொறுக்கவில்லை.

'தேங்குபுக ழாங்கூர்ச் சிவனே அல்லாளியப்பா
நாங்கள் பசித்திருக்க ஞாயமோ'

என்று பாடினார். நாங்கள் பசித்திருக்க ஞாயமோ என்றால், நீர் மட்டும் சாப்பிட்டு விட்டீர்' என்ற விளக்கம் அதற்குள்ளே கிடக்கிறது.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குருடர் உடனடியாக
— 'போங்காணும்
கூறுசங்கு தோல்முரசு கொட்டோசை யல்லாமற்
சோறு கண்ட மூளி யார்சொல்' என்று பாடிவிட்டார்.

நீர் நினைக்கிற மாதிரியில்லை விஷயம். இங்கே சங்கும், முரசும் கொட்டுமேளமுமாய் ஆரவாரம் நடந்ததேயல்லாமல் சோற்றை இங்கே கண்டதார்? என்பது குருடரின் கருத்து.

கோயில் எசமானுக்கு இது கேட்டுவிட்டது. சோறு கண்ட மூளி யார்? என்ற வார்த்தை அவர் ஆராய்ச்சியைத் தூண்டிற்று. அடுத்த நாள் பூஜை நிலைமைகளை ஆராய்ந்தார். பல நாள் தொடர்பாக அமுது வைக்காமல் அமுது வைத்தது போலக் காட்டிக்கொண்டு பூஜை நடந்த குட்டு அம்பலமாயிற்று.

இவ்வரலாற்றைப் பல கோணங்களில் நோக்கிச் சுவைக்கலாம். இதில் தங்கிக் கிடக்கும் சைவஞானக் கருத்தே நம் கவனத்துக்குரியது. 'சுவாமி சாப்பிட்டு முடிந்தால் நமக்குச் சாப்பாடு கிடைத்தாக வேண்டும்' என்பது முடவர் கூற்றிலுள்ள சைவஞானம்.

'சுவாமி சாப்பிடவில்லை. அதனால் நமக்குச் சாப்பாடு கிடைக்கவில்லை' என்பது குருடர் கூற்றிலுள்ள சைவஞானம்.

இருவர் கூற்றில் முன்னையது உடன்பாட்டாலும் பின்னையது எதிர்மறையாலும் இச் சைவஞானத்தைச் செய்யுளாக வடித்துத் தந்திருக்கின்றன.

நாங்கள் மேற்கொண்ட விஷயத்துக்கும் இச்சம்பவத்துக்கு முள்ள பொருத்தம் நயக்கத்தக்கதாகும்.

பூஜை மகத்துவம் பற்றிய பலவேறு உண்மைகளிற் சில வற்றை இதுவரை கவனித்தோம். முடிவாக ஒன்று கூற இருக்கின்றது.

ஆலயங்களில் வழக்கம் இடையறாமல் இருப்பதற்காகப் பூசை செய்வது என்ற கருத்து மூன்றாம் பட்சமானது. சனங் களின் இஷ்டசித்திகளுக்காகப் பூசை செய்வது என்ற கருத்து இரண்டாம் பட்சமானது. வழிபடுவோரிடத்தே உண்மை ஞான மான சைவ சித்தாந்த அநுபவம் ஏற்படுவதற்காகவே பூஜை செய்வது என்ற கருத்தே முதல் தரமானது: மற்ற இரண்டும் இதற்குள் அடங்கும்; அவற்றுக்குள் இது கிட்டவும் அணையாது;

எனில், இதற்கு அநுசரணையான முறையில் விதிமுறை வழுவாமல் ஆலய பூசைகள் நடைபெற வைக்கவேண்டும் என் பது சொல்லாமலேயமையும்.

சிவாலயக் கிரியைகள் 2.

கடந்த அத்தியாயத்தில் தத்துவசுத்தி, சிவோகம் பாவனை, அத்துவிதம் என்ற சித்தாந்த உண்மைகளின் விளக்கில் ஆலய பூஜையைப்பற்றி அவதானித்தோம். அவற்றின் இன்றியமையாமையை உற்றுணரும்போது மற்றுமோர் சித்தாந்த உண்மை கிரகிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

பூஜிப்பவர் தன் உடல், கருவி கரணங்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றிநிற்கும் மாயாவியல்புகள் அனைத்தினையும் இயலுமளவு நீக்கிக் கொள்ளுங் கிரியைகள் பற்றிப் பூதசுத்திக் கிரியை சொல்கிறது. அவ்வகையில் தன்னைச் சுத்திகரிக்கும் பூஜகர், மந்திரசகிதமான தன்பாவனையினால் தன் தூலதேகத்தை முற்றாக அழித்துத் தன் சிரசிலிருந்து பெருக்கும் அமிர்தப் பிரவாகத்தினால் அதனை மீளப்படைக்கப் பெற்ற ஒரு தெய்விகத் திருமேனியாக்கிக் கொள்ளும் நிலையும் ஆகமங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது.

பூதசுத்தி – தத்துவசுத்தி : சித்தாந்தத்தில் வரும் தத்துவ சுத்தி என்ற பேற்றுக்கு இது முன்னோடியான பயிற்சியநுபவமாய் அமைகின்றது. தான் எதெதனைச் சார்ந்திருக்கிறதோ அததெல்லாம் தான் என்றிருப்பது உயிரின் இயல்பு. இதைச் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் என்று குறிப்பிடுவர். உடலும் தான், உடல் சம்பந்தப்பட்ட கருவிகரணங்களொவ்வொன்றும் தான் என அவற்றுடன் தனித்தனியும் கூட்டாயும் ஒன்றிப் போயிருப்பது உயிர். இவையொவ்வொன்றையும் தனித்தனி தானல்ல தானல்ல என்று கண்டு நீங்கி இவற்றுக்கு வேறான ஓர் உணர்வுப் பொருளே தான் என உயிர் அவற்றின் சார்பைவிட்டு, மீள ஒட்டாது, ஒட்டில் முட்டாமற் சுழன்று உள்ளிருக்கும் புளியம் பழம்போல இருக்கும் நிலையே தத்துவசுத்தி எனப்படும். இதற்கும் அதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருத்தல் இவ்வகையால் அறியப்படும். இங்ஙனம் பூஜகர் தம் உடலைப் பொறுத்தவரையில் தம்மைச் சிவமாய்ச் செய்து கொள்ளும் நிலை சித்திக்கும்.

அடுத்துவரும் சிவோகம் பாவனை என்றது, இவ்வாறே அவர் தம் உயிரைப் பொறுத்த வரையிலும் சிவமாய் நிற்குந் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் தான்வேறு சிவன் வேறு என இல்லாமல் இருமையில் ஒருமையாய், தானே புறத்தினாலும் அகத்தினாலும் சிவமாய்ப் பாவிக்கும் நிலை 'அத்துவிதம்' என்ற அநுபவப் பேற்றுக்கு முன்னிகழும் பயிற்சியாய் அமைகின்றது.

தான் சிவனாயிருந்து பூஜித்தல்: இந்நிலைமைகளை ஒன்று கூட்டிப் பார்க்குங்கால், பூஜிப்பவரொருவர் தான் தானாயிருந்து பூஜிப்பவரல்லர், தான் சிவனாயிருந்து பூஜிப்பவர் எனத் தெரிகின்றது. இவ்விடத்தில் உயிர் தான் உயிராகவேயிருந்து பூஜித்தலாகாமை ஏன்? என்ற ஆசங்கை எழும். இதன் விடையும் சைவசித்தாந்தத்துக்குள்ளேயே தடக்குண்டு கிடப்பக் காண்போம்.

உயிர்கள் ஒவ்வொன்றுஞ் சதா செயல் புரிந்து கொண்டிருப்பன; தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக அவைகள் செய்யுங் காரியங்களுஞ் செயல்களே. ஆலயபூஜை முகாந்தரமாக அவை செய்யுங் காரியங்களுஞ் செயல்களே; செயல் ஒவ்வொன்றும், அவ்வக்காலத்தில், செய்த செய்த இடத்தில் நடந்து நடந்து ஒழிந்து போகின்றது. செயல்கள் ஒழிந்தாலும் அச்செயல்கள் பற்றிய பெறுபேறுகள் அவ்வவ்வுயிரின் சார்பில் ஏதோ ஒருவகையில் எப்படியோ இருந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது சைவசித்தாந்த உண்மை. செய்யுஞ் செயல் நற்செயலானால் நல்வினை; தீச்செயலானால் தீவினை. நற்செயலின் பெறுபேறு புண்ணியம்; தீச்செயலின் பெறுபேறு பாவம். ஒவ்வோருயிரின் சார்பிலும் இருக்கக் கூடிய புண்ணியங்களும் பாவங்களும் எல்லையற்றவை. அவையனைத்தும் அந்த அந்த உயிரின் புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிலே தங்கிக் கிடக்கும் என்பர். அவரவர் செயற் பேறுகளாகிய இப்புண்ணிய பாவங்களை ஒன்றும் அவம் போகாமற் பயன்படுத்தி, இறைவன் அவற்றையே உயிரின் மலநோய்க்கு மருந்தாக ஊட்டி வரும் செய்கை சுவாரஸ்யமானது.

நோயாளி – உயிர். நோய் – ஆணவம் – மருந்து – புண்ணிய பாவம்; வைத்தியன் – இறைவன். மருந்துப்பெட்டி – மாயை. ஆஸ்பத்திரி – உலகம். என்றிருக்கும் சித்தாந்த உண்மை விசேடம் எல்லாரும் அறியவேண்டுவது.

ஆகாமிய வினை: இவ்வாறு மாயையிலே கட்டுண்டிருக்கும் வினைகள் சஞ்சித வினைகள் எனப்படும். அவற்றில் குறிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதி குறித்த ஒரு பிறப்பில் அநுபவத்துக்காக இறைவனால் கொடுக்கப்படும். அந்தப் பகுதிக்கு பிராரப்தம் என்று பெயர்; இதனால் எந்த உயிரும் அவ்வப்பிறப்பில் தனக்குப் பிராரப்தமாக உள்ள புண்ணிய பாவங்களை ஏற்றே தீரவேண்டும். அவையொவ்வொன்றையும் ஏற்கும் முகமாக உயிர் பின்னும் ஒவ்வோர் செயல்செய்தே ஏற்க வேண்டும். அதாவது, ஒரு புண்ணியப் பலனை ஏற்றநுபவிக்க வேண்டியவர்;

அப்படியான பலனுக்குத் தொடர்புபடுத்தி விடக்கூடிய ஏதேனு மொரு பொருத்தமான நற்செயலைச் செய்தே அநுபவிக்க வேண்டும். உதாரணத்துக்காகப் பார்த்தால், ஒரு புண்ணியப் பேருக ஒரு பிறப்பில் ஒரு உயர் பதவியைப் பெறும் வாய்ப் புள்ளவர், அப்பதவிக்குத் தான் தகுதியாகக்கூடிய அளவுக்குக் கற்றும் வேறும் அவசியமான முயற்சிகளைச் செய்தும் தானே பெறக்கூடியவராகின்றார்; அதுபோல ஒரு பாவப் பலனுன கொடுந் துன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டியிருப்பவர் அதற்குத் தான் இலக்காகுமளவுக்கு ஒரு தீச்செயலைச் செய்தேதான் ஆக வேண்டும்;

"இப்போது அநுபவிப்பயை ஒவ்வொன்றும் முற்செய்தவை. இப்போது செய்பவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பிறகு வரும் பிறவிகளில் தான் பலன்". இது மாற்றமுடியாத நியதி; ஆனல் அறக் கொடிய தீச் செயலுக்கும் மிகச் சிறந்த புண்ணியச் செயலுக் கும் உடன் பலனுண்டென்பர்; அது ஒரு விதிவிலக்கு;

"தாந் தாம்முன் செய்தவினை தாமே அநுபவிப்பார்
பூந்தா மரையோன் பொறி வழியே"

— நீதிவெண்பா;

"பிற்செயா தநுபவிப்ப தின்றுபின் தொடருஞ்செய்தி"

— சிவஞான சித்தியார்.

இவ்வகையில் முற்செயலின் பேருகிய புண்ணிய பாவப் பலன்களைப் பெறுதற்காகப் பின் செய்யுஞ் செயல்களுஞ் சும்மா ஒழியமாட்டா. பிற் செயல்களுக்காம் புண்ணிய பாவங் களும் புதிது புதிதாக முளைத்துக் கொண்டே வரும்; பழையது ஒவ்வொன்று அழியப் புதியது ஒவ்வொன்று முளைக்கும் சுப்பிரமணி யருக்கும் சிங்கமுகாசுரனுக்கும் இடையில் நடக்கும் போர் நிகழ்ச்சியில் ஒருகட்டம் இவ்வுண்மையை நினைவூட்டும்; சுப்பிர மணியர் சிங்கன் தலைகளையும் கைகளையும் வெட்ட வெட்ட அவை மீண்டும் முளைக்கும். இப்படிப் பலதடவை முளைத்து முளைத்து வெட்டப்பட்டு, முடிவில் அவருடைய 'ஹூம்' என்ற உறுமல் தொனியினுலேயே முளைத்தல் இல்லாதொழியும்; பிராரப் தமான புண்ணிய பாவங்களை அநுபவிக்கையில் புதிய புண்ணிய பாவங்கள் தோன்றும் என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சி கண்முன் காணும் காட்சிமயமான ஒரு அத்தாட்சி;

இங்ஙனம் புதிதாக முளைக்கும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஆகாமியம் என்று பெயர்; இப்படி ஒரு பிறப்பில் ஒரு உயிருக்கு உண்டாகும் ஆகாமியமும் எண்ணிக்கையில்லாதிருக்கும்; இவை

யெல்லாம் முன்னமே எஞ்சிக்கிடக்கும் சஞ்சிதத்தோடு கூடிச் சஞ்சிதவினைப்பட்டியலை வளர்த்து நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். வட்டிக்கு வட்டி தொடர்வட்டியாய்க் கட்டித் தொலைக்க முடியாத அளவுக்குப் பெருகிவரும் கடன்தொகை போல்வது இதுவாகும்; நிலைமை இப்படி ஆதலால் எந்த உயிரும் தன்வினை முழுவதையும் அறுதியாக அநுபவித்து ஒழித்து முடிவு காணுதல் என்றுமே இயலாத ஒன்றாகும். எனில், இது என்ன விபரீதம்! இந்த உயிருக்கு வினையிலிருந்து என்றுமே மீட்சியில்லையா? என்பது கேள்வி.

அஹங்கார மமகாரம் :

நெருப்பிருக்கு மட்டும் புகையிருந்து கொண்டிருக்கும். நெருப்பு ஒழிந்த பிறகு தான் புகை இருக்காது என்பது பிரசித்தமான ஒரு அநுபவ உண்மை, காரணமிருக்குமட்டும் காரியமிருக்கும்; காரணமொழிந்தாற் காரியம் இருக்காது என இதனைப் பொது விதியாகக் கொள்ளலாம்.

உயிர் செய்யுஞ் செயல் ஒவ்வொன்றிற்கும் புண்ணியப் பலனோ பாவப்பலனோ வருவதானால் அதற்குக் காரணமென்ன? என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் தெளிவாகக் கண்டு சொல்லியிருக்கிறது. நான் என்ற அகங்காரத்தோடும், எனது என்று, செய்கையைத் தனதாக்கும் ஆணவமதர்ப்போடும், பொய்ம்மை மெய்ம்மை யுணராத மாயா மயக்கத்தோடும் தான் சாதாரணமாக உயிரின் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. இந்த நிலைமைதான் உயிரின் சார்பில் புண்ணிய பாவங்கள் விளையக் காரணமாயுள்ளது. இந்த நிலைமைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல் மட்டுமே புண்ணிய பாவங்கள் ஏற்படாதிருக்க வைக்கும். அதாவது நான் எனது என்ற இருவகை அபிமான நிலைகளுமில்லாமல் மயக்கமற்ற மெய்யுணர்ச்சியோடு செய்யுஞ் செயலுக்கு மட்டுமே சாமானிய புண்ணிய பாபவிளைவு இல்லா தொழியும்.

நிஷ்காமியகர்மம்

''விஹாய காமான்ய: சர்வான் புமான்
சரதி நிஸ்ப்ருஹ:
நிர்மமோ நிரஹங்கார:
ச சாந்திம் அதிகச்சதி''

எவனொருவன் சகல விதமான விருப்பங்களையும் விட்டு, பற்றற்ற நிலையில், நான் எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்களுள் அடக்குண்ணாமல் கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் சாந்தியை அடைகிறான். — பகவத் கீதை 2 : 71. இங்ஙனம்

பற்றற்று நிகழுங் கர்மம் நிஷ்காமிய கர்மம் என்று பகவத் கீதை பிறிதோரிடத்திற் சொல்லும்; நிஷ்காமிய கர்மம் என்ருல் பற்றற்ற நிலையில் (பற்றுதல் அற்ற நிலையில்) நிகழும் கர்மம் என்று பொருள்; இதற்குச் சமதையான ஒரு நிலை சைவசித்தாந்தத்திலே இருவினையொப்பு நிலை எனப்படுகின்றது: இந்த இருவினையொப்பு நிலை சைவசித்தாந்தத்தில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாயும் உள்ளது. இந்த நிலையை அடைந்துவிட்டால் தேவையில்லை என்ற ஆசை எங்கள் எல்லாருக்குந்தான் இருக்கிறது.

அகங்கார மமகாரமில்லாமற் கர்மத்தைச் செய், பலனில் பற்றில்லாமல் செய், பிரஹ்மார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய் என்று நூல்கள் முழங்குகின்றன. "அசுத்த மனமே பலனைப் பற்றுவது அதை விட்டுச் சுத்தமனதாற் செய்யின் பலப்பற்று நிகழாது" என்னும் உபநிஷத வசனமும் ஒன்றுளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவற்றைப் படித்தும் கேட்டும் அறிந்த அளவிற் பற்றில்லாமற் கருமத்தைச் செய்தல் இலகுவான காரியம் என எண்ணப்படுகிறது. ஆனுல் முடிந்தால் தானே! எந்த ஒரு சிறு காரியத்தைச் செய்ய முயன்ருலும் ஏதோ ஒரு விருப்போ வெறுப்போ அறிந்தோ அறியாமலோ வலுக் கட்டாயமாக அதனுள் புகுந்துவிடுதல் தப்பாது; சாதாரணமாக எவராயினும் இந்த நிலையை அல்லவெனத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது:

வெறும் பாவனை பலன் தராது:-

இனி, பாவனை ஒருங்கே உடனடியாகப் பலிப்பது எவ்விஷயத்திலுமில்லை. பற்றிலாமற் கருமஞ் செய்வதாக ஒருவர் பாவிக்கப் பாவிக்கக் காலகதியில் வந்தேறுந்தானே என்பாரும் இருக்கலாம். அத்தகைய பாவனையைச் சைவசித்தாந்தம் ஒப்புவதில்லை. அது போலிப் பாவனையேயன்றி உண்மைப் பாவனையாகாது. உண்மையல்லாத ஒன்று, எத்தனை காலங் கழியினும் பயன் தராது. குற்றவாளியாகிய ஒருவன் தன்னைச் சுற்றவாளியாகப் பாவிக்கில் பாவிக்கலாம். ஆனுல் குற்றம் அவனை விட்டுக் கடைசிவரையும் அகலாது. அவன் அப்படிச் சொன்னதற்காகச் சட்டமும் அவனைத் தண்டிக்காமல் விடாது; ஆதலால் இதற்கு வழி வேறென்பதே சைவசித்தாந்த முடிவு:

சிவபாவனை பலன் தரும்:-

உயிர் தான் ஆன்மா என்ற உணர்வு நிலையில் இருக்கும் வரையும் தன்னை அகங்கார மமகாரங்கள் அற்றவனுகப் பாவிக்க முடிவதுமில்லை; அது பலன் படுதலுமில்லை: இந்த அகங்கார மமகாரங்களின் மூலமாகிய அந்த ஆன்ம உணர்வுப்

பழக்கம் படிப்படியாகக் கெடவேண்டும்; அதைக் கெடுப்பதற்கேற்ற ஒரே ஒரு உபாயம், ஆன்மா தன்னைச் சிவனென்று பாவித்துப் பழகுதல்தான் என்பது சைவத்தின் நிலை.

எனில், முன்சொன்ன அதுவும் பாவனை தானே, இதுவும் பாவனை தானே! அந்தப் பாவனை பலிக்காது, இந்தப் பாவனை மட்டும் பலிக்குமோ என்றால் என் சொல்வது?

கேள்வி நியாயமானதே! இதற்கு ஒரேயடியாக ஆமென்னவும் வகையில்லை இல்லையென்னவும் வகையில்லை; பின்னைப் பதில் என்னையெனில், உடனடியாய் ஆகாது; காலகதியில் ஆம் என்பதே.

முன்குறித்த பாவனையும் இவ்வாறே உடனடியாய் ஆகாதொழியினும் காலகதியில் ஆகும் என்னலாகாகதோ? என்ற கேள்வியும் இங்கு எழவே செய்யும்.

பாவனை என்ற பெயர் ஒப்புமையளவில் இரண்டும் ஒன்றல்ல; அந்தப் பாவனை வேறு; இந்தப் பாவனை வேறு, அது உள்ளதை இல்லாததாகப் பாவிக்கும் பாவனை. இது உள்ளதை உள்ளதாகப் பாவிக்கும் பாவனை; முன்னையதில் குறிப்பிட்ட பற்றுக்கள் தன்பால் இல்லாதவை அல்ல. பின்னையதில் குறிப்பிட்ட சிவம் தன்பால் உள்ளதொன்றே. எவ்வுயிர்க்கும் சிவம் அவ்வுயிராய் உள்ளுறைதல் அகிலப் பிரசித்தம் ஆதலின். இதனால், இப்பின்னைய பாவனை உடனடியாக வாய்க்காதொழியினும் காலகதியில் வாய்க்கலாம்; அம்முன்னைய பாவனை தன்னளவில் என்றுமே வாய்க்காது. ஆனால், இப்பாவனை உண்மையாய் வாய்க்கும்போது அப்பாவனையிற் கருதிய விஷயமும் வாய்த்ததற்குச் சரியாகும். அதாவது, ஆன்மா தன்னைச் சிவனாகப் பாவிக்கும் பாவனை பலிதமாகும்போது, ஆன்மக் குற்றங்களாகிய அகங்கார மமகாரங்கள் அடியோடகன்றுவிடும்.

சிவபுண்ணியம்: —

இவ்வுண்மைப் பிரகாரம் ஒரு ஆன்மா தான் சிவனென இருந்து நிகழ்த்தும் பூஜை ஒன்றே, உயிருக்குப் பொதுவான செயல் தோஷமாகிய ஆகாமிய ஏற்றத்தைத் தடுக்கும்; அவ்வகையில் ஆகாமிய ஏற்றத்துக் கிடமில்லாத பூஜைப் பலனுக்கே சிவபுண்ணியம் என்பது பிரத்தியேகமான ஒரு பெயர்; அந்தச் சிவ புண்ணியம் மட்டுமே ஆன்மாவுக்கு விமோசன மார்க்கமாவது. பிறகு ஞானகுரு வந்து சேர்வதும் அவராலே, இவ்வளவு காலமும் பயின்ற பாவனை நிலையெல்லாம் பலித நிலை

யாவதும் ஆகிய பேறுகளுக்கு இச் சிவபுண்ணியமே காரணம் என்பது சித்தாந்த உண்மை.

திருமுருகாற்றுப்படை எங்களுக்குப் பிரசித்தமான ஒரு பாராயண நூல். அதன் இதயம்போல அமைந்திருக்கும் ஒரு ஐந்து அடிகளை நாங்கள் இங்கே கவனிக்கலாம்;

"செவ் வேற் சேஎய்
சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ள மொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம் புரிந்துறையுஞ்
செலவு நீ நயந்தனை யாயிற் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே"

சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய என்றுமிளையோனாகும் சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய சிவந்த திருவடிகளைச் சந்திக்குந் தன்மை பெற்ற உள்ளத்துடனே சிவ புண்ணியங்களை விடாது செய்யுங் கோட்பாட்டினாலே விளையா நின்ற மெய்ஞ்ஞானத்தைச் சாதித்து அத்திருவடிக்கீழ் இருக்கும் நெறியை நீ விரும்பினையானால் ... ... என்று செல்கின்றது; இப்பகுதிக்குரிய நாவலர் புத்துரை;

இதன் கண் நலம்புரி கொள்கைப் புலம் — சிவ புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்கின்ற கோட்பாட்டினாலே விளையா நின்ற மெய்ஞ்ஞானம் என உரைகாணப்பட்டிருக்கிறது: சிவ புண்ணியமே ஆன்ம விமோசன மார்க்கமென்பது இதனாலும் விளங்கும்.

இனி, பூஜையல்லாத மற்றுஞ் சிவப்பணிகளுமுள. கோயில் கட்டுதல், பிரதிஷ்டை செய்வித்தல், கோயிலுக்கு நிலம்புலம் வழங்குதல், கோயில் நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு நிபந்தனைகள் அமைத்தல், விசேட பூஜா தர்மங்களின் பொருட்டு அறக்கட்டளைகள் ஏற்படுத்துதல், நந்தவனம் திருக்குளஞ் சமைத்தல் ஆதியன அனைத்துஞ் சிவ புண்ணியங்கள் ஆதற்குரியன: ஆனால், அவற்றைச் செய்வோர், தம் ஆன்ம உணர்வு நிலை மறந்து தாம் சிவ பாவனையில் நின்று அவற்றைச் செய்தால் மட்டுமே அவை சிவ புண்ணியங்களாகும். ஒருவர் கோயிலை இடமாகக் கொண்டு செய்கிறார் என்பதற்காக ஒரு செயல் சிவ புண்ணியமாகாது. செய்யுமவர் சிவபாவனையில் நின்று செய்யும் அந்த ஒரு இயல்பு கொண்டே அது சிவ புண்ணியமாகும்.

அத்தன்மையில் ஆகுமானால் கோயிற்காரியங்களல்லாத பிற தர்மச் செயல்களும் சிவ புண்ணியங்களாதல் அமையும்.

சொத்துவளமுள்ளோரிற் சிலர் அச்சொத்துக்களைக் கொண்டு தாமாக முன்னின்று சிவதருமங்களைச் செய்யாமல், அதைச் சிவபாவனையில் நின்று செய்யவல்ல தக்கார் ஒருவர் மூலஞ் செய்விக்கும் வழக்கம் என்றும் இருந்து வருதல் கண்கூடு. தம் பொருளின் நல்விளைவு தமது நேரடித்தலையீட்டால் பழுதுறாம லிருக்கட்டும் என்ற அவர்களின் விருப்பம் இவ்வுண்மையின் அடிப்படையில் எழுந்ததேயாம்.

> "எப்பொருளும் ஆக்குவான் ஈசனே......
> அப்பொருள்தான் ஆளுடையார் அடியார்கள்"
> — திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 71.

என்றதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

குறித்த சிவபாவனை நிலையில்லாமற் செய்யப்படும், மேற் சொல்லப்பட்ட காரியங்கள் செய்பவர் தரவேறுபாட்டிற்கேற்ப அற்ப சொற்பமான லௌகிக பலன்களை மட்டுங் காட்டி ஓய்வனவாகும்.

இங்ஙனம் இவ்வளவும் விசாரித்ததன் பெறுபேறாக,

1. ஆன்ம உணர்வுநிலையில் நின்று நாமியற்றுஞ் செயல் எதுவும் அகங்கார மமகாரச் சார்பானவையாம்.
2. அவை ஆகாமிய ஏற்றத்துக்குக் காரணமாம்.
3. சிவபூஜை எனினும் அந்நிலையில் நிகழின் அதன் விளைவு அங்ஙனமேயாம்.
4. செய்பவர் சிவபாவனையில் நின்று செய்தலாகிய ஒரு பாயத்தினால் மட்டுமே அவ்விளைவைத் தவிர்க்கும் வாய்ப்பை அடையலாம்.
5. அந்நிலையில் நிகழ்வன மட்டுமே சிவபுண்ணியங்களாம்.
6. அவ்வகைப் புண்ணியங்களில் ஆலயபூஜை மகாசிவ புண்ணியமாம்.
7. அதுவொன்றே ஆன்ம விமோசன மார்க்கமாம்.

என்ற கருத்தம்சங்களைக் கவனித்தோம்.

இப்படி உயர்ந்த பலன்தரவல்லதாகப் பூஜை அமையும் பொருட்டுச் சிவபாவனையில் நிற்பதற்கு உபகாரமாகவே பூத சுத்தி முதலிய பூஜைக்கிரியைகள் ஏற்பட்டன என்பதையும்

இவை முற்ற முடியச் சைவசித்தாந்தக் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்தன என்பதையும் இங்கும் ஒருக்கால் ஞாபகஞ் செய்து கொள்வோம்.

ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம்:

சிவபூஜை, ஆன்மார்த்தபூஜையென்றும் பரார்த்த பூஜையென்றும் இருவகையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டுக்கும் வெகுதூர வித்தியாசங் கிடையாது. இரண்டும், தன்மையளவில் ஒன்றே. பிரதான கிரியாம்சங்கள் சகலமும் இரண்டுக்கும் ஒருவகையினவே; ஆன்மார்த்தத்துக்குள்ளே பரார்த்தம் இல்லாமலில்லை; பரார்த்தத்துக்குள்ளே ஆன்மார்த்தமும் இல்லாமலில்லை.

சிவம் வியாபகப்பொருள்; அதை முன்னிட்டுச் செய்யும் பூஜையும் பூஜைப்பலனும் வியாபகமேயாம்; எனினும், பூஜிப்பவர் தாம் சிவ பாவனையில் நின்று தம் உயிருணர்வையொடுக்கிப் பூஜையில் நேர்முகமாகச் செலுத்துமளவுக்கு விசேடபலன் பெறுபவராகின்றார்.

பூஜிக்குந் தகுதி ஒரு சிலர்க்கேதான் இருக்கும்; உண்மையுண்மையாகக் கடவுளை வழிபடுந் தகுதியும் அவ்வண்ணமே.

"ஞானத் தால்தொழு வார்சில ஞானிகள்
ஞானத் தாலுனை நான்தொழ வேனலேன்
ஞானத் தால்தொழு வார்கள் தொழக்கண்டு
ஞானத் தாயுனை நானுந் தொழுவனே"

என்ற அப்பர் சுவாமிகள் பாடல் இங்கே கருதத் தக்கது; 'தகுதியுள்ளவர்கள் செய்யட்டும் நாம் அதில் ஈடுபடாதிருப்போமாக' என்பதற்கும் இடமில்லை; அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்துப் பிறரும் அவ்வழியில் முயலலாம்; முயலவேண்டும் என்ற உணர்வை இப்பாடல் தருதலைப் பிரதானமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

ஆத்ம ஞானிகளாயுள்ளவர்களே பூஜைக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள்; எனினும், அவர்கள் பூஜிக்கும் பரிவையும் பரிமளிப்பையுங் கண்டு மற்றொருவர் தாமும் பூஜிக்க விரும்புதல் சகஜமே. ஆனால் தமக்கியலா நிலையில், அல்லது தமக்குப் பயிற்சி போதா நிலையில் என்செய்வது! தமக்காகவும் ஒருகால் சுவாமியைப் பூஜிக்கும்படி அவ்விருப்ப வழிப்பட்ட ஒருவர் கேட்டுக்கொள்ள, அவர்பாற் கொண்ட கருணையால் ஒரு ஞானி, அது செய்வாராயின் அப்போது அது பரார்த்த நிலைக்கு வந்துவிடும்.

இக்கருத்துக்கநுசரணையான நடைமுறை அநுபவங்கள் நாமறிய இல்லாதவைகளல்ல: தமது வீடுகளில் வந்து சிவ பூஜை செய்யும்படி அதிற் பயிற்சி விசேடமுள்ளாரைத் தேடிச் சிலர் கேட்டுக்கொள்வதும், அவர்கள் அதற்கிணங்கிக் காலா காலங்களில் அங்கங்கு சென்று சிவபூஜை செய்வதும் நம் மத்தியில் என்றுமுள்ள நிகழ்ச்சிகள்.

எங்கள் சமயாசாரியர் சரித்திரத்தில் ஒரு அம்சம் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. அவர்கள் செல்லுமிடங்களில் அவர்களுக்கு மகத்தான குதூகல வரவேற்பு நிகழும்: அதன் அடிப்படை வேறெதுவும் அல்ல, 'எங்கள் ஊர்க்கோயிலில் எங்கள் சுவாமியை எங்களுக்காகவும் கும்பிட இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்ற பெருமித உணர்ச்சிதான் அது: இந்த உண்மை சேக்கிழார் வாக்கில் அங்கங்கு வெளிவந்திருத்தலுங் கண்கூடு;

''செழுந்தரளப் பொன்னிசூழ் திருநனி பள்ளி
புள்ளோர் தொழுது திங்கட்
கொழுந் தணியுஞ் சடையாரை எங்கள் பதியினிற்
கும்பிட்டருள ஆங்கே
எழுந்தருள வேண்டும் என இசைந்தருளித் தோணி
வீற்றிருந்தார் பாதந்
தொழுந் தகைமை யாலிறைஞ்சி அருள்பெற்றுப்
பிறபதியுந் தொழமுன் செல்வார்''

திருஞானசம்பந்தர் புராணம் (செய். 112;) திருநனி பற்றியிலுள்ளார் சீகாழிக்குத் தேடிப் போய்க் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களே! இப்படியிருக்கிறது தமக்காகவும் சுவாமியைக் கும்பிடுவிக்கும் பரிவின் அருமை!

இவ்வகையில் தமக்காகவும் பூஜிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டவர் கேட்டுக் கொண்டவரையும் பூஜைக்கு உட்படுத்திக் கொள்கின்றார், கேட்டுக்கொண்டவரே சுவாமியை நேரிற் பூஜித்தாலொத்த ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்குகின்றார் எனலாம்; பூஜை ஆத்மார்த்தத்திலிருந்து பரார்த்தமாக வந்த வகையை இப்படி நோக்குதல் சாலும்: இம்முறையிலிருந்தே ஆலயங்கள் தோன்றிப் பரார்த்த பூஜை நிலையங்களாய் விரிவுற்றன.

தமக்காகவும் சுவாமியைப் பூஜிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டவரையும் பூஜிப்பவராகவே கருதிக்கொள்ளும் நிலை எங்கள் கோயிற் பூஜையமைப்புகளில் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது: ஒரு ஆலயத்தில் ஒருவர் ஒரு பூஜை செய்விப்பதானால்

ஆரம்பத்தில் அர்ச்சகர் அவர் கையிற் பவித்திரத்தை அணிவித்துக் கொள்கின்றார், பவித்திரம் அணிவித்தல் சங்கற்பம் நிகழ்வதற்கு முதற் செயல் ஆகும்;

"அத்ய பூர்வோக்த: ஏவம் குண விசேஷண விசிஷ்டாயாம் ..... என்று ஆரம்பித்து, பூஜாம் அஹம் அத்ய கரிஷ்யே" என்று முடிகிறது சங்கற்பம்; "சொல்லப்பட்ட இத்தகைய விசேடங்களோடு கூடியதாய இன்ன இடத்தில் இன்ன வருடத்தில், இன்ன மாசத்தில், இன்ன நக்ஷத்திர, திதி, யோக, கரணங்களுடனான வாரத்தில் ... நான் பூஜை செய்வேன்" என்பது விளக்கமாகும்,

அதன் மேல் ஓமத்துக்கிடும் சமித்து, பொரி ஆதியன எல்லாம் இவர் தொட்டுவிட்ட பின்னரே அர்ச்சகர் கையாளுகிறார். ஓமமுடிவில் பூர்ணாகுதி கொடுக்கையில் அர்ச்சகர் தீயில் நெய் சொரியும் அதே வேளையில் இவரும் தம்கையால் பழமும் பொரியும் தேங்காயும் பிறவும் அக்கினியிற் சொரிகிறார். உள்ளே பூஜை நைவேத்தியத்துக்குரிய பொருள்களும் இவர் தொட்டுவிட்ட பின்னரே பூஜையில் உபயோகமாகின்றன.

இவ் விபரங்கள் பரார்த்த பூஜையின் இயல்பையும் இதன் கண் பூஜகர் உபயகாரர் என்ற இருவரதும் பொறுப்பு எத்தகையதென்பதையும் அறியத் தருகின்றன;

பரார்த்த பூஜைப் பண்பு !

இப்பரார்த்த பூஜைப்பண்பு இங்ஙனம் பூஜகரும் உபயகாரரும் என்ற அளவில் மட்டுப்படமால், பரந்த நோக்கில், அந்நிகழ்ச்சியில் உதவியாளர்களாக, தரிசனையாளர்களாகப் பங்குபற்றும் அனைவரையும் உட்படுத்துமளவுக்கு விரிவானது; சுருங்கச் சொல்லில், பூஜகர் மட்டுமல்ல அந்நிகழ்ச்சியிற் சம்பந்தப்படும் அனைவருமே பாவனையாற் பூஜகர்கள் தான். பூஜகர் மட்டுமல்ல சம்பந்தப்படும் அனைவரும் உயர்ந்த தூய்மை, வாய்மை, நேர்மை உள்ளவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு அதனால் தானேற்பட்டது; இவர்களிடத்தில் இவ்விஷயமாக ஏற்பட வேண்டிய நிறைவையளிக்கும் பொறுப்பு பூஜகருக்கும் அவர் புரியுங் கிரியைகளுக்கும் உரியதாகும்;

இந் நோக்கிற் பார்க்கும்போது ஆலய பூஜகருக்கிருக்கும் பொறுப்பு அதிமகத்துவமானது; அவர் புரியும் பூஜை தமக்கும் ஆத்மார்த்த பூஜையாய் அமைய வேண்டும்; அதே நேரம்

சம்பந்தப்பட்ட பிறருக்கும் ஆத்மார்த்த பூஜையாய் அமைய வேண்டும். அதாவது அவர்கள் தாமே நேரிற் பூஜித்தாலொத்த திருப்தியையும் பலனையும் பெற வேண்டும். இவ் விளக்கத்தின் ஒளியில் ஆத்மார்த்த பூஜை பரார்த்த பூஜைகளின் இலக்கணத்தை வரைவு செய்து கொள்வோம்.

பூஜிப்பவர் பிறர் சார்பில்லாமல் தம்மளவில் தாம் புரியும் பூஜை ஆத்மார்த்த பூஜை. பூஜிப்பவர் தமக்கும் ஆத்மார்த்தமாய் அதேவேளை சம்பந்தப்பட்ட பிறர்க்கும் ஆத்மார்த்தமாய்ப் பலன் கொள்ள இயற்றும் பூஜை பரார்த்த பூஜை. இதுவே இவற்றின் யதார்த்தமான வரைவிலக்கணமாகும்.

பூஜைக்கு முன்னோடியாக அமையும் சுத்திக்கிரியைகள் ஆத்மார்த்தத்தைவிடப் பரார்த்த பூஜையில் அதிப்பிரயத்னமாய் நடைபெறவேண்டுவதன் அவசியத்தையும் இதில் வைத்து வற்புறுத்தற்கிடமுண்டு.

இவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளாமல் சொல்லின் வெளிப் பொருளளவில் நின்று ஆத்மார்த்தம் – தனக்காக, பரார்த்தம் - பிறர்க்காக என்றுமட்டும் விளங்கிக்கொள்ளும் நிலை துர் அதிர்ஷ்டவசமானது. ஆத்மீக நோக்கில், தான் சம்பந்தப்படாத பிறரும் பிறர்சம்பந்தப்படாத தானும் இருத்தல் முடியாத காரியம். ஆன்ம ஈடேற்ற நோக்கில் தம்போக்கில் போய்க்கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்த்து ''இவர்கள் சுயநலக்காரர்கள், தன்வாரக்காரர்கள்'' எனச் சிலர் கூறிக்கொள்ளும் புறங் கூற்றும் தவறானதென்பதை இதில் வைத்துக் கண்டு கொள்ளலாம்.

பூஜை நோக்கு :

ஆத்மார்த்தபூஜை யாயினும் பரார்த்தபூஜை யாயினும் பூஜையின் நோக்கு ஒன்றுதான், ஆத்மீக ஈடேற்றம் ஒன்றே தான் அதன் நோக்கம். விசேட பூஜை முடிவில், பூஜகர், 'சர்வேஜனா; சுகினோபவந்து சர்வமங்களானிபவந்து என ஆசீர்வாதஞ் செய்தல் பிரசித்தம். எல்லாச் சனங்களும் சுகவான்கள் ஆகட்டும்; எல்லா மங்களங்களும் ஆகட்டும் என்பது இதன் பொருள். இங்கே ''சுகம்'' என்பது புத்திர, தார சுகங்களை யன்று: பரமசுகமாகிய கைவல்ய சுகத்தையே. இத்தகைய பூஜை முதலிய பரமயத்தனங்களால் வருந்தி முயன்றமைக்குப் பலனாக வேண்டிக் கொள்ளத் தகுதியானது அக்கைவல்ய சுகமே. இம்மை வாழ்வுக்கு வேண்டுவன என நாம் கருதும் தேகாரோக்ய செல்வ விருத்தி சம்பந்தமான சுகங்களெதுவும் இந்த அளவுக்குப் பிரதானமானவையாகமாட்டா. அந்தச்

சாயுச்சிய சுகமாகிய கைவல்ய சுகத்தின் முன் இவை சுகமெனினு மனவுக்கு நின்று பிடிக்கமாட்டா;
மேலும்,

இந்தச் சுகங்கள் தற்காலிகமானவை, ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்பவை. மேலும் மேலும் வினையைப் பெருக்கிப் பிறவிப் பட்டியலை நீட்டுபவை,

அந்தச் சுகம் தற்காலிகமானதல்ல, நிரந்தரமானது; அது மோசஞ் செய்யாது, விமோசனமே செய்வது; அது பிறவிப் பட்டியலை நீட்டாது. அதற்கெதிர் அடியோடு இல்லாமலே பண்ணி விடும். இவ்வகையிற் பூஜையின் நோக்கத்தை உணர்ந்து பயன் பெற வேண்டும்.

எனில், வாழ்க்கைப் பேறுகள் வேண்டப்படாதனவோ? அவையின்றி வாழ முடியுமோ? என்ற ஆசங்கை எழுதல் இயல்பே!

அவை வேண்டாதென என்பதற்குமில்லை, பூஜைப் பலனை வேண்டிக் கோடற்பாலன அவைதான் என்பதற்குமில்லை; காரணம்; அவை நம் முகாந்திரத்தில் தங்கியிருப்பவையல்ல. நம் வினையும் அதை வழிநடத்தும் திருவருளுமே அவற்றுக்கு உத்தரவாதிகள். எனவேயுள்ள நம் நம் வினைப்பயனுக்கேற்ப இறைவனால், நாம் வேண்டினும் வேண்டாவிட்டாலும், அவை வருதல், தவறவே தவறாது;

"வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது" — திருக்குறள்;

எனவே தபாலிற் சேர்க்கப்பட்ட பார்சல்கள் அவை; உரிய உரிய காலத்தில் ஒவ்வொன்றும் வந்தே சேரும்; ஆனால், வர வேண்டியதுதான் வரும். வருதற்கில்லாதது எப்படித்தான் தலைகீழாய் நின்றாலும் வராது;

"வருந்தியழைத்தாலும் வாராத வாரா"
வரவிருப்பதை வராதேயென்பதற்கும் நாமார்?

"பொருந்துவன போமினென்றாற் போகா"

இது விதி; இது நியதி; இது எல்லோர்க்குமுண்டு; எப்போது முண்டு. அவ்வப்போது அவற்றைப் பெறுவதற்கான முயற்சி வகைகளையும் திருவருள் தானே பிரேரித்துக் கொண்டிருக்கும்; இது பிரஸ்தாபிதமான ஒருண்மை;

இருந்தும், நாம் பந்த நிலையிலிருக்கும் இக்காலமெல்லாம் ஏதோ எதையும் நாமே முடிவு கட்டுவதாக முனைந்து முடுகிமுன் நிற்கும் ஒரு தான் தோன்றிப் போக்கு நமக்கு இருப்பதையும் அதுவே ஆகாமிய வினைப்பெருக்கத்தை மிகுவிப்பதென்பதையும், அது நம்மைச் சார்ந்த ஒரு குற்றப்பாடென்பதையும் சற்று முன்னுகவே தெரிந்திருக்கின்றோம்.

நமக்குத் தனித்துணையாகின்ற திருவருள் நிற்கவும் அதை அவமதித்து வினைத்துணைதான் நமக்குற்ற துணையென்று அதன் வேகத்திலே மதர்த்தெழுந்த குற்றப்பாடு ஆத்மாவான நம் குற்றப்பாடேதான். இதை பற்றி மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சொல்வது மிக நல்லாயிருக்கிறது:

"தனித்துணை நீநிற்க
யான் தருக்கித் தலையால் நடந்த
வினைத்துணையேனை விடுதி கண்டாய்"

— திருவாசகம்.

இப்படித் தலையாய் நடக்கும் தறுதலைப்போக்கு மாற வேண்டியே, அதற்குச் சந்தர்ப்பமளிக்காத அளவுக்கு நம் நிலையை மாற்றி ஆன்ம உணர்வை அகற்றிச் சிவோகம் பாவனையோடிருந்து சிவபூஜை செய்வது என்ற விளக்கத்தையுஞ் சற்று முன்னுகவே கண்டோம். அது அங்ஙனமாக, வினைப்பெருக்கத்துக்கே ஏதுவான சாமானிய வாழ்க்கைப் பேறுகளை நோக்குதலே பூஜையிலும் நோக்கமாயிருக்குமென்ருல் இதை நம்புபவரார்? இது பூஜை நோக்கத்துக்கு நேர்மாருே மாறு! குளிக்கப் போனவனைக் கூப்பிட்டுக் 'குளிக்காதே சேறு பூசிக்கொண்டு வா' என்ருல் எவ்வளவு மாறுபாடோ அவ்வளவு மாறுபாடு இது.

எனில், வாழ்க்கைப் பேறு வேண்ட உயிர்க்கு உத்தரவாதமில்லை. சாயுச்சியப்பேறு வேண்ட மட்டும் உத்தரவாதமுண்டோ எனில்,

உண்டு! தாராளமாய் உண்டு! எங்ஙனமெனில், உயிரை மல நீக்கிச் சாயுச்சியப்பேறு கொடுக்கவே அதனைப் பிறப்பில் விட்டது திருவருள். இந்த உயிர் அந்த உணர்வின்றி, தான் தருக்கித்தலையால் நடந்தமை அத்திருவருள் நோக்குக்குக் குந்தகமாய் விடுகிறது. இது வினையைப் பெருக்க, அதுவினைக்குத்தக்க பிறப்பைக் கொடுக்க வேண்டியிருப்பதால் வினையாத விபரீதமெல்லாம் விளைகிறது. இந்த நிலைமாறுகிற உயிர்முயற்சியால் தான் மாறவேண்டும். நானென்று ஒரு பொருள் உண்டென்கிற உயிர்,

அப்படியல்ல தானென்று ஒருசிவன் உண்டு. லௌகீகத்துக்குப் பொருள் வேண்டிப் பயனில்லை. ஆத்மீகத்துக்கு அருள் வேண்டு வதே பயன் தரும். அதுவே செய்யத்தக்கது என்ற திருப்பநிலை உயிரிடத்தில் வந்தே, பிறகு எதுவும் ஆகவேண்டும்; ஆதலால் சாயுச்சிய சுகம் பெறமுயலும் விஷயத்தில் உயிருக்கு உத்தர வாதமுண்டு; இதைச் சொல்ல யாருந் தயங்க வேண்டியதில்லை;

எவ்விஷயத்திலும் குற்றப்பாடான வழியைத் தவிர்த்து நல்வழி நிற்பது தானே நம்கடன்; நல்வழிக்குள் நல்வழி சிவ பூஜை வழி. 'நல்லாரிணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே அல்லாமல் வேறு நெறியுளதோ' என்பர் தாயுமானவர். இனி, இந்த நல்வழி நிற்றற்கு இம்மைப் பேறுகளும் யாம்வேண்டா மல் தாமாகவேயுண்டு. பெரியார் சரித்திரங்களில் இதற்கு நிரம்ப அத்தாட்சியுண்டு; அவர்கள் சார்பிற் பொதுவாகப் பின்வரும் விசேடங்கள் அவதானிக்கத் தக்கனவாம்.

1. விதிவழியாய் ஒருவர்க்குவரும் பெறுபேறுகளிலிருக்கக் கூடிய மிகை குறைகள் இதனாற் சீர்செய்யப்படும்;

2. பொதுவாக இவர்களுக்கே அதிக செல்வங்கள் அதிக கஷ்டங்கள் வருதலும் அவற்றை, அவர்கள் சோதனைகளாக ஏற்றுச் சித்தி பெறுதலும் உண்டு.

3. பூஜைப்பயிற்சியாலான உண்மையுணர்வு இவர்க்கிருத்த லினால், செல்வமயக்கிலீடுபட்டு அது முழுவதையும் இவர்தனது என்று 'சீல்' பண்ணிக் கொள்ளார், சிவமயமாயிருப்பவர் பணமயமாக மாட்டார்தானே!

4, பூஜைவழியிலான சித்தத் தெளிவும் மனோதிடமும் இவர்க்கிருத்தலின் எந்தக் கொடுந்துன்பத்திலும் இவர் அழுந்தி அவலமுறார். அலைவந்தால் தலைக்கு மேலால் போகட்டும் என்றி ருப்பது அவர் நிலையாயிருக்கும்.

5. இப்பூஜை நெறியில் நிற்போர் தம்மியல்பிற்கேற்பச் சிறிதளவேனுந் திருவருட் சார்பாக நிற்கும் தன்மையும் உண்டு; அவரவர் சார்பின் தரத்திற் கேற்ப அவர்க்காம் வாழ்க்கைப் பேறுகளில் திருவருளின் கைவண்ணம் பிரத்தியேகமாக இடம் பெறும் அநுபவங்களும் இல்லாதவையல்ல;

நாங்கள் எதைக்கண்டோம்! நம் சமயாசாரியர்கள் சொல் கிறார்கள்,

"நின்னடியே வழிபடுவான் நிமலா நினைக்கருத
என்னடியா னுயிரை வவ்வே லென்றடற் கூற்றுதைத்த
பொன்னடியே பரவிநாளும் பூவொடு நீர்சுமக்கும்
நின்னடியா ரிடர்களையாய் நெடுங்களம் மேயவனே"
— திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

மார்க்கண்டேயர் சிவபூஜையில் லயித்திருக்கிறார். அவருக்கு ஆயுட்காலம் முடிந்ததென்ற சாட்டில் யமன் வருகிறான். 'என் பிள்ளையில் தொடாதே' என்று அங்கு திருவருள் எச்சரிக்கின்றது. திருஞானசம்பந்தர் இச்செயலைக் கையும்மெய்யுமாகக் கண்டு காட்டும் பாங்கில் இச்செய்யுள் ஓசையும் பொருளும் அமைந்திருக்கின்றன. என் அடியான் உயிரை வவ்வேல் — எனது அடியவனின் உயிரைக் கவராதே என்றிருக்கிறது திருவருளின் பரிவு அங்கே.

இந்த அளவுக்குப் பலனளிக்கும் பூஜைப்பேறு பூஜிப்பவரொருவரின் சாமானிய வாழ்க்கைப்பேறுகளில், வேண்டுமாய் இருந்தால், செழிப்பு முழிப்பைத் தராதென்றும் நாம் சொலவதற்கில்லை, ஆனால் சாமானிய வாழ்க்கைப் பேறே பூஜை நோக்கமல்ல; பூஜை நோக்கம் அதற்குரிய உயர்நோக்கமாயேயிருக்கட்டும்; பூஜையின் உண்மைத் தரத்துக்குப் பழுது விளைதல் ஆகாது. அதேநேரம் வாழ்க்கை விலாசங்கள் அதிகரித்து வந்தால் விலக்குதற்குமில்லை; வராவிட்டால் குறைப்படுதற்குமில்லை. இது சைவநிலை. சைவஞான நிலை.

காமிய பூஜை!

எனினும், தத்தம் அகங்கார மமகாரச் சேட்டைகளினாலே மட்டுக்கு மிஞ்சியெழுந் தமது வாழ்க்கைச் சுயதேவை பற்றிய முட்டுக்களைத் தாங்கமாட்டாமல் சதா தவிப்போர் தொகையும் உள்ளது தானே! பொருளே உயிரென்று பொருளான்மாவாய்ப் போயிருப்பவர்களும், சுகபோகமே உயிரென்று சுகபோக ஆன்மாக்களாய்ப் போயிருப்பவர்களும் அவற்றின் மயமாகவே பரிணமித்து விட்டவர்கள். அவர்களுக்கு அம் முட்டுக்களைத் தீர்க்காமல் இருந்து கொள்ளல் இயலாது; அவர்களுக்குங் கடவுள் பேரினால்தானே வழி அமைய வேண்டும்; அவர்களும் ஆலய பூஜையிலேயே முட்டித் தம்முட்டுக்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளட்டுமென்ற கருணையால், பூஜை வகுப்பில் காமியபூஜை எனவும் ஒன்றுண்டு. அவரவர் தத்தம் இஷ்டசித்திப் பொருட்டு ஏதேனும் நேர்த்தி பண்ணி அவ்

வப்போது செய்விக்கும் பூஜைகள் காம்ய பூஜை எனப்படும். இது பூஜையில், ஒரு 'ஆபத்தர்மம்' ஆபத்துக்குப் பாவம் இல்லை என்ற அளவில்தான் அமைந்திருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும், இஷ்டசித்திகளைப் பெருக்கி வினையைப் பெருக்குவது விசேடமல்ல என்பதே சைவத்தின் நிலை; சைவபத்ததிகளிலும் இக்காம்ய பூஜை பிரபல்யப் படுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; Normally a saiva is not permitted to perform the KAMYA POOJA. For him POOJA is always for moksha and never for bhoga.

பொதுவாக, சைவரென்றிருப்பவர் காம்யபூஜைக்கு அநுமதிக்கப்படுவதில்லை. அவருக்குப் பூஜை நோக்கம் மோக்ஷமேயன்றி எந்நிலையிலும் போகம் அன்று;

— Worship in the Agamas
M. Arunachalam

இதுபற்றி அப்பர் சுவாமிகளின் எச்சரிக்கையொன்றிருத்தலை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது;

''காமியஞ் செய்துநீர் காலங் கழிக்காதே
ஓமி யஞ்செய் துள்ளத் துணர்மினோ
சாமி யோடு சரச்சு வதியவள்
கோமி யும்முறை புங்குட மூக்கிலே''

— திருக்குடமூக்கு குறுந்தொகை. 8;

காமம் — விருப்பம்; காம்யம் — விருப்பபூர்வமாக நிகழ்வது; லௌகிகத் தேவையான பொருள் போகங்களை முன்னிட்டுச் செய்வது காமியபூஜை. இது ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு உகந்ததல்ல; ஆதலால் 'காமியஞ் செய்து நீர் காலங் கழிக்காதே' என்கிறார் அப்பர்; அதற்கு மாற்று வழியும் அவர் தெரிவிக்காமல் விடவில்லை;

ஓமியம் :

'ஓம்' என்பது பிரணவ மந்திரம்; இதைப்பற்றி உபநிடதங்கள் வெகுவாகச் சிலாகித்துரைக்கும்; திருமூலரும் வகைவகையாய் வர்ணிப்பர். கடோபநிஷத்தில் இம் மந்திரத்தின் பெருமை பேசப்படுகிறது;

''ஏதத் ஹி ஏவ அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம
ஏதத் ஹி ஏவ அக்ஷரம் பரம்
ஏதத் ஹி ஏவ அக்ஷரம் ஞாத்வா
யோயத் இச்சதி தஸ்ய தத்''

இந்த அக்ஷரமே அபரப் பிரமம்; இந்த அக்ஷரமே பரப் பிரமம். இந்த அக்ஷரத்தை அறிந்தால் ஒருவன் எதை விரும்புகிருனே அது அவனுடையதாகிறது.

— கடோபநிஷத். 2.16.

இவ்வோங்காரம் ஞானக்கலைகளாகிய நாதவிந்துக்களின் வடிவாய் உள்ளது. அதன் உருவமைப்பு ஓவியமைப்பு இரண்டும் நாதபிந்து வடிவமே. இது முதலிலும் முடிவிலும் இடம்பெருவிட்டால் எந்த மந்திரமும் அர்த்தமற்றதாகும். அபரப்பிரமமும் இதுவே பரப்பிரமமுமிதுவே என்று கடோபநிடதஞ் சொல்லுதற்கிணைய, வழிபடும் மூர்த்தி எதுவாயினும் அதன் சொருபநிலை இதன்மூலமாகவே விளங்கப்படுகிறது.

''ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே
முருகன் உருவங் கண்டு தூங்கார்
தொழும்பு செய்யாரவ
ரென் செய்குவார்யம தூதருக்கே''

— கந்தரலங்காரம்

நன்னெறிப்பட்டதியான பாவனைகளின் மூலம் வழிபட்டு,

'உய்ய என்னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற மெய்யா'

என மாணிக்கவாசகர் கண்டாங்கு ஓங்காரத்துள்ளே இறைவனைக்கண்டடைதலே வழிபாட்டின் உயர் குறிக்கோள். இதனையே அப்பர் சுவாமிகள், ''ஓமியஞ் செய்து உள்ளத் துணர்மினே' என்ருர்.

ஓம் என்பதன் சம்பந்தமானது ஓமயம். அது தமிழ் வடிவில் ஓமியம் ஆகும். காமியத்திற் சித்திபெறுங் கருத்தால் வழிபடுவதை விடுத்து இறைவன் சொருபத்தை அறிந்து அடையுங் கருத்தால் வழிபட்டு வழிபாட்டுப்பயனையும் உள்ளமறிய உணர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்பதே இங்கு அப்பர் சுவாமிகளின் உணர்த்துதல். இக்கருத்தைச் சொல்லும்போது கேட்பவர்க்கு இதில் நியாய பூர்வமான ஒரு விளக்கம் ஏற்படத்தக்க வகையாகவே அவர் சொல்வதைக் கவனிக்க வேண்டும். காமியம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது காலக் கழிவையும் ஓமியம்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது உள்ளத்துணர்தலையும் பொருத்திக் கூறுகின்ருர். இதன்மூலம்,

காமியம்	ஓமியம்
1. காலத்தை விழுக்குவது	காலத்தைப் பயன் செய்வது
2. பலன் உள்ளத்துக்கு உணர வராதது;	பலன் உள்ளம் உணர வருவது.
3. அர்த்தமற்றது.	அர்த்தமுள்ளது:

இந்த வகையில் வேறுபாட்டம்சங்களை நேருக்கு நேர் வைத்து உணர்ந்தால் எதைத் தொடுவது? எதைவிடுவது? என்பது தானே புரிந்துவிடும் அல்லவா

காமியத் தழுந்தி — இளையாதே
காலர் கைப்படிந்து — மடியாதே
ஓமெழுத்தி லன்பு — மிகவூறி
ஓவியத்தி லந்தம் — அருள்வாயோ''

என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழும் கவனிக்கத்தக்கது.

இக்காமிய கர்ம முறைகள் வேதத்திலும் பெருமளவில் உள்ளன. ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற ஒருவகை யாகம் வேதத்திற் சொல்லப்படுகிறது. 'சுவர்க்கம் விரும்புவோன் 'ஜ்யோதிஷ் டோமத்தால் வேட்க' என்னும் விதியுமுண்டு. இவ்வாறே அஸ்வமேதம் என ஒரு யாகமுண்டு. அதைச் செய்தால் அண்டையயல் நாடுகளின் ஆதிக்யம் முழுவதையுந் தனக் காக்கும் வன்மை அதைச் செய்பவனுக்குண்டாகும். இதை நூறு தடவை செய்து சித்திபெற்றால் இந்திர பதவியே வந்து விடும் விசுவாமித்திர முனிவர் திரிசங்குவைச் சுவர்க்கத் துக்கனுப்பியதும் வசிட்டர் நகுஷன் என்ற இராசாவை இந்திர னுக்கியதும் இப்படியான யாக உண்மைப் பேறுகளுக்கு உதா ரணங்களாயுள்ளன.

இப்படியிருந்தும், வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிட தங்கள் இவற்றைப் பொருள் செய்யாமல் முற்ற முடிய நிராகரித்திருக்கின்றன. இவற்றினால் பலன்பெற்றதாகக் கொள்ளுதல், பசித்தவன் ஒருநாள் உண்டு பசிதீர்த்தான் போல் திருப்தியுற்று நேரக்கழிவில் பிறகும்பசிகொள்ளும் நிலைக்கே ஒப்பாகும் என்கிறது சிவஞானபோதம்;

''பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை ஒக்கும்
இசைத்து வருவினையி லின்பம்'' — சிவஞானபோதம்.

இதனால், அவ்வுபநிடதங்களின் நிலையே நம் சைவசித்தாந்த நிலையுமாம் என்று தெரிகிறது.

மார்க்கண்டேயர் :

பிரசித்தமான மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றில் ஒரு கட்டம் இக்காமிய வழிபாட்டு வழியில் குறுக்கிடக்கூடிய சில அனர்த்தங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. மிருகண்டு முனிவர், தமக்குப் புதல்வன் பிறக்க வேண்டித் தவஞ் செய்கின்றார்: தவப்பயனாகச் சிவபெருமான் வெளிப்படுகின்றார். அவர் கேட்கிற ஒரு கேள்வி முனிவரைத் தூக்கிவாரிப் போட்டுவிடுகிறது.

"உனக்கு நூறாண்டு வாழக்கூடியவனாய் நம்மிடத்தன்பற்றவனாய் இருக்கும் ஒரு உதவாக்கரைப் பையன் வேண்டுமா? அல்லது பதினாறு வயது மட்டுமேயுள்ள, நம்மிடம் அன்பு வாய்ந்த ஒரு சற்புத்திரன் வேண்டுமா?" என்பது கேள்வி.

சோதனைக்குள்ளானார் மிருகண்டர்; ஏனடா கேட்க வந்தோம்? என்ற தயக்கநிலை ஏற்படுகிறது. 'இனி என்ன செய்வது, உள்ளதற்குள் நல்லதைக் கேட்போம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். கேட்டுப் பெற்றும் விட்டார். பதினாறுவருடமும் பயனேயல்ல; முனிவரையே வெருட்டிக் கொண்டிருக்கிறது யம பயம். கதையின் முடிவும் அலாதியானது.

பையனுக்குச் சிவன்பால் அன்பிருந்தது. அது அன்புக்காகவே அன்பு செய்யும் அன்பு. தான் சீராக நடந்தால் அந்த அன்பு தன்னைச் சாகவிடாது என்ற உணர்வு (Consciousuess) அவனுக்குண்டு. உள்ள அன்பை விவேகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்; ஓமியஞ் செய்து சிவனை உள்ளத்துணரலானான். தன் கடமைக்காக அவனைக் கைப்பற்ற வந்த காலனுக்கே ஆபத்தாயிற்று. இன்றைக்கும் என்றைக்கும் வயசுப் பிரச்சனையில்லாமலே நித்திய மார்க்கண்டனாகச் சிவனை உள்ளத் துணர்ந்து கொண்டே சுகித்திருக்குஞ் சிவமார்க்கண்டனாயிருக்கும் வாய்ப்பு உளதாயிற்று. இப்போதுதான் முனிவரும் கண்ணை விழித்தார். பெருங்கஷ்ட சூழ்நிலையில் முனிவர் காரியம் பெற்றது பெற்றதுதான்; ஆனால், கவலை தீர்ந்ததில்லை. மகன் ஓமியப்பலன் பெற்றபின்தான் அவர் கவலை தீர்வாயிற்று.

"வேண்டும் பரிசொன்றுண்டெனில் அதுவுமுன்றன் விருப்பன்றே" என்ற திருவாசகப்பொருள் அப்பொழுது தான் முனிவருள்ளத்திற் பொன்னெனப் புலப்பட்டிருக்கும்.

நகுஷனும் திரிசங்குவும் :

நாங்கள் ஈற்றுமுன் கவனித்த சம்பவங்களின் சார்பாகவும் உற்றறிய உள்ள தொன்றுண்டு; விசுவாமித்திரரால் சுவர்க்கத்துக்கனுப்பப்பட்ட திரிசங்குவை அங்கு நிலைகொள்ளவிடாமல் அவர் புரிந்த யாகசக்தியிலும் மேற்பட்ட சக்தி ஒன்று கீழே தள்ளிவிட்டது; அவன் அங்குங் கெட்டான், இங்குங்கெட்டான் பூமிக்குஞ் சுவர்க்கத்துக்கும் இடையில் நின்று கொண்டிருக்கின்றான். திரிசங்கு சுவர்க்கம் என்ற புதுச்சுவர்க்கம் இதைப் பிரசித்தப் படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது; வசிட்டரால் இந்திர பதவி பெற்ற நகுஷனைச் சம்பிரதாயப்படி சப்தரிஷிகள் பல்லக்கிற் சுமந்து செல்கின்றனர். முற்கொம்பில் நின்றவர் அகஸ்தியர். வேகமாய்ப் போய் இந்திராணியைக் கண்டுவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு நகுஷனுக்கு; ரிஷிகள் மெல்ல மெல்ல அசைவதை அவன் விரும்பவில்லை. வண்டிச் சாரதியின் செயற்பாங்கில் 'சர்ப்ப; சர்ப்ப—கெதியாய்ப்போ, கெதியாய்போ— என்று தூண்டினான். அகத்தியருக்குப் பொறுக்கவில்லை, எடுத்த வாக்கில், 'த்வம் ஏவ சர்ப்போபவ'—நீயே சர்ப்பமாய்போ — என்றார். வசிட்டரின் யாகத்தால் நகுஷனுக்கு வாய்த்த சக்தியை அகஸ்தியரின் சாபசக்தி கவிழ்த்துவிட்டது. அவன் அப்பொழுதே பாம்பாய்ப்பல்லக்கிலிருந்து கவிழ்ந்தவனானான்; காமியமுறையில் வரும் பலன்களுக்கு ஆபத்தும் விபத்துங்கூடக் காத்திருக்கும் என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்கள்.

இத்திரிசங்குவும் நகுஷனும் காமியம் விரும்பாதிருந்தால்—ஓமியஞ்செய்து சிவனை உள்ளத்துணரும் பேற்றை ஒருகாற் பெற்றிருப்பார்கள் தாமே !

இப்படியான காமிய சித்திகளை விரும்பியலையும் ஊக்கம் பொதுவில் எல்லார்க்கும் நிரந்தர தொல்லை (Standing nuisance) யாய் இருந்து வருகிறது. இது உயிரின் இயல்பூக்கம் என்ற அளவில் தான் சாதாரண அறிவாராய்ச்சி இதை விளங்கிக் கொள்ளும். எங்கள் சைவசித்தாந்தம் இதைஇன்னும் ஆழமாகப் பார்க்கும், சைவசித்தாந்தத்தின்படி, இது உயிரின் சொந்தக் குணமல்ல; வந்தகுணம். உயிரைச் சார்ந்த மலமாயா கன்மங்களின் சேர்க்கையால் வந்தகுணம், இந்தமலமாயா கன்மங்களின் வேலையோ பொறிபுலன்கள் மூலமாக உயிரிடத்தில் காமிய சித்தி விருப்பத்தை எப்போதுந் தூண்டிக்கொண்டிருப்பதுதான். இதுபற்றிய விபரம் சைவசித்தாந்த நூல்களில் அறியப்படும்.

பிறர் தூண்டுதலில் எடுபட்டுத்திரிபவனை நாம் அநுமதிப்பதில்லை, நம்மவர் என்றாலும் நமக்குத் தீங்கான காரியங்களில் நம்மைத் தூண்டுகையில் நாம் ஊக்கங்கொள்வதில்லை;

நம் புறமுக வாழ்க்கையில் இந்த அம்சத்தில் நாம் விழிப்பாகத் தானேயிருக்கிறோம். உயிரின் உள்முக விஷயத்திலும் மலமாயா கன்மச்சார்பான பொறிபுலன்களால் தூண்டப்பட்டுக் காமிய சித்திகளில் நாக்கங்கொள்ளும் அம்சத்தில் மிக விழிப்பாகவே யிருக்கவேண்டியது.

''புள்ளுவர் ஐவர் கள்வர் புனத்திடைப் புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் குறைகொள்வர் தூநெறி விளைய ஒட்டார்
— திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்

ஐவர்கள்வர் — பொறிபுலன்களாகிய ஐவர், வஞ்சகக்குண
முடையவர்.
புள்ளுவர் — வேடர்;

''ஐவர் கொண்டிங் காட்ட ஆடி
ஆழ்குழிப்பட் டழுந்துவேனுக்
குய்யுமாறென் றருளிச் செய்யீர்
ஒண காந்தன் தளியுளீரே''
— சுந்தரர் தேவாரம்

ஆகையால் செய்யும் வழிபாடு எதுவும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் சொல்கிறபடி ஓமியவழிபாடாகவே இருக்கவேண்டியதவசியம். நமக்கு வரவேண்டிய நியாய பூர்வமான வாழ்க்கைப் பேறுகளுக்கும் அதன் பலனே மிச்சாமிச்சம்! பிரத்தியேகமாக அதற்கெனக் காமியஞ்செய்துழல வேண்டிய அவசியம் இல்லவேயில்லை என அமைவோமாக.

விரதமும் பிறவும்

விரதங்கள்

பூசை வழிபாட்டில் ஈடுபாட்டையும் பரிமளிப்பையும் பெருக்குவதற்காக ஏற்பட்ட ஒருவகை நியமங்கள் தான் விரதங்கள் என்ற பெயரில் இருக்கின்றன. விரதம் என்ற பெயர்க்காரணத்தை ஆராய்ந்தால் இது விளங்கும்;

வ்ரத: சங்கல்பபூர்வக புண்யகர்ம:

சங்கற்பத்துடன் செய்கிற சமய காரியமும் மற்றும் புண்ணியச் செயல்களும் விரதம் ஆகும் என்று வடமொழி அகராதியிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது:

இதன்பிரகாரம் சங்கற்பமுள்ளதாயிருத்தல், சமய காரியமாயிருத்தல், நன்மையானதாயிருத்தல் என்ற மூன்று கருத்தும் சங்கள் விரதத்திற்கு இருக்கக் காண்கிறோம்.

சங்கற்பம்:

ஒருவர் தாம் செய்யுங் காரியமொன்றுக்கு மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றையும் நேர்படுத்திக்கொள்ளுதல் சங்கற்பம் ஆகும். சங்கற்பம் என்ற பெயரில் தர்ப்பை அணிதலும், பிராணாயாமம் பண்ணுதலும், விநாயகரை நினைத்து தலையிற் குட்டிக்கொள்ளுதலும், சங்கற்ப வசனங்களை வாய்விட்டுச் சொல்லுதலும் அந்த நேர்பாட்டுக்காகவே தான்.

சமயகாரியம்:

ஆன்ம ஈடேற்ற நலங்கருதிச் செய்யுங் காரியங்கள் சமய காரியமாம்;

மூன்றுவது அம்சம் வெளிப்படை; இனி,

'விரதம் என்பது வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற் பொருட்டுத் துறந்தோரால் காக்கப்படுவது; அது இன்ன அறஞ்செய்வலெனவும் இன்னபாவம் ஒழிவல் எனவும் தம் ஆற்றலுக்கேற்ப வரைந்து கொள்வதாகும்"

இது திருக்குறளுரையில் விரதம் பற்றிப் பரிமேலழகர் தருங்கருத்து:

ஒல்லையாறி உள்ளமொன்றிக்
கள்ளமொழிந்து வெய்ய
சொல்லையாறித் தூய்மை செய்து
காமவினையகற்றி
நல்லவாறே உன்தன் நாமம்
நாவில் நவின் றேத்த
வல்லவாறே வந்து நல்கால்
வலிவலம் மேயவனே''
— இது திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

திருவலிவலப் பதிகத்தின் முதற்பாடல் இது: இப்பாடல் கூறுங் கருத்துகளில் மேலே கண்ட வடமொழியகராதிதரும் பொருளுண்டு: பரிமேலழகர் தருங் கருத்தம்சங்களுமுண்டு: அவற்றுக்கு மேலாகவும் உண்டு: அங்கே சங்கல்ப மெனப்பட்டது: இங்கே உள்ளமொன்றி என்றதில் அடங்கும்; அங்கே வினைமாசு தீர்ந்து என்றதும் இங்கே தொல்லைவினையகற்றி என்பதும் ஒக்கும்: அங்கே அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதல் எனப்பட்ட கருத்து இங்கே, ஒல்லையாறி, கள்ளமொழிந்து, சொல்லையாறி, தூய்மை செய்து எனவகை வேறுபாடு புலப்பட விளக்கப்பட்டிருக்கிறது; இவ்வெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக,

'நல்லவாறே உன்தன் நாமம் நாவில் நவின்றேத்த' என்றதும் இருக்கின்றது;

உபவாசம் :

விரதத்திற்கு உபவாசம் என்பதும் ஒருபரியாயம் (Bynnonym) உபவாசம் என்றால் கிட்ட இருத்தல் என்றகருத்துப் ப்ராஹ்மணங்கள் என்ற வேதநூல்களிலேயே இடம்பெற்று வந்திருக்கிறது. எதற்குக்கிட்ட எனில் வழிபடுபொருட்குக் கிட்ட என்பர்; கிட்ட என்பது இடத்தினாலுந்தான் மனச்சேர்க்கையாலுந்தான் அகலாதிருத்தலைக் குறிக்கும். இடத்தாற்கிட்டுதல் மனத்தாற் கிட்டுதல் இரண்டும் சைவத்தில் மகாமுக்கியமானவை; பிறர் பிறர் இடத்தாற் கிட்டுதலை இரண்டாம் பட்சமாக்குதல் கண்டு நம்மவரும் அது புரியாதொழிதல் வேண்டும்; வீட்டிலிருந்தபடியே விரதம் திருப்தியளிக்காது;
நிற்க,

விரதம் என்ற கருத்து வாழ்க்கை ஐநுசரணைகளிற் பல்வேறு முறைகளில் நின்று மனிதரை நல்வழிப்படுத்தி வருகின்றது; பொய்சொல்லாமை, வெகுளாமை, பிறர் பொருளை இச்சியாமை,

ஐம்புல நுகர்ச்சிகளில் அளவு கடந்து செல்லாமை என்பன சாமானியமாக அனைவர்க்குமுரியன. இவையும் விரதங்களோ எனில், சங்கற்ப பூர்வமாக அநுட்டிக்கப்பட்டால் இவைகளும் தத்தமளவில் விரதங்கள் ஆதலுடன் மற்றும் மற்றும் உயர் விரதங்களுக்கு இவை அங்கங்களுமாம்; ஆதலின் இவையும் விரதங்களே என்போம்.

'கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்' என்றார் தாயுமானவர்: அன்றியும் இவற்றில் ஒன்று வழுவினும் எந்த விரதமும் வீறுகொள்ளாது என்பதையும் அறிந்து கொள்வோம்.

தன் கணவனையேயன்றிப் பிறரெவரையும் ஒரு பொருளாகக் கருதாத பாதி விரத்தியம் என்பது பெண்களுக்கு விசேட விரதமாக வேண்டப்படுகிறது: நாங்கள் கருதும் விரதக் கருத்துக்கும் இக்கருத்து உடந்தையானதே! ஆன்மாவாகிய பெண் சிவபெருமானாகிய நாயகனையன்றி வேறெவரையும் பொருட்படுத்தாதிருத்தலாகிய கற்பு நெறியை இது நினைவிக்கும்; சொல்லை யாறித்தூய்மை செய்து கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, புலனடக்கம், அவாவின்மை, உடற்றுன்பங்களை மனவிகாரமின்றிச் சகித்திருத்தல், என்றும் சித்தசமாதானத்தோடிருத்தல் ஆகியன துறவு நெறி விரும்புவோர்க்கு விசேடமாக வேண்டப்படுவன. இவையும் மற்றெந்த உயர் விரதத்துக்கும் இன்றியமையாதனவே.

இத்தகைய விரதநிலை ஒவ்வோர் சமயத்தார்க்கும் அவ்வவர் போக்குக்கேற்ப அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் சைவ சமயம் அவ்வெல்லாவற்றையும் ஒருமுகப் படுத்திக்கொண்டு போய், பூசைவழிபாட்டுக்குச் சாதனமாய் அமைந்திருக்கின்றது. சற்று முன்னே அவதானித்த சம்பந்தர் தேவாரத்தில் இஃதாமாற்றை நன்கு கண்டோம். விரதநிலையை எடுத்துக் காட்டுதற்கும் விரத நாளில் பாராயணமாக மேற்கொள்ளுதற்கும் ஏற்ற ஒரு அருமையான தேவாரம் அது.

காலதத்துவம்

இவ்வகையால் சைவத்துக்கு எல்லா நாட்களும் விரத நாட்களே, எனினும், கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக நமக்கு விசேடமிக்கது காலமென்ற ஒரு தத்துவம், கடவுள் உயிர்க்கருளுங்காரியங்கள் அனைத்தினையுங் காலத்தை இடமாகக் கொண்டே நடத்துகிறார்; அவருடைய விசேட அருட் செயல்களுங் காலம் இடமாகவே நடைபெற்றிருக்கின்றன. சிவன்

நஞ்சுண்ட காலம் ஒரு திரயோதசித் திதியன்று பிரதோஷ நேரம்: அவர் பிரமவிஷ்ணுக்கள் நடுவிற் சோதியாயெழுந்தது மாசி அபரபக்கச் சதுர்த்தசியன்று நடு யாமத்தில்; தில்லையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவர்களுக்கு நடன தரிசனம் நல்கியது தைமாசப்பூச நட்சத்திரத்தில். உமாதேவியைத் தாம் திருக்கல்யாணம் புரிந்தது பங்குனி உத்தர நட்சத்திரத்தில்: இது இவ்வாறாக,

சைவசித்தாந்த தத்துவங்கள் முப்பத்தாறில் சுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஆன சிவதத்துவம் ஐந்துஞ் சொல்லப்பட்டு மேல் அசுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஆரம்பிக்கையில் முதல் தத்துவமாகக் காலம் சொல்லப்படுகிறது! அருவமாகிய கடவுள் எவ்வாறு நின்று உலக கிருத்தியமெல்லாஞ் செய்கிறார்? என்றெழும் வினாவுக்கு அருவமாகிய காலம் நிற்பது போல நின்று செய்கிறார் என்றே சிவஞானசித்தியார் விடை சொல்கிறது:

"ஞாலமே விசும்பே இவை வந்து போங் காலமே உனை
என்றுகொல் காண்பதே"

— திருவாசகம்:

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காலத்துக்கும், கடவுளுக்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு குறித்தே அவரைக் காலமே என விளிக்கின்றார். காலேசுவரவாதம் எனப் பெயர் பெற்ற ஒரு சமயக்கொள்கையுமுண்டு. சைவசித்தாந்தத்திற் காலம் கடவுளல்ல; ஆனால், கடவுள் ஆணைக்கமைந்து அதற்குமிக அண்மியதாய் நிற்கும் ஒரு துணைக்காரணம்.

இப்படிக் கடவுளோடு கிட்டிய தொடர்பிருத்தல் பற்றிக் காலம் முழுவதிலும் பொது நிலையிலும் குறிக்கப்பட்ட வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளிற் சிறப்பு நிலையிலும் கடவுள் பிரபாவம் சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய தத்துவங்களிற் பிரதிபலிப்பதிலுங் கூடுதலாகப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது ஒருண்மை. இதன் பிரகாரம் கடவுள் பிரபாவம் விசேடமாகப் பிரதிபலிக்குங் காலப்பகுதிகள் விரதத்துக்கு விசேட தினங்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

காலம் என்ற பொருள், கல்பம், மன்வந்தரம், யுகம் என்ற பெரும்பிரிவுகளாகவும் வருஷம், மாசம், வாரம், திதி, நக்ஷத்திரம் முதலிய சிறு பிரிவுகளாகவும் நின்று நமக்கு உதவுகின்றது. தனிப்பட்ட ஒருபிறப்பில் நமக்குத் தொடர்பாயிருக்கக் கூடியவை இச்சிறு காலப்பிரிவுகளே; அதனால், இப் பிரிவுகளில் குறிக்கப்பட்ட சில நட்சத்திரங்களும், குறிக்கப்

பட்ட சில திதிகள், வாரங்கள் என்பனவும் விரதகாலங்களாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

தைப்பூசவிரதம், உத்தரவிரதம், திருவாதிரைவிரதம் போன்றவை நக்ஷத்திரச்சார்பான விரதங்கள். விநாயகசதுர்த்தி, ஸ்கந்தசஷ்டி, ஏகாதசி, அமாவாசை, பௌர்ணமி போன்ற விரதங்கள் திதி சார்பானவை. சோமவாரவிரதம், சுக்கிர வார விரதம், சனிவாரவிரதம் போன்றவை வாரம் சார்பான விரதங்கள். பிரதோஷவிரதம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி என்பவை நாட்கூறுகள் சார்பானவை.

இங்ஙனம் நக்ஷத்திரங்கள், திதிகள், வாரங்களிற் குறிக்கப் பட்ட சில, காலங்களில் விசேடம் பெறுவதற்குக் கிரக சஞ்சாரரீதியான விஞ்ஞான காரணமுமுளதாகத் தெரிகிறது. அவற்றிற் சிலவற்றைப்பற்றிய சில ஆசுகைகள் (Glimpses) சோதிடசாஸ்திர வாயிலாக அறியப்படுகின்றன. முழு விபரமும் வெளியாக வேண்டுபவை.

சூரிய வீதியாகிய வானவட்டம் பன்னிரு இராசிகளாக உள்ளது. இவ்வானவட்டத்திலேயே சந்திரனும் மற்றும் கிரகங் களும் ஒன்றையொன்று சுற்றுதலும் சூரியனைச்சுற்றுதலுமாகிய செயல்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. சந்திரனு டைய ஒரு சுற்றில் 27 நக்ஷத்திரங்கள் தொடர்பு படுகின்றன. இந்த 27 இல் ஒவ்வொன்று சூரியன் செல்வாக்கினால் ஒவ்வொரு இராசியில் மேன்மையுறும். அத்தொடர்பில் அவ்வந் நக்ஷத் திரப் பெயரின் சார்பிலேயே மாசப்பெயரும் ஏற்படுகிறது.

இவ்வகையால்,

சூரியன் மேடத்திற் செல்லுங்கால் விளக்கம் பெறுவது சித்திரை நக்ஷத்திரம், அம்மாசமும் சித்திரை மாசம்; இங்ஙனமே,

இலக்கினம்	விசேடநக்ஷத்திரம்	மாசப்பெயர்
இடபம்	விசாகம்	வைசாகம், வைகாசி
மிதுனம்	மூலம்	ஜ்யேஷ்டம், ஆனி
கர்க்கடகம்	உத்தராடம்	ஆஷாடம், ஆடி
சிங்கம்	திருவோணம்	சிராவணம், ஆவணி
கன்னி	உத்தரட்டாதி	பாத்ரபதம், புரட்டாதி
துலா	அச்சுவினி	ஆஜ்வீசம், ஐப்பசி
விருச்சிகம்	கார்த்திகை	கார்த்திகை
தநு	திருவாதிரை	மார்க்கசீர்ஷம், மார்கழி

இலக்கினம்	விசேடநக்ஷத்திரம்	மாசப்பெயர்
மகரம்	பூசம்	புஷ்யமாசம், தை
கும்பம்	மகம்	மாகமாசம், மாசி
மீனம்	உத்தரம்	பாற்குனம், பங்குனி

மாசாமாசம் விசேட நக்ஷத்திரங்களமையும் விபரம் இதுவாகும்;

இனி, திதிகளில் ஒவ்வொன்று ஒவ்வோர் மாசத்தில் விசேடம் பெறுகின்றது; சந்திரனுடைய சுற்றுநிலையில் அது சூரியனுக்குப் பன்னிரண்டு பாகை விலகு ஒருதிதி என்று கணக்குண்டு. குறிக்கப்பட்ட ஒவ்வோர் ஒவ்வோர் திதி இப்பாகைநிலை நோக்கில் விசேடம் என்று கருதப்படுவதாகத் தெரிகிறது, ஆவணியில் சதுர்த்திக்கும், ஐப்பசியில் சஷ்டிக்கும், புரட்டாதியில் தசமிக்கும், மார்கழியில் ஏகாதசிக்கும் விசேடமுண்டு. பொதுவாக அமாவாசை, பௌர்ணிமைகளுக்கு எல்லாமாசங்களிலும் விசேடமுண்டேனும் தை அமாவாசையும் ஆடி அமாவாசையும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன: இவ்வாறே சித்திராபூரணைக்குந் தனி விசேடமுண்டு,

தத்தம் சுற்றுநிலைகளில் பூமிக்கும் மற்றும் கிரகங்களின் செல்வாக்குச் சம்பந்தப்படும் ஒவ்வோர் நிலைகளில் வைத்து அவ்வகையால் வார விசேடங் காணப்படுகிறது. ஆவணி மாசத்திற் சூரியன் பூமிக்கு ஆட்சியாயிருத்தல் பற்றி ஆவணியில் சூரியவாரமாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை விசேடம் பெறுகிறது; சித்திரைக்கும் இது பொருந்தும். வைகாசியில் சுக்கிரன் பூமிக்கு ஆட்சியாதலால் இம்மாசத்தில் சுக்கிரவாரமாகிய வெள்ளிக்கிழமை விசேடமுறுகின்றது. ஐப்பசிக்கும் இது பொருந்தும்; புரட்டாசிமாதத்தில் சனிநட்பு நிலையிலிருத்தலால் சனிவாரம் அம்மாசத்துக்குச் சிறந்ததாகிறது. இவை ஓரளவில் நாம் அநுமானிக்கக் கூடியவை. இவ்வாறே பங்குனியில் சந்திரன் நட்பு நிலையிலிருத்தலால் சந்திரவாரமாகிய திங்களுக்கு அம்மாசத்தில் விசேடமுண்டு; விருச்சிகமாசமாகிய கார்த்திகை மாசத்தில் சந்திரன் நீசமாயிருக்க அவன் வாரமாகிய திங்கட்கிழமை சோமவாரமாக அநுட்டிக்கப்படுகிறது. ஆடி மாசத்தில் செவ்வாய் நீசமாயிருக்க அதன் வாரமாகிய செவ்வாய் விரதினமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவையுஞ் சிந்திக்கற்பாலன;

எல்லாமாகப் பார்த்தால் பொதுவில், "நல்ல தெல்லாம் உன்பாற் கொண்டாய் நாதா சண்முகா" என்ற துதிதான் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. நக்ஷத்திரம், திதி, வாரம் என்ற ரீதியில் காலதத்துவத்தில் எங்கெங்கு தெய்வீகரு சிறக்கிறதோ அவ்வேளைகள் விரத தினங்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன;

சோதிடர்தியாக அவதானிக்கக்கூடிய கிரகநிலைக் குறிப்புகளும் அதற்குப் புறநிலை அத்தாட்சியாயமைகின்றன எனலாம்;

ஒரு மாசத்துக்கொருமுறை சூரியன் இராசி மாறுவதாகவும் சந்திரன் ஒரு மாசத்துக்குள்ளாகவே பன்னிரு இராசியையும் வலம் வருவதாகவும் சோதிடத்தில் ஒருகுறிப்புண்டு; அக்குறிப்பின் வண்ணம் மாசத்தில் ஒருநாள் சூரியன் இருக்கும் இடத்தைச் சந்திரன் அணுகி அதன் உடனிருக்கும். அந்தத்தினம் அமாவாசையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. விரதங்களில் பெரும்பான்மையாக எல்லோரும் அனுட்டிக்கும் விரதங்களின் சிலவற்றில் அமாவாசை பௌர்ணிமை இரண்டும் பரவலி வழக்கிற் பிரதானமானவை. இவற்றில் அமாவாசை பலதுறைகளில் விசேடம் பெறுகிறது. அன்று பிதிரர்கள் மகிழ்ந்திருக்குங்காலம் என்றும் பிதிர்ப்பிரீதியளிக்கும் திலதர்ப்பணம் (எள்ளுந்தண்ணீருமிறைத்தல்) அன்று விசேடமாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. அண்டத்திலே சூரியனுஞ் சந்திரனும் ஒன்று கூடும் அவ்வேளை பிண்டத்திலே (உடலில்) உள்ள சூரிய சந்திர மண்டலச் சேர்க்கைக்கு உகந்த காலமெனவும் அந்தநிலை தியானத்துக்கு மிக உவப்பானதெனவும், சூரிய சந்திரத் தொடர்புள்ள இடைகலை, பிங்கலை நாடிகளின் ஒத்துழைப்பு அன்றைய பிராணாயாமத்தில் விசேடமாயிருக்குமெனவும் கருதப்படுகிறது; இனி, சித்தாந்த உண்மை நோக்கில் அன்றைய தினம் ஆன்மா சிவனை அண்டியிருக்கும் நிலையின் அறிகுறியாகவும் அவதானிக்கப்படுகிறது. இதன் ஒப்புமை விளக்கம் அவசியமானது. சூரியனொளியாற் சந்திரனும் தற்காலிக ஒளியுள்ளதாயிருந்ததன்றித் தன்னொளியுடையதன்று; உயிரும் சிவனருளாலன்றித் தானாக அறியும் அறிவுடையதன்று: இருந்தும் அமாவாசையல்லா நாட்களில் சந்திரனும் தன்னொளியாளன் போல உலகிற்குப் படும்படி இருந்தது. உயிரும் தன்னறிவாளன் போலவே தன்பெத்தநிலைக்காலமெல்லாம் உலாவியது: அமாவாசையன்று சந்திரனுக்கிருந்ததென எண்ணிய ஒளியெல்லாம் சூரியனொளியே வேறில்லை என்ற இரகசியம் பரகசியமாகிறது. அன்று சந்திரன் 'என்னொளியாவதொன்றில்லை எல்லாம் உன்னொளியே' எனச் சூரியனிடத்தில் தன்னை ஒப்படைத்து அதனொளியில்தான் அமிழ்ந்திருக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. தனக்கறிவுண்டென்றிருந்த உயிரும் பெத்தநிலை நீக்கமாகிய ஒரு கட்டத்தில் 'என்னறிவாவதியாதொன்றுமில்லை; சிவனே! எல்லாம் உன்னறிவே' எனத்தன்னறிவைச் சிவன்பால் ஒப்படைத்து அவனறிவில் அடங்கி உடனிருக்கும் நிலையொன்று இருக்கிறது. இந்நிலையை மனதார எண்ணித்தியானபூசை வழிபாடுகள் செய்ய இது நல்ல தருணந்தானே! அன்றியும்,

பிரபஞ்சசிருஷ்டி முழுவதற்கும் தந்தையும் தாயுமாயுள்ளவை சூரிய சந்திரர்கள், சூரியனின் உக்கிரத்திலும் வெப்பத்திலும் தந்தையாமியல்பும் சந்திரனின் தண்மையிலும் செம்மையிலும் தாய்மையியல்பும் பிரதிபலித்தல் கண்கூடு. இதன்படி சூரியன் தன்னொளி மிஞ்சி நிற்கும் அமாவாசைத் தினம் தந்தை வழியை (பிதிர்வழியை) நினைவு கூர்தற்கும் அவர்க்காம் கடன் புரிதற்கும் உரிய தினமாதலும், சந்திரன் ஒளி நிறைவுற்றிருக்கும் பூரணை நாள் தாய்வழியை நினைவுகூர்தற்கும், அவர்க்காம் கடன் புரிதற்கும் உரிய தினமாதலும் பொருந்துவதேயாம். அமாவாசை தந்தை விரத நாள்; பூரணை தாய் விரத நாள் என்ற வழக்கத்தின் பின்னணி இதுவாகும்.

இப்படி இப்படி விரத விசேடங்கள் உணர்ந்து உணர்ந்து விரதங்கள் அனுட்டிக்கத்தக்கவையாம், விரத விளக்கங்கள் பெறுவதற்குப் புராணக் கல்வியும் இன்றியமையாதது.

எவ்விரதமாயினும் நாம் ஏலவே கண்டவாறு அகத்தூய்மை புறத்தூய்மையைப் பெருக்கி அகப்புறக் கருவிகளில் ஒடுக்கத்தை ஏற்படுத்திச் சிவத் தியானத்தையும் சிவபூசை வழிபாடுகளையும் செழிப்பிக்கும் பாங்கில் அநுட்டிக்கப்பட வேண்டும். விரத அம்சங்களாகிய சங்கற்பம். உபவாசம், தீர்த்தஸ்நானம், சிவ வழிபாடு ஒவ்வொன்றும் கிரமமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும்: உணவொழிந்திருத்தல் மட்டும் உபவாசமன்று. அதுமட்டுமானால் அதற்குப் பெயர் பட்டினி இருத்தல். உணவொழிந்திருத்தலோடு மனத்தூய்மையுஞ் செம்மையும் மிகுவித்துச் சித்தத்தைச் சிவன்பால் செலுத்தி உடலாலும் உளத்தாலும் அந்நிலையிற் பிரியாதிருத்தலே உபவாசம் என்பது விசேடதரமாக அறியப்படவேண்டியதாகும். உணவொழிந்திருத்தல் விரதத்துக்கு இன்றியமையாத ஒரு நியமமாகவே கொள்ளப்படும்; உணவின்மை உடலின் கனத்தன்மையையும் மதர்ப்பையும் பெருமளவிற் குறைக்கும்; அந்நிலையில் உணரப்படும் ஒருவகை இலகுத்தன்மை மன ஒருக்கத்துக்கும் தெய்வ சிந்தனைக்கும் மிக மிகப்பத்தியமான ஒரு சூழ்நிலையாகும்; நம் பொறி புலன்களின் பரபரப்பும் மனதின் சஞ்சல நிலையும் உணவொழிந்திருத்தலால் தணிவடையும்; திருஞானசம்பந்தர் பாடலிலுள்ள ஒல்லையாறி கள்ளமொழிந்து, வெய்ய சொல்லையாறி, காமவினையகற்றி என்ற இந்த நால்வகைப்பண்புகளும் லப்பியமாதற்கு உணவின்றி இருத்தல் சிறந்த சாதனமாகிறது;

விரதநாளில் உணவொழிந்திருத்தலின் அவசியம் மற்றொருவகையாலும் வலுவுறும்; நமக்குள்ள வாதனைகளிற் பிரதான

வாதனையாயுள்ளது பசி இயல்பில் நமக்குள்ள வாதனைகளை மெல்ல மெல்ல வெல்லப் பழகுதலும் வேண்டியதே. இடையிடை ஓரோ வொருநாள் பசியை மறந்திருக்க இது நல்லதொரு சந்தர்ப்பமாகிறது. அதை அடியோடு மறக்கமுடியாமல் அதன் தாக்கம் உணரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலுந் தான் பழுதில்லை. பசிக்கப் பசிக்க உணவை நினைப்பது சாதாரணவழக்கம். அதற்கெதிர், பசிக்கப் பசிக்கக் கடவுளை நினைக்கும் வாய்ப்பு இங்கே ஏற்படுகிறது.

"உண்ணினும் பசிப்பினும் உறங்கினும் நின்
ஒண்மல ரடியல்லால் உரையா தென்நா"
— சம்பந்தர் தேவாரம்.

இத்தேவாரப் பொருள் அத்தொடர்பில்தான் செம்மையாய் விளங்கும். இந்த விளக்கமும் விரத உணர்வுக்குமிக மிகப் பத்தியமாய் இருக்கும்.

பிரதான விரதங்களில், பொதுவாக முதனாள் ஒரு நேர உணவும் விரததினத்திலன்று முழுப்பட்டினியும் அடுத்தநாள் மட்டும் பத்திய உணவும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது, இவ்வகையில் எங்களுக்கு எல்லா விரதங்களுஞ் சிவவிரதங்களே. அமாவாசையுஞ் சிவவிரதமே. விநாயக விரதம், அம்மன்விரதம், முருகன் விரதம் என்ற பெயரிற் சொல்லப்படுவனவும் சிவ விரதங்களே. விநாயகரும் அம்மனும் முருகனும் சிவனின் வேறல்லார் என்க.

ஆன்மபக்ஷத்திற்கும் கிரியையிற் பங்கு.

இவ்வுலகில் வாழ்ந்து பெத்த நிலை நீங்கிச் சுத்தநிலையெய்தும் சீவன்கள் சிவலோகத்துக்கு உரியவர்கள். சிவலோகம் எனப்படுவது எங்கள் தத்துவக்கிரமத்திலே சுத்தவித்யா தத்வம் முதல் சிவதத்துவம் ஈறான ஐந்துதத்துவங்களை அடக்கியுள்ளது. அப்பகுதி சிவனும் சிவனருட்சக்திகளும் சுவரூபித்து நிற்கும் பகுதியாதலால் அதன்பெயர் சிவலோகம் ஆயிற்று. எமது இவ்வுலகிலிருந்து சிவகதி பெறத்தகுதியான உயிர்களிலும் தரவேறுபாடு உண்டு. சிவகதி பெறுதற்குரிய உயிர்களின் குறைந்தபட்சத்தகுதி மாயாமல நீக்கம் ஆகும். மாயாமலத் தொடர்புமட்டும் முற்றாக நீங்கி மற்று இரு மலங்களிலும் கணிசமான அளவு குறையப்பெற்ற உயிர்கள் பிரளயாகலர் என ஒரு வகையினராவர். மாயாமலத்தோடு கன்மமலத் தொடர்பும் முற்றாக நீங்கி ஆணவமலத்தொடர்பு இன்னும் கொஞ்சம் உள்ளவர்கள் விஞ்ஞானகலர் எனப்பிறிதோர் வகை

யினராவர். ஆணவமலத் தொடர்பும் முற்றாக நீங்கப்பெற்ற உயிர்கள் முக்த ஆன்மாக்கள்—விடுதலைபெற்ற உயிர்கள் ஆவார்கள். ஒவ்வொரு வகையிலும் உள்ளுக்குள் தகுதி வேறுபாடு உண்டு.

அதற்கமைய முத்தான்மாக்களில் ஒருபகுதியினர் சத்தி தத்துவம் சிவதத்துவம் என்ற 35 ஆம் 36 ஆம் தத்துவங்களில் சிவனருட் பேரின்பத்தையே அநுபவிப்பவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களுள் பக்குவம் மிக்கவர்களாகிய ஒருபகுதியினர் சிவனோடு இரண்டறக் கலந்திருத்தலாகிய சிவசாயுச்சிய நிலையை அடைந் திருப்பார்கள். இரு பகுதியினர் நிலையும் 'முத்திநிலையே. ஆனால் முன்னையபகுதியினர் அபரமுத்தர்கள் எனவும் பின்னைய பகுதி யினர் பரமுத்தர்கள் எனவும் பெயர் பெறுவர். அபர முத்தர் களும் பரமுத்தர்களாகும் வாய்ப்புக்காலகதியில் தன்பாட் டிலே கிடைக்கும்,

விஞ்ஞானகலர் எனப் பட்டவகையினர் சக்திதத்துவத்துக் குக் கீழ்ப்பட்ட 33 ஆம் 34 ஆம் தத்துவங்களாகிய மகேசுர தத்துவத்திலும் சதாசிவதத்துவத்திலும் சிவனாணையால் தமக்கு வாய்க்கும் சில சில அதிகாரங்களோடு இருப்பார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு அதிகார முத்தர்கள் என்று பெயர். அவர்களும் தரவேறுபாட்டுக்கிணங்க மந்திரேஸ்வரர், மந்திரமகேஸ்வரர், அஷ்டவித்யேஸ்வரர்; அணுசதாசிவர் என்ற வகைகளில் இருப் பார்கள்; இவர்களுக்கும் நெடுங்கால அவடவில் அபரமுத்தர் களாய்ப் பின் பரமுத்தர்களாகும் வாய்ப்புண்டு. பரமமுத் தர்கள் அபரமுத்தர்களைப் போலவே, இவர்களுக்கும் மீளவும் பூமியில் வந்து பிறக்கும் நிலையில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் பிறவாநெறி பெற்ற பெருமக்கள்.

இவர்களில் மந்திரேஸ்வரர்கள் சிவலோகத்தில் வியாபகமா யிருக்கும் சிவசக்தி அம்சங்களைச் சிவனாணையால் மந்திரங்களாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் பணியில் இருப்பார்கள். மந்திர மகேஸ்வரர்கள் அப்பகுதித் தலைமையாளர்களாவார்கள். அணு சதாசிவர்கள் என்போர் சிவனருளால் சதாசிவமூர்த்திக்குரிய முக் கண், நீலகண்டம் என்ற அம்சங்களோடு கூடிய திருமேனி தாங்கி அவர் ஆணைக்கமைந்து அவர் பக்கங்களில் இருப்பார்கள்; அஷ்ட வித்யேஸ்வரர்கள் என்போர் சதாசிவமூர்த்தி மகேஸ்வரர் என்ற பெயரில் அதிகாரம் புரியும் நிலையில் அவர்மருங்கில் எட்டுத் திசைகளிலும் அமர்ந்து அவருடைய அதிகார கிருத்தியங்களில் அவராணைக்கமைந்து பங்கு கொள்பவராயிருப்பார்கள். இவர்

களுக்கு அநந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர் முதலாகிய பதவிப் பெயர்களும் உண்டு; இவர்களின் நிலை கல்லூரியதிபரின் நிர்வாகத்துக்கு உடன் நின்றுதவும் சிரேஷ்ட மாணவ தலைவர்களின் (prefects) நிலையாம். இவருள் அநந்தர்நிலை பிரதம மாணவர் தலைவரின் நிலைபோல்வதாகும். இனி, பிரளயாகலர் எனப்படுவோர் மகேசுவரதத்துவத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதான சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் உருத்திர மூர்த்தியாகிய சிவனாணையின் கீழ், தம் தரத்திற்கேற்ப ருத்திரர்களாய் சுத்தவித்தைக்குக் கீழ்ப்பட்ட எல்லாப் புவனங்களிலும், எல்லா அண்டங்களிலும், அண்டப் பிரிவுகளிலும் அங்கிருந்து பிரபஞ்ச அதிகாரத்திற் பங்கு பூண்டிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு மட்டும் இருந்தபடியிருந்தே அபரமுத்தி பரமுத்திகளை அடையும் வாய்ப்பில்லை; மீளப்பிறந்தே அவற்றையடையும் வாய்ப்பைப் பெறுவர். ஆனால், அவர்கள் பிறப்பு நம்மவர் பிறப்புப் போலல்லாது மஹத்தான பெரும் பிறப்பாகவேயிருக்கும். இவர்களின் பிறப்பே அவதாரம் என்ற பெயருக்குப் பொருந்துவது. சைவத்தில் சிவசம்பந்தப்பட்ட எதுவும் மனிதர் போற் பிறப்பதில்லை. அணு (உயிர்) சம்பந்தமான பிரளயாகலருக்கே பிறப்புண்டு; அதற்குப் பிரத்தியேகமான பெயர் அவதாரம்; நாங்கள் சகளர்; எங்கள் பிறப்புக்குப் பிறப்பென்றுதான் பெயர்;

கருணையின் பெருமை :

சிவபெருமானுடைய பிரபஞ்ச சாம்ராஜ்ய அதிகார நிர்வாக ஒழுங்கிருக்கும் சீரை, சாதாரண உலகியல் அரச நிர்வாக ஒழுங்கில் அமைத்துப் பார்க்கத் தக்கவாறு ஆகமங்கள் இவ்வாறு வகுத்து விளங்கியிருக்கின்றன; இதுபற்றிய சுவையான கருத்தம்சங்கள் இன்னும் அவற்றில் நிறையவுண்டு; நாங்கள் தற்போதைய தேவையளவில் அமைவோம்;

"அளவிறந்தது அருள் சிவ சிவ சிவ" என்று வியந்தார் அங்கொரு பெரியார்; "கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க" என்று குதூகலித்தார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்; சிவபெருமான் நம்போன்ற உயிர்களை மேல்கதிக்கெடுத்துத் தமது சிவதத்துவச் சார்பைக் கொடுத்தலிற் கொண்டிருக்கும் அக்கறை எவ்வளவினதென்பதை மேற்கண்ட ஆகம விளக்கம் அழுத்தந்திருத்தமாய் எமக்குக் காட்டுகிறது. ஆகக் குறைந்த பட்சத் தகுதி கண்டாலே அதற்கேற்ற ஒரு உயர்வைத் தந்து சிவலோகத்தில் வாழவைக்க முந்துகிறதல்லவா சிவபெருமானின் திருவருள்!

இத்திருவருள் நலத்துக்கிணங்க, மேற்சொன்ன அதிகார முத்தநிலையினர்களாகிய ஆன்மாக்களையும் சிவனுக்குரிய பிரதிஷ்டை அபிஷேக பூசைக் கிரியைகளிற் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும் சைவக்கலைச் செழிப்பை இனிக் கவனிப்போம்.

கோயிலொன்று நிர்மாணமாகிப் புதிதாகப் பிரதிஷ்டை நடைபெறும்போது மூலமூர்த்திப் பிரதிஷ்டை பிரதானமானது: மூலமூர்த்தி பிரதிஷ்டையானதும் அதைச் சுற்றிவர எட்டுக் கோணங்களில் எட்டுப் பேருக்குப் பிரதிஷ்டை நடக்கும்; அந்த எண்மரும் யார்?

உற்சவமாகும் கோயிலில் தொஜமரம் பிரதிஷ்டை செய்த கையோடு அதைச் சுற்றிவர எட்டு மூலையில் எண்மருக்குப் பிரதிஷ்டை நடக்கும்; அந்த எண்மர் யார்?

கோயிலில் ஸ்நபன அபிஷேகத்துக்கு ஒன்பது கும்பம் அமைக்கும்போது நடுவில் உள்ள பெரிய கும்பம் சிவம்; அதனோடு ஒட்டினாற்போல் ஒரு சிறு கும்பமிருக்கும்; அது சக்தி. இந்தச் சக்தியோடு கூடிய சிவகும்பத்தைச் சுற்றிவர எட்டுக் கும்பங்கள் இருக்கும். இவற்றால் குறிக்கப்படுபவர்கள் யார்?

இவர்கள் வேறு யாருமல்லர்; மேற்சொன்ன அதிகாரமுத்தர் வகை நான்கில் ஒரு வகையாகிய அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களேதான்: இவர்கள் அணுக்கள். அதாவது ஆன்ம வர்க்கத்தினர்கள்; இவர்களுக்கும் சிவனோடு சேர்ந்து ஆவாஹனம், சந்நிதானம், சந்நிரோதனம், தியானம், அபிஷேகம், அலங்காரம், நைவேத்தியம், பூஜை எல்லாமுண்டு. ஆனால் இவர்கள் பெரும்பாலும் மனதால் கற்பித்துப் பூசிக்கப்படுகிறார்களே தவிர மூர்த்தியைப் போல உருவமாகச் செய்து வைக்கப்படுவதருமை.

மூலமூர்த்திக்குப் பூஜைபுரிகையில் முன்னோடியாக பஞ்சாவரண பூஜை என ஒன்று நடைபெறும். அதில் இரண்டாவது ஆவரணத்திற் பூஜிக்கப்படுவர்கள் இந்த அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்கள் தான்.

ஸ்நபன கும்ப அபிஷேகம் நடைபெறும்போது அஷ்டவித்தியேஸ்வரர் கும்பங்களும் மூல மூர்த்திக்கு அபிஷேகமாகின்றன; கோயில் புனருத்தாரணம் செய்கையில் அங்கிருக்கும் மூலமூர்த்தி இடம்பெயர்க்கப்பட வேண்டிவரும்; அதற்குமுன் அம்மூர்த்தியிலிருக்கும் தெய்வசக்தி பரிபக்குவமாக மந்திர சாதனையால் இழுக்கப்பட்டு ஒரு கும்பத்திற் சேர்க்கப்படும்;

இதற்குக் கலாகர்ஷணம் என்று பெயர்; இக்கிரியையின் போது அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களின் சக்தியைக் கும்பத்தில் சேர்த்த பின்பே மூர்த்தியின் சக்தி இழுக்கப்படும். ஸ்நபனத்துக்கு ஒன்பது கும்பங்கள் மட்டும் இடம்பெறுவதை அதமத்தில் மத்திமம் என்ற அளவில்தான் சித்தாந்த சேகரம் என்ற ஆகமம் ஓதிக் கொண்டிருக்கின்றது. இத்தொகை, இருபத்தைந்து: நாற்பத்தொன்பது, எண்பத்தொன்று, நூற்றெட்டு, இருநூற்றுப்பதினாறு, ஐந்நூறு என்று போய் ஆயிரம் ஆகும்போது உத்தமத்தில் உத்தமம் எனப்படுகிறது; இப்படிக் கும்பங்களின் தொகை அதிகரிக்கையில் எங்கள் அதிகாரமுத்தர் பட்சத்திலும் மற்றுமுள்ளோர் பட்சத்திலும் இன்னும் எத்தனையோ பேர் இடம்பெறும் வாய்ப்பு உண்டு.

சண்டேஸ்வரர்

இது இவ்வாறாக, ஆலய நித்ய நைமித்ய பூஜையம்சங்களை எல்லாவற்றையுந் தொகுத்துச் சொல்லும்போது சௌரதி சண்டாந்தம் என்பார்கள். சௌர - சூரியன், சண்ட - சண்டேசுவரர். ஒவ்வொரு நித்திய நைமித்திய பூஜையும் சூரிய பூஜையில் தொடங்கிச் சண்டேஸ்வர பூஜையில் முடிய வேண்டும்; இச்சண்டேஸ்வர பூஜையைப் பக்த பூஜை என்றும் சொல்வர், இச்சண்டேசுவரர் யார்?

இவ்வுலகவாழ்விலிருந்து ஈடேறிச் சிவனருளால் அதிகார முத்தர் பதவிக்கும் அப்பாலான பெரும்பதவி பெற்றுச் சிவன் பக்கத்தில் அமர்ந்து பூஜிப்போர்க்குப் பூஜை பலன் கொடுக்கும் நிலையிலுள்ள ஒரு ஆன்மாவே இச்சண்டேஸ்வரராவர்; சிவனருளால் இவர்க்குப் பிரத்தியேகமான அந்தஸ்துக்களுமுண்டு; இவருக்குத் தனிக்கோயில், சிவனுக்குச் சூடுவன நிவேதிப்பன எல்லாவற்றிலும் பின்னுரிமை, விசேஷமாகச் சிவன் சூடுங் கொன்றைமாலையுரிமை, வழிபாட்டுப் பலன்கொடுக்கும் உரிமை, தமக்கும் தனியான பூஜையுரிமை ஆகியன இவர்க்காம் விசேட அந்தஸ்துக்கள். எவ்வளவு செய்தும் சண்டேசுரபூஜை முடியாவிட்டால் அப்பூஜைக்கு முடிவுமில்லை, விடிவுமில்லை. பெரிய புராணத்து நாயன்மார்களில் ஒருவர் இந்த உயர் பதவி பெற்றிருத்தல் பிரசித்தம். இன்னும், ஆலயங்களில் பஞ்ச மூர்த்தி உற்சவம் ஆகும்போது ஐந்தாவது இடம் வகிப்பவர் சண்டேஸ்வரர்; பஞ்சரத உற்சவத்தில் ஐந்தாவது ரதம் பக்த ரதம் என்ற சண்டேஸ்வர ரதம், கொடியிறக்குந் திருவிழாவில் சண்டேஸ்வரர் மட்டும் தனியே எழுந்தருளும் சண்டேஸ்வர

உத்சவம் இடம்பெறும். கோயில் வழிபடுவோர் எவரும் இறுதிக்கட்டமாகச் சண்டேஸ்வர சந்நிதியிற் சென்று கும்பிட்டேயாக வேண்டும் என்பது வழிபாட்டுவிதி.

எல்லாவகையாலும் பார்த்தால் சண்டேஸ்வரர்க்கு ஆலய பூஜை விழாக்களில் ஏகபோக உரிமை இருத்தல் புலப்படும்.

சமயாசாரியார்கள் :

சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வருக்கும் சிலாமூர்த்தங்கள் அமைத்துப் பூசித்தலும் செப்புப்படிமங்கள் சமைத்து விழா வெடுத்தலும் இராஜஇராஜசோழன் காலம் முதலாகவே நடைபெற்று வருகிறது. கால அமைவின் ஆகமங்கள் இவர்கள் காலத்துக்கு முற்பட்டனவாதலால் ஆகம பூசாவிதிகளில் இடம் பெறுதொழியினும் இவர்களையும் கோயிற்சுற்றுப் பிராகாரத்தில் தென்மேற்கில் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து வழிபடற்கான ஒழுங்குகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. பிரதம உற்சவங்களில் ஒன்று பத்தோற்சவமாக நடைபெற விதியுமுண்டு. குருபூஜை நாட்களில் ஆலயங்களில் விசேடபூஜை விழாக்கள் நடைபெறுதலும் கண்கூடு.

மாணிக்கவாசகர் :

மாணிக்கவாசகர்க்கு மேலுமோர் தனிச்சிறப்புண்டு. மார்கழித் திருவாதிரை நாளில் ஆர்த்ரா தரிசனத்தின் சார்பில் நடேசரோடு ஒன்றாக மாணிக்கவாசகர் அபிஷேகம், பூஜை, வீதியுலா அனைத்திலும் இடம்பெறுவர். திருவெம்பாவைக்காலம் மாணிக்கவாசகர்க்குத் தனியுற்சவ காலமுமாகும். தென்னிந்தியாவில் அறந்தாங்கிக்கண்மையிலுள்ள ஆவுடையார்கோயில்மாணிக்கவாசகர்க்கே முற்றிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அற்புதச் சிற்பக் கோயிலாயிருக்கிறது. அங்கு சகல கிரியாவைபவங்களும் மாணிக்கவாசகர்க்கே.

திருஞானசம்பந்தர்க்கும் சீகாழிப் பெருங்கோவிற் பிரகாரத்தில் ஒரு தனிக் கோயிலுண்டு. அப்பர் சுவாமிகளுக்குத் திருவாமூரிலும், திருப்புகலூரிலும் சமீபத்தில் தனிக்கோவில்கள் எழுந்துள்ளன. சுந்தரர்க்குத் திருவாரூரில் விசேட சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளுண்டு. சிவனுக்குரியதுபோல எல்லாவகையான பூஜைக் கிரியைகளும் இவர்க்குள்ளன, இவரால் பாடப்பெற்ற திருத்தொண்டத்தொகை அடியார்கள் அறுபத்துமூவருக்கும் ஒருகூட்டாக பிரதிஷ்டை பூஜை விழாவைபவங்கள் பெருங்கோவில்கள்

எல்லாவற்றிலும் உள்ள சைவாதீனங்களில் சந்தானசாரியர்களுக்கும் பிரதிஷ்டைபூஜை விழாச் சிறப்புகள் விமரிசையாக நடைபெறுகின்றன;

சைவ ஆலய பூஜைக் கிரியைகளின் தனிப்பெரும் நோக்கம் ஆன்ம ஈடேற்றமே. ஈடேறிய ஆன்மாக்கள் பூஜைக் கிரியைகளிற் சம்பந்தப்படுதல் மூலமும், முத்திபெற்ற ஆன்மாக்கள் இவனுக்குரிய சகல கௌரவ நிலைகளோடும் பூஜிக்கப்படுதல் மூலமும், சண்டேஸ்வரர் ஆலய பூஜையிற் பெற்றிருக்கும் விசேட அந்தஸ்துக்களின் மூலமும், இவ்வுண்மை வெகுவாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. சிவாலய பூஜையின் பண்பும் பயனும் சைவசித்தாந்த அநுபவ சாதனைப் பயிற்சியே என்பதை இங்கு மொருகால் நினைவு கூரிவோம்;

ஆலய பூஜைகள் செழிக்க வழி:

"எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைவதுவே
அல்லாமல் மற்றொன்றறியேன் பராபரமே".

— தாயுமானவர்;

நாங்கள் வாழுஞ் சூழ்நிலை மையலும் மொய்யலும் மலிந்தது; லௌகிக வாழ்வில் நம்முன்னே கிளைத்துச் செல்லும் வழிகள் ஏய்ப்பும் மேய்ப்பும் நிறைந்தவையாகத் தென்படுகின்றன. இன்பமென்று கருதி ஒன்றில் இறங்கினால் துன்பத்திலே கொண்டு சேர்க்கின்றது. நல்வழியென்று ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டு தொடர்ந்தால் பெருந்தீமைகள் தோன்றித் திக்கிடவைக்கின்றன. உலகமுகத்தில் பிரவர்த்திப்போம் என்று சென்றால் இப்படி இப்படித்தான். இருந்தாலும், இடையிடையே இன்பம்போல, வாழ்வுபோல, மறுமலர்ச்சிபோல ஒவ்வொன்று தோன்றித் தோன்றி நம்மை ஆகத்திரச் சலிக்கவிடாமல் ஏதோ நடத்திக்கொண்டு போகிறது. ஆனால், நிலையான நிம்மதியாக, நிலையான இன்பமாக, நிலையான சுகமாக இங்கு எதுவுமில்லைப் போலிருக்கிறது. அதேவேளை, இல்லை என்று முடிவுகட்டவும் முடியாமல் இருக்கிறது. நம் பின்னணியிலே பெரியதொரு பாரம்பரியமிருத்தல் தெரிகிறது. நிலையாக இன்புற்றோர் நினைவுகள் அதன் வழியே வந்துகொண்டிருக்கவும் காண்கின்றோம்; நாம் காணவும் கேட்கவும் கூடியதாக இன்பநெறி நின்றார் வாழ்க்கைகளும் நடந்தேறியிருக்கின்றன. எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க இடமுண்டென்றே தாயுமானவர் சொல்கின்றார். இவற்றின் மூலம் ஒரு புதிய தெம்பு பிறக்கின்றது.

இப்படி இன்புற்றவர்கள் எவ்வழியால் இன்புற்ருர்கள் என்று ஆராய்கிருேம். வேறு யாருமல்ல தன்னையறிந்தவர்கள் தான் இன்புற்றிருக்கிருர்கள் என்று எப்படியோ தெரியவரு கிறது. தன்னையறிதல் என்ருலென்ன? தான் இந்த ஆசாபாச மயமான லோகப்பிராந்தியல்ல. உண்டுடுத்துப் பூண்டு செத் துச் சாம்பராகுதற்குரிய வெறும் வாழ்க்கைப் பொதியல்ல: தான் இவற்றுக்கு வேருன ஒரு சித்துப் பொருள்: தன் வழி யும் துறையும் வேறு. ஆனுல், இவற்றுக்குள்ளே தற்காலிக மாகத் தடக்குண்டு மாய்கின்ற சங்கடம் தனக்கிருக்கிறது; இச்சங்கடத்திலிருந்து விடுபட்டால் இன்பமாகும் எனப்படு கிறது: அவ்வளவுக்குத் தன்னை இதற்குள்ளிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு விடுதலே தன்னையறிதற்குச் சரியாகும் எனத் தெரி கிறது:

இனி இதை அடைவதற்கு வழியென்ன என்று விசாரித் தால் பலவிதசாதனைகளைச் சொல்லுகிருர்கள். நம்கலாச்சார பாரம்பரியத்துக்கு இணக்கமான ஒருவழியும் இருக்கிறது: இதுவே இலகுவழி எனவும் தெரிகிறது: இது மற்றெதுவுமல்ல ஆலய பூஜை வழியேதான் என்று தெரிந்துகொண்டோம்; தெரிந்துகொண்டோமாஞல் அதைச் சரியாக நடைமுறைப் படுத்துவதே அடுத்த கடமையாகிறது:

ஆலயபூஜைகள் பற்றி இதுவரை நாம் விசாரித்தவற்றின் மூலம் இது நமக்கு இன்றியமையாதது; மாற்றுவழி வேறில் லாதது; இனியது; நல்லது என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாக அறிந்தோம். யதார்த்தபூர்வமாக ஆலயபூஜைகள் இருக்க வேண்டியதற்கும் இன்றைய நடைமுறையிலுள்ளதற்கும் வெகு தூர வேறுபாடு இருத்தல் தெரிகிறது. இது ஏன் இப்படி? என்று விசாரிக்குமளவில் அது காலப்போக்கு என்கிருர்கள்; அர்ச்சகர்களும் அதுதான் சொல்கிருர்கள். ஆலய நிர்வாகமும் அதைத்தான் சொல்கிறது:

உண்மைகள் காலத்துக்குத்தகமாறுமோ? இல்லை. ஆனுல் காலத்துக்கும் ஒருவலுவுண்டு. தன்போக்கிலே காலமெல்லா வற்றையுந் தன்திசையில் செலுத்தப்பார்க்கும்; உண்மையில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் இக்காலப்போக்கில் எடுபடுவதில்லை; உலகில் உண்மையை நிலைநாட்ட முயன்றவர்கள் எல்லாம் கால வெள்ளத்தில் எதிர்நீச்சல் போட்டுத்தான் கருமம் பார்த்திருக் கிருர்கள்எங்கள் நாவலர் வாழ்க்கைதான் இருக்கிறதே! கால நீரோட்டத்தில் அவர் எதிர்நீச்சல் போட்டுக்கொண்டுவந்த அம் சங்கள் தானே, அவர் வாழ்க்கையில் நாமறிந்து சுவைக்கக்

கிடக்கின்றன; திருஞானசம்பந்தர் இந்தஉண்மையை ஒரு உதாரணத்தால் எல்லோரும் அறியச்செயல் முறையில் நிரூபித்துமிருக்கிறார். மதுரையில் சமணர்களுடன் வாதிட்டகட்டத்தில் திருஞானசம்பந்தர் ஆற்றின் நீரோட்டத்துக்கு எதிர்ப்பக்கமாக ஓடும்படி தம்ஏட்டைச் செலுத்தி இதை நிரூபித்திருக்கிறார். நாமும் எங்கள் விஷயத்தில் இந்தமுன்மாதிரியையே கடைப்பிடிக்கவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். காலம் சடப்பொருள். நாங்கள் சித்துக்கள். சித்துக்கள் உன்னித்தெழுந்தால் சடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதே முறை.

நாவலர் வாக்கு :

இதற்கிடையில் நாவலர் வாக்கில் ஒருபகுதி நினைவுவருகிறது. "யாதாயினும் ஒருசமயத்தை நம்புகிறவன் அந்தச்சமயத்தின் வழி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இல்லாதபொழுது பயன் பெறான்; அந்தச்சமயத்துக்குரிய கடவுள் இவரென்பதும் அவருடைய இலக்கணங்களும் அவரால் விதிக்கப்பட்ட புண்ணியங்களும் விலக்கப்பட்ட பாவங்களும் அந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாகிய சுகதுக்கங்களும் அவரை வழிபடும் முறையும் அந்த வழிபாட்டினாலே பெறப்படும் பிரயோசனமும் ஆகிய இவைகளை அறியும் அறிவு உதியாதபொழுது அந்த ஒழுக்கம் உண்டாகாது. சற்குருமுகமாக விதிப்படி பெறுஞ் சமயநூற் கல்வி கேள்விகள் இல்லாதபொழுது அந்த அறிவு உதியாது. ஆதலால் கல்வியும் அறிவும் ஒழுக்கமும் ஆகிய இந்த மூன்றும் வேண்டும். இது எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் ஒத்த துணிவு.

"கல்லார் நெஞ்சில் நில்லானீசன்"

— நாவலர் சரித்திரம் பக். 43.

நாவலர் வழிவழி :

நாவலர் வழியே நம்வழி. இதற்குள்ளே கிடக்கிறது நம் விமோசன வழி. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் ஆகிய இந்த மூன்றும் வேண்டும் இது சாகாவரம் பெற்ற ஒரு வாசகமாயிருக்கிறது; இதிலேயே முதலில் நம் கவனம் லயிக்கவேண்டும்.

கல்வி :

சமய காரியங்களிலீடுபடுவோர் எவராயினும், — அவர் அர்ச்சகராயிருக்கலாம், ஆலய வழிபாட்டாளராயிருக்கலாம்; — அங்கு நடைபெறுவன பற்றிய பூரண அறிவு விளக்கம் உள்ளவராதல் வேண்டும். இந்த ஆலய விஷயங்களை விளங்குதற்கு புறமுக அறிவு (Empirical Knowledge) மட்டும் போதியதாகாது;

அதற்கே சிறப்பாக உரியது சைவசித்தாந்த அறிவு. சித்தாந்த அறிவொளி விளக்கத்திலே சிவாலய விஷயங்களை அலசித் தெளிந்துகொள்ள வேண்டும். சித்தாந்த அறிவு என்பதும் வெறுமனே ஒரு கட்டுப் பெட்டிக் கலையல்ல. சகலதுறை அறிவுகளின் சாராமிர்தமாயுள்ளது அது. அகிலகலையின் பொருட் கெல்லையாயுள்ளது அது எனல் பொருந்தும். அதற்கேற்ற அளவு விரிவான கலாவிசாரணையோடு சித்தாந்தக்கல்வி நிகழ வேண்டும். சுயமொழியோடு அயல்மொழி அறிவும் வேண்டும். அயல்மொழியில் வடமொழி மஹாப்பிரதான முள்ளது. இம் மொழிகளில் இலக்கண இலக்கிய தர்க்கரீதியான விளக்கம் வேண்டும். பிரதானமாக அர்ச்சகர்களும் ஆலய நிர்வாகமும் இதிற் சிரத்தைகொள்ள வேண்டும். சுருங்கச் சொன்னால் ஆலயச் சூழலில் கலைஞானப்பரிமளிப்பு முதலில் ஏற்பட வேண்டும். வேதாகமபுராணேதிகாச விளக்கம் அங்கு ததும்ப வேண்டும் என்றால் சரியாயிருக்கும்.

அறிவு

கல்விக்குப் பயன் அறிவு. அறிவு என்பது கல்வியின்மூலம் எனக்கின்னது வேண்டும்' என அறிந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ஒரு உணர்வு நிலையைச் சுட்டுகின்றது. இன்னது தனக்கு நல்லதென அறிந்து கொண்டவன் தன் மனச்சாட்சியோடு அதனைப் பொருத்திக்கொள்வான். புறநிலை ஏதுக்களால் அதற்கு இரண்டகம் விளையவரின் விட்டுக்கொடுக்கான். இந்த நிலையே அறிவு நிலை. சும்மா தெரிந்து கொள்ளுதல் என்ற அளவில் அறிவின் முழுமை உருப்படவராது. பலன் தரவும் மாட்டாது.

ஒழுக்கம்

கல்விக்குப் பயன் அறிவு என்பது போல அறிவுக்குப்பயன் ஒழுக்கம் என்பதும் பிரதானம். ஏதேனுமொன்றைத் தன் மனச்சாட்சியோடு ஒட்ட அணைத்துக்கொண்டிருப்பவன் தன் நினைவில், பேச்சில், செயலில் அதனையே அநுசரித்து நடந்து கொண்டிருப்பான். இந்த அநுசரணை ஒழுக்கம் என்று பெயர் பெறும். சித்தாந்த விளக்கத்தின் மூலம் ஆலயக்கிரியை விஷயங்களை விளங்கிக்கொள்ளல் கல்வி. அவையே எமக்கு இன்றியமையாதவை. இனியவை, நல்லவை என மனச்சாட்சியோடு ஒட்ட அணைத்து உணர்ந்து கொள்ளுதல் அறிவு. அதற்கேற்ப ஆலயக்கிரியைகளைத் தூய்மையாக நேர்மையாகப் பண்பாகப்

பலன் படத்தக்க விதமாக அநுஷ்டிப்பது ஒழுக்கம்; சாதாரண மாக ஒழுக்கம் என்று சுட்டப்படும் அகப்புறநிலைப் பண்புகள் அனைத்தும் இதற்கடக்கமாய் விடும்; இனி ஒருகால் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைச் சிந்திக்கலாம்: „கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக.' கற்க வேண்டுபவற்றைக் கற்க வேண்டும். ஐய விபரீதமில்லாமல் தெளியக் கற்க வேண்டும்; அதுவே கசடறக்கற்றல்: கற்றால் அதற்குத்தக நிற்கவேண்டும்: கற்றபின் என்பதற்குப் பொருள் கற்றால்; இத் திருக்குறள் ஒரு மும்மணிப் பேடகம்: மூன்று விலையுயர்ந்த மணிகள் இதில் உள்ளன; கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் மூன்றும் மும்மணிகள்.

கற்க கசடறக் கற்பவை — கல்வி
நிற்க அதற்குத்தக — ஒழுக்கம்;

கற்றால் என்ற ஓசையில் ஒரு தயக்கம் (Pause) இருத்தல் தொனிக்கிறது: இத்தொனிக்கும் பொருளுண்டு; கற்றதே நல்லது என அறிந்துகொள்வானானால் என்பதே அப்பொருள். இதனால் இச்சொல்லின் மூலம் கல்வி ஒழுக்கங்களுக்கிடையில் அறிவும் அகப்படவந்ததாயிற்று: கற்றபின் என்ற சொல்லுக்குக் கற்றால் எனப்பரிமேலழகர் உரை கண்டதன் நுட்பம் இதுவாகும்: கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்ற மூன்றுக்கும் உள்ள தொடர்பைத் திருவள்ளுவர் குறள் நுடியாக உணர்த்தியிருக்கிறது: நாவலர் வாக்கு அதனைத் துல்லியமாக விளக்கியிருக்கிறது;

அர்ச்சகராயிருப்பவர் அதிகம் படித்திருக்க வேண்டியவர்: விசேடமாக மொழி, சமயம் பற்றிய விஷயங்களில் உத்தரவாதத் தன்மையுள்ள அறிவும் அதற்குத் தக்கபடிப்பும் அவருக்கு அவசியம்; சம்பிரதாய முறைப்படி பிரமச்சரிய விரதங் காத்துப் படிக்கவேண்டியவர் அவர்;

பிரஹ்மச்சர்யம்

எங்கள் சமயம் வைதிகத்தை வேண்டுமளவு பயன்படுத்தியிருக்கிறது: உயர் வருணப் பிள்ளைகளுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து அந்தக்கையோடே குருகுலத்திலமர்த்திக் கற்க வைப்பது பிரஹ்மச்சரியம் எனப்படும். அக்காலத்து அப்பிள்ளைகள் அநுஷ்டித்தற்குரிய நியமங்களும் பல; அவற்றின் நோக்கம் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்ற முத்துறையிலும் பிள்ளைகளைப் பரிபூரண புருஷர்களாகத் தேற்றி எடுப்பதேயாம்; இப் பிரஹ்மச்சர்யத்துக்கு ஆரம்பமாக நிகழும் உபநயனவைபவத்தில் இடம்பெறும் ஆசீர்வாத சுலோகமொன்று பின்வருமாறு கேட்கப்படுகிறது;

ஆயம்படு: வ்யாச இவ புராணேஷு
    பாணினிரிவ வ்யாகரணே
ஸ்ரீ சங்கர இவ உத்தரமீமாம்சாயாம்
    ஜனக இவ தத்வஞ்ஞானே
ப்ரஹ்லாத இவ பகவத்பக்தௌ
    ஹரிச்சந்த்ர இவசத்யவசனே
பீஷ்ம இவ ப்ரஹ்மசர்யே
    மார்க்கண்டேய இவ சிரஜீவித்வே
ச பூயாத் இதி மஹாந்த ! அநுக்ருஹ்ணந்து

கல்வி ஞான பக்தி வைராக்கிய ஒழுக்கவிஷயங்களில் எவ ரெவர் உலகில் அதிப்பிரசித்தி பெற்றிருக்கிறாரோ அவரவர் ஒவ்வொருவரும் போல இந்தப் பிரமச்சாரி (படு) தேர்ந்துவரு மாறு ஆசீர்வதிப்பது இச்சுலோகம்:

புராணங்களில்	—	வியாசர்
இலக்கணத்தில்	—	பாணினி
உத்தரமீமாம்சையில்		சங்கரர்
தத்துவஞானத்தில்	—	ஜனகர்
பகவத்பக்தியில்	—	ப்ரஹலாதன்
சத்தியத்தில்	—	அரிச்சந்திரன்
பிரமச்சரியத்தில்	—	பீஷ்மர்
நித்யஜீவத்துவத்தில்	—	மார்க்கண்டேயர்

இவ்வளவு மேதாவிகளின் திறமைகளும் ஒருங்கமைய ஒரு பிள்ளை இருந்தால் .... ! நினைக்கவே வாயூறுகிறது.

இது வைதிக சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொருந்த அமைந்த ஒரு கருத்தமைப்பு;

இதேபிரமச்சரியத்துக்குரிய இதே பிரயாசத்துடனேயே (Strain) எங்கள் அர்ச்சகப் பிள்ளைகளின் பிரமச்சரியமும் நடை பெறவேண்டியது. சைவசமயத் தேவைக்குரிய சிறப்பம்சங் களுடன் இப்பிள்ளைகள் இப்பிரமச்சரிய காலத்தைத் தங்கள் ஆலய பூஜைப்பயிற்சிக் காலமாகக்கொண்டு நல்ல தேர்ச்சி பெற்று வெளிவரவேண்டும்.

பிரமச்சரியம் என்பது குழந்தையை முழு மனிதப்பண்புள்ள ஒழுக்க விக்கிரகமாக வடித்தெடுக்கும் உலைக்களம். இதன் அருமை பெருமையை அறிந்து அநுசரிப்பின் சமயத்துக்குஞ் சமூகத்துக் கும் எவ்வளவோ நன்மைகள் பொலியும் !

உண்மை நிலைமை இவ்வாறாக,

'குருகுலப்படிப்பு இல்லாமல் குருபக்தி வளராது: ஈசுவர பக்தியும் வளராது: அப்படி, குருகுலப்படிப்புத்தான் வேண்டும் என்று சொன்னால் அது இந்தக் காலத்தில் சிரமந்தான். பூரணமாகக் கொண்டுவர முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் சொல்லவில்லை, அப்படி வந்து விட்டால் நல்லது தான்: ஆனாலும் இதுபோன்ற ஒருமுறை இருந்திருக்கிறது என்பது தெரியாமல் அடியோடு அழிந்துவிடக்கூடாதல்லவா! மியூசியத்தில் வைக்கிற மாதிரியாவது நான் குருகுலவாசம் செய்து படித்தேன் என்று வருங் காலத்தில் சொல்லிக் கொள்வதற்காவது பத்துப்பேர்களை அப்படிப் படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். விதை முதலையாவது ரக்ஷிக்க வேண்டும்'; இது ஒரு கும்பாபிஷேக மலர் விஷயம். சிவோஹம் பாவனை நிலைகொள்ள வேண்டிய சூழலிலே வெறும் மியூசிய பாவனை தலைக்கொள்கிற விபரீதத்தை இவ்வசன கர்த்தா வாய்சோர்ந்து விட்டிருக்கின்றார். இதை ஆரொடு நோகேம் ஆர்க்கெடுத் துரைப்போம்! குருகுலபாவத்தில் மியூசியபாவனையைச் சுமத்தும் இவ்வறிவுநிலையை எண்ணி அழவா? சிரிக்கவா? என்ன செய்வது!

உலகிலே உன்னதமானது, இனியது, நல்லது என்ற சிவார்ச்சனைத் தொழிலுக்கு, அதற்கேயுரிய பிள்ளையைப் பயிற்றி எடுக்கும் விஷயத்தில் அத்துறையார் ஒருவருக்கு இத்தனைதூர அவநம்பிக்கை இருப்பானேன் என்பது விளங்கவில்லை.

''பொய்ம்மையாலே போது போக்கிப் புறத்துமில்லை அகத்துமில்லை'' என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியதிலும்,

'பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கு'

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடியதிலும் இருக்கிறதுதான் விஷயம் என்பது இப்போதுதானே தெரிகிறது!

இப்படி இப்படி உள்ளது முழுவதையுங் குட்டிச் சுவராக்கும் அலட்சிய புத்தியைச் சாய்க்க எத்தனை போர்முனை தோன்றினுந் தகும்! இன்றும் இருக்கின்றார் நாவலர்! அவர் நினைவு நம்மைவிட்டு என்றும் அகலப்போவதில்லை.

இத்தகைய அலட்சியமனப்பான்மைகளும் அவநம்பிக்கையுரைகளும் அநுமதிக்கப்படக்கூடாதவை; இவர் கருதுவதுபோல மியூசியக்காட்சிகளுக்கு நிலைக்களங்களாக நம் ஆலயங்கள் உருப்பெறுமானால் நமக்காகத் தம் பொருள் நலபோகங்களை ஒறுத்து

இவ்வாலயங்களை உருவாக்கி வைத்துப்போன அம்மகானுபவர்களின் மனம் என்ன வேதனைதான் படுமோ! இதற்கு நிவாரணம் கண்டேயாக வேண்டும். இப்படியான அர்த்தமற்ற போக்குகளைச் சகிக்க இங்கொரு சைவ சமுதாயம் இல்லை என்றநிலை முதலில் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். சமூகத்திற் சைவஞானம் எவ்வளவுக்கு ஏறுகிறதோ அவ்வளவுக்குச் சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் இது நிலைநிறுத்தப்படும்.

நமக்கு வேண்டுமென்று உணரப்பட்டதொன்று நம்மாலாகாமற்போன சம்பவம் நம் சரித்திரத்திலில்லை. சமூகலௌகிகத் தேவைகளில் எதற்கும் நமக்கு ஆட்பலமுண்டு. பொருட்பலமுண்டு. அத்தியந்திய தேவையாகிய ஆத்மீகத் தேவைக்கு மட்டும் அவை உதவாமற் போய்விடுமோ? நம்நாட்டு அர்ச்சகப்பிள்ளைகள் தரமான அர்ச்சகர்களாகப் படித்து முன்னேற வைப்பதற்கு வேண்டியது எதுவுமில்லை, அதன் அவசியத்தை உணரும் உணர்வு, அதற்கு இன்றியமையாத சைவஞான அறிவு, அதை ஊட்டவல்ல சித்தாந்தக் கல்வி; ஞானவறுமையே மோசமான வறுமை;

"நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை அஃதுடைமை
பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்"

இவ்வுணர்வுடைமை செழிக்கச் செல்வஞ் செழிக்கும்; கருதியது கைகூடும். பரந்துபட்ட பண்பாட்டின் வழிவந்த நம் சைவ சமுதாயத்துக்கு இது எளிதே எளிது!

எங்கள் ஆலயங்களை உண்மை நம்பிக்கையோடு நாடிவரும் பொதுமக்கள் பல்லாயிரவர். அவர்கள் நம்பிக்கைக்கு இரண்டகம் பண்ணாதே அளவுக்கு ஆலயங்களில் மந்திர சாந்நித்தியம், மூர்த்திப்பிரபாவம், ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் பொங்கிப் பொலிய வேண்டும்; அதற்கு அநுகுணமான அர்ச்சகர்கள் அங்கங்கு இடம்பெற வேண்டும்; அவநம்பிக்கை, அலட்சியபுத்தி என்பவற்றின் . தலைக்கறுப்பும் அங்கே காணக்கூடாது.

இந்த அவநம்பிக்கை அலட்சியபுத்தி இரண்டும் மாயாவாத விலாசினிகள்; குறித்த மியூசிய மனப்பான்மை உலகாயத உந்துதல்; எங்கள் ஆலயங்கள் சைவசித்தாந்த நிலையங்கள்; அந்தப் போக்குகள் இந்தக் கோவில்களில் அநுமதிக்கப்படுதற்கு அனுப்பவதைக்குமனவேனும் இடமில்லை; இனி,

முறையான அர்ச்சகர்களை அமர்த்தி ஆலய பூஜையை ஆலய பூஜையாக நிகழவைப்பதில் ஆலய நிர்வாகத்தரப்பினருக்கும் அதிக பங்குண்டு; உயர் பெரும் புண்ணியப் பேறுக

அந்நிலையில் வைக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள்; எத்தனையோ ஆயிரம் உயிர்களுக்கு ஆன்ம ஈடேற்றம் அளிக்கவேண்டிய நிலையங்களை நிர்வகிக்கும் அந்தஸ்துள்ளவர்கள் அவர்களே.

எங்கள் ஆலய பூஜை விதிகளைச் சொல்லும் நூல்களின் பிரகாரம் ஒரு ஆலயக் கடமைக்கு அமரும் அர்ச்சகர் அந்த ஆலயத்துக்கே உரியவர்; அவர் எக்காரணம் கொண்டும் வேறு பராக்குப் பார்க்க அவருக்கு அவகாசமில்லை; உதயாதி, உதயாந்தம் அவருக்கு ஆலயத்திலேயே தொழும்புண்டு. அதற்கிணங்க அவர் தம் வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்குப் போதுமான அளவு எல்லாவகையாலும் உதவிக்கொண்டு வருவதற்கான அமைப்புகளை நிர்வாகஸ்தர்கள் ஏற்படுத்திவைக்க வேண்டும்; அர்ச்சகர் வாழ்க்கை விசாரமின்றி, பூஜை கைங்கரியங்களுக்குத் தம்மை முற்றாக அர்ப்பணிக்கக்கூடிய அந்தஸ்தில் அவரை வைத்துக்கொள்ளும் பூரண பொறுப்பு நிர்வாகஸ்தர்களுக்கு இருக்கவே இருக்கிறது.

இவையெல்லாங் கைகூடும் பட்சத்தில் ஆலய பூஜைகள் செழிக்க வழி தானே அமையும்?

பூர்வக் கிரியைகள்

சிவாலயக் கிரியைகள் போன்று பூர்வக்கிரியைகளும் சைவ சித்தாந்த ஞானப் பேற்றையே இலக்காகக் கொண்டவை; சித்தாந்த தத்துவ உண்மைகளே அவற்றின் அடிப்படையாக இருத்தல் அவதானிக்கத்தகும்.

உலகில் மனித உடலெடுத்துவரும் உயிர் ஒவ்வொன்றும் சைவ சித்தாந்த ஞான அநுபவத்துக்குத் தகுதிப்பட்டு வரவேண்டும் என்பது சைவசமயத்தின் குறிக்கோள். உயிர் என்ற பொதுமையில் எல்லாம் ஒன்ருயினும் உயிருக்குயிர் தகுதியும் தரமும் வெவ்வேறு; சமயரீதியில் இவ்வேறுபாடு ஒருதலையாக ஒத்துக் கொள்ளற்பாலது. ஒவ்வோருயிரும் தன் தரமும் தகுதியும் எவ்வளவுக்குண்டோ அவ்வளவுக்குச் சைவசித்தாந்த அநுபவத்துக்குத் தகுதிப்பட்டுவருதல் தப்பாது. அதற்கிணங்க, ஒவ்வொருவரின் உடல், உயிர், உள்ளம் மூன்றும் படிப்படியாகத் தூய்மையும், வலுவும், உரனும் பெற்று வரவேண்டியதன் அவசியத்தைச் சைவம் துடியாக உணர்ந்திருக்கின்றது. அதனுல் ஒருயிர் கருவிற் புகும் அந்த அடிநிலையிலிருந்து அது எடுத்த உடலை விட்டுக் கழல இருக்கும் நிலைவரையில் அவ்வுயிரின் உடல், உயிர், உள்ளங்களுக்குத் தூய்மையும், வலுவும், உரனும் விளைக்கக்கூடிய பலவித கிரியைகள் சைவத்தில் உள்ளன.

அக்கிரியைகள், ருதுசங்கமனம், கருப்பாதானம், பும்சவனம், சீமந்தம், ஜாதகர்மம், கர்ணவேதனம், உத்தாபனம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னப்பிராசனம், பிண்டவர்த்தனம், சௌளம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம், காண்டோபகரணம், காண்டமோசனம், சமாவர்த்தனம், விவாஹம், தீக்ஷை, சந்தியாவந்தனம், சிவபூஜை, சிவாசிரமம் என்ற பெயரில் வழங்குகின்றன. மனிதனின் மரணநிலையை மையமாக வைத்து, அதற்கு முன்னுக இவை நடைபெறுவதால் இவை பூர்வக் கிரியைகள் எனப்படுகின்றன. பூர்வம் — முன். மரணத்தின் பின் நிகழ்வன அபரக்கிரியைகள். அபரம் — பின். அவற்றை அடுத்துவரும் அத்தியாயத்திற் காண்போம்.

சிவகும்பம், சிவாக்கினி, சிவமந்திரம், சிவமூலமந்திரம் என்பவற்றுடன் வேண்டுமளவிற் சம்பந்தப்பட்டே இக்கிரியைகள் நிகழ்தல் இவற்றின் பொதுப் பண்பாகும். நாம் மேற் கண்டவாறு, உடலுயிர் உள்ளங்களுக்கு உண்மையான தூய்மை வருவதாயின் அது சிவத்துவச் சார்பினுலேயே அமைய வேண்டும்; உண்மையான வலு அமையினும் அதனுலேயே அமைய

வேண்டும்; உண்மையான உரன் விளையினும் அதனாலேயே அமையவேண்டும். 'சிவமில்லாமல் எதுவுமில்லை' என்றது பரமாப்தமான உண்மை. இச்சைவ ஞான உண்மையின் அடிப்படையிலேயே இவை அனைத்தும் அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சைவ சித்தாந்தத்தை வேதாகம சைவசித்தாந்தமென்றல் பெருவழக்கு. ஆகமம் என்ற சொல் வேறு அடைமொழியின்றி உச்சரிக்கும்போது சிவாகமங்களையே குறிக்கும். வேதங் கூறும் உண்மைகளும் சிவாகமங்கள் கூறும் உண்மைகளும் சைவத்தினால் தழுவப்படும். எனினும், வேத உண்மைகளை ஒரு பொது நிலையிலும் ஆகம உண்மைகளைச் சிறப்பு நிலையிலும் ஏற்றுக் கொள்கின்றது சைவம். சிவாகமத்தைச் சைவம் என்றே வழங்குதலும் உண்டு;

"ஆரணநூல் பொது சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்"

'வேதம்பசு அதன்பால் மெய்யாகமம்', என்ற வழக்குகள் பிரசித்தமானவை;

மேற்குறித்த பூர்வக்கிரியைகள் வேதத்திலுமுள்ளன; சிவாகமத்திலுமுள்ளன. அவற்றின் மூல உண்மைகள் இரண்டிற்கும் ஒன்றே; நடைமுறை விவகார விதிகளில் வேதத்திலிருந்து சிவாகமஞ் சற்று வேறுபடும். இக்கிரியைகளைக் கையாளுபவர்கள் ஸ்மிருதியாவர், வைதிகர், சைவர் என முத்திறத்தினராவர். அவருள் ஸ்மிருதியாளர்களும் வைதிகர்களும் வேதத்தில் உள்ள அமைப்பின்படியே அவற்றைக் கைக்கொள்வர்; சைவர்கள் சிவாகமத்தில் உள்ளபடியே கைக்கொள்வர்;

இக்கிரியைகள் பற்றி வேதத்திற் கண்டவற்றை நெறிமுறைப்படுத்திக் கூறும் பகுதிகள் ஸ்மிருதி நூல்களில் உள்ளன. அந்நூல்கள் ஆபஸ்தம்ப ஸ்மிருதி, போதாயன ஸ்மிருதி, ஆஸ்வாலாயன ஸ்மிருதி முதலாகப் பலவாகும். அவற்றில் வேத சுலோகங்களும், மந்திரங்களும் மிக அதிகமாகக் கையாளப்படும்; நடைமுறை விதிகளும் சில. சில கிரியைகளில் மிக மிக விரிவுள்ளனவாய் இருக்கும். அந்தணர்களாயிருப்பவர்கள் பெரும்பான்மையும் ஸ்மிருதி விதிகளையே பின்பற்றுவர்.

எங்கள் சூழலில் அந்தணர் இல்லமொன்றில் நடக்கும் விவாகக் கிரியைக்கும், வேளாளர் இல்லமொன்றில் நடக்கும் விவாகக் கிரியைக்குமிடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படும்போது நாம் மலைக்கிறோமல்லவா!

எங்கள் மணவறையில் அரசாணி இருக்கும்; நவக்கிரக கும்பமிருக்கும்; சிவகும்பபூஜை முதலில் நடைபெறும். அவர்கள் மணவறையில் இவை இல்லை! அவர்கள் மணநிகழ்ச்சியில் மணமக்களுக்கு இடுப்பில் தருப்பைச் கயிறு கட்டுதல் உண்டு. மணப்பெண்மடியில் தரு ஆண்குழந்தையை இருத்திப் பழம் உண்பித்தலுண்டு. எங்கள் விஷயத்தில் இவை இடம் பெறுவதில்லை. இத்தகைய வேறுபாடுகள் ஸ்மிருதி விதிகளுக்கும் ஆகமவிதிகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டினாலே நிகழ்வனவாம். பூர்வக்கிரியைகளிற் போல அபரக்கிரியைகளிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் உள.

இனி, வேதங்களிலுள்ள பூர்வக்கிரியைகள் அபரக்கிரியைகள் பற்றிய கருத்துக்களை ஸ்மிருதிகள் நெறிப்படுத்திக் கூறியது போல ஆகமங்களிலுள்ள அக்கருத்துக்களை நெறிப்படுத்திக்கூறிய நூல்கள் பதினெட்டு உள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது: அவைகள் பத்ததிகள் எனப்படும்; அவற்றில் இரண்டு பத்ததிகள் மட்டும் தற்போது வழக்கில் உள்ளன. ஒன்று அகோரசிவாசாரியர் பத்ததி, மற்றையது சோமசம்பு சிவாசாரியர் பத்ததி: இவற்றில் சோமசம்புசிவாசாரியர் பத்ததி மிகச் சுருக்கமானது; அகோரசிவாசாரியர் பத்ததி வேண்டுமளவுக்கு விரிவானது; அதனால் அகோரசிவாசாரிய பத்ததியே நம்நாட்டில் பெரும்பாலோரால் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது; சைவர்களாகிய நமது பூர்வக்கிரியை அபரக்கிரியைகளுக்கு இப்பத்ததியே உத்தரவாதமுள்ளதாயிருக்கிறது;

எந்தக் கிரியையாயினும் அதைச் செய்வோருக்கும் செய்வித்துக் கொள்வோருக்கும், உரிய தகுதிப்பாடு இன்றியமையாதது. சைவர்களுக்குரிய பூர்வ அபரக்கிரியைகளைச் செய்வோர் சிறந்த குலஒழுக்கமும், வேதசிவாகமப் பயிற்சியும், உயர்ந்த சிவதீக்ஷைப்பேறும், சிவபூஜைநியமமும், சிவபக்தி வினயப் பண்பாடும் சைவாசாரிய லக்ஷணமும் உள்ளவராயிருத்தல் வேண்டும். அவற்றைச் செய்வித்துக் கொள்வோரும், சிவதீக்ஷை பெற்றுச் சந்தியாவந்தனம் பண்ணுபவர்களாய், பஞ்சமாபாதகங்களில் ஈடுபடாதவர்களாய், சுத்த போசனிகளாய், சிவ வழிபாடு உள்ளவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்; சந்தர்ப்ப வசத்தால் மாமிச போசனிகளாயுள்ளவர்கள் அவ்வக்கிரியா காலங்களிலாவது பிராயச்சித்தஞ் செய்து தோஷம் நீக்கிச் சுத்த போசனிகளாய் இருந்தே அவற்றைச் செய்வித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்;

சைவக்கிரியைகளுக்குத் தகுதிகாண்டற்குரிய ஏதுக்களில் தீக்ஷையே பிரதானமாகக் கொள்ளப்படும்; பூர்வக்கிரியை விஷயத்திலும் பார்க்க அபரக்கிரியை விஷயத்தில் தீக்ஷைத் தகுதி அதிமுக்கியமாகக் கருதப்படும்; தீக்ஷைத் தகுதிக்கேற்பக் கிரியைகள் வித்தியாசப்படும் நிலை அங்குண்டு;

இனி, இப்பூர்வக்கிரியைகளின் சுருக்கமான விளக்கங்களைக் கவனித்தல் நலமாகும்;

இருது சங்கமனம் :

விவாகத்தின் பின் தம்பதிகளின் முதல் நாட்சேர்க்கைக்கு முன்னுகநிகழுங்கிரியை இதுவாகும்; தம்பதிகளைச் சிவாக்கினிக்கு மேற்குப்பக்கமாக இருத்தி அக்கினியில் சிவத்தைப் பூசித்து, சிவமந்திரங்களால் ஓமஞ்செய்து நாயகனுல் நாயகிக்கு விபூதி தரிப்பித்து ஆசீர்வாதம் பண்ணிவிடுதல் இதற்குரிய கிரியையாம்; இதற்குமுன் பெண்ணுக்கு ருதுசாந்தி நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்; பெண் பூப்படைந்த மாதம், நாள், திதி, நக்ஷத்திரங்கள் சார்பாக ஏற்படக்கூடிய தோஷங்களை நீக்குவதற்குரியது ருதுசாந்தி; அதுவும் சிவகும்ப பூஜையுடனும், சிவாக்கினி காரியத்துடனுமே நடைபெற வேண்டியது; தண்ணீரில் நீராடியபின் சிவகும்பத்திலுலும் நீராட்டப்பட்டபின்பே பெண்ணின் ருதுதோஷம் சாந்தியானதாகும்; அதன் பின்பே நெல் சாதம் முதலியவற்ருல் ஆராத்தி எடுத்துக் கழித்தலும், தீப ஆளத்தி சுற்றுதலும் நடை பெற வேண்டும்;

இன்றைய நடைமுறையில், சிவகும்பபூஜையும் சிவாக்கினி காரியமும் இல்லாமல் ருதுசாந்தி செய்வதும், ருதுசங்கமனம் செய்யாது விடுவதும் அந்தணரல்லாதாரிடத்தில் பெரும்பான்மையாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்;

கருப்பா தானம் :

கருப்பத்தை நிலைபெறச் செய்தல்: கருப்பையில் உற்பத்தியான கரு ஸ்திரப்பட வேண்டி இக்கிரியை நடைபெறும்; கருவுற்ற அதே மாசத்தில் இது நிகழும்; ஒரு நன்முகூர்த்தத்தில் சிவாக்கினி வளர்த்து சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் நூற்றெட்டு ஆகுதிபண்ணி கோதுமை, உழுந்து என்பவற்றை அரைத்துப் பால், நெய், தயிர் என்பவற்றிற் கலந்து பெண்ணைப் பருகச் செய்து பின்னும் சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் 25 தடவை ஆகுதி பண்ணி நாயகனுல் நாயகியின் வயிற்றைத் தடவுவித்துப் பூர்ணுகுதி பண்ணுதல் இக்கிரியை நிகழ்ச்சியாகும்;

புஞ் சவனம் :

ஆண்குழந்தை உண்டாதல் கருதி நிகழுங்கிரியை இது. கருவுற்று இரண்டாம் மாசத்தில் அல்லது நாலாம் மாசத்தில் இது நடைபெறும், இதில் விநாயகபூஜையும் சிவாக்கினி ஓம்பலும், கோதுமை, உழுந்து அரைத்து முன்போலவே குடிப்பித்தலும் நிகழும்; சிவாக்கினிக்குப்பக்கத்தில் பெண்ணைக் கிழக்குமுகமாக இருத்தி ஆல், அரசு, அத்தி, பலாச மொட்டுக்களைப் பிழிந்து பெண்ணின் மூக்குத்துவாரத்தில் விடுதல் இக்கிரியையின் விசேட அம்சமாகும்,

சீமந்தம் :

தலை உச்சிவகிர்தல். ஆறும் அல்லது எட்டாம் மாதத்தில் இது நிகழும். இதற்கும் விநாயகபூசையும் சிவாக்கினி காரியமுமுண்டு. சிவாக்கினிக் கருகில் கர்ப்பவதியை இருத்தி, மந்திர சகிதமாக, பன்றிமுள், தருப்பை, அத்திக்குச்சி என்பவற்றால் தனித்தனி நான்குதரம் உச்சிவகிர்ந்து, பின் நான்கும் ஒன்றாக எடுத்து ஒருமுறை ஓம் தேச தேச சித்ரூபாய நேத்ரத் த்ரயாய ஹூம் பண்ணம: என்று கூறிவகிர்ந்து பின்னும் மந்திர சகிதமாக அவற்றைச் சிரசின்மேல் வைத்தல் இக்கிரியையின் பிரதான நிகழ்ச்சியாகும்; கோதுமையும் உழுந்தும் அரைத்துக் குடிப்பித்தல் நாயகனைக் கொண்டு நாயகியின் வயிற்றைத் தற்புருஷமந்திரத்துடன் தடவல் என்பனவும் இக்கிரியையில் இடம் பெறும். கிரியை முடிவில் தம்பதிகளை அறுகரிசியிட்டு வாழ்த்த வேண்டும். இக்கிரியை வரையிலான நான்கு கிரியைகளும் பெண்ணின் முதற் கர்ப்பத்தில் மட்டும் செய்தற்குரியனவாம்;

ஜாத கருமம் :

குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யும் கிரியை. இக்கிரியை கணவனால் செய்யப்படவேண்டியது. குழந்தை பிறந்ததும் தகப்பன் ஸ்நானஞ் செய்து விநாயக பூஜையும் சிவாக்கினி காரியமும் நிகழ்த்தி அஸ்திர மந்திரத்தால் ஆகுதிபண்ணி மந்திர சகிதம் குழந்தையின் நாபிக்கொடியை விலக்கி (தொப்பூள் கொடி வெட்டி) அங்க மந்திரங்களை ஓதிக் குழந்தையைத் தூய்மை செய்வர், தொடர்ந்து பத்து நாள்வரை அக்கினி தணியாமல் வைத்திருந்து நெய் வெண்கடுகு என்பவற்றால் ஓமஞ் செய்து வர வேண்டும்;

கர்ண வேதனம்:

காது குத்துதல்: பிறந்து பத்து, பன்னிரண்டு, முப்பத்தொன்று என்ற எண்ணிக்கையுள்ள நல்ல நாளில் இது செய்தல் வேண்டும், பெருங் கிரியை இல்லாவிடினும் பிள்ளையார் பிடித்துக் கும்பம் வைத்து வணங்கிச் செய்தல் உண்டு.

உத்தாபனம்:

குழந்தையைப் பிரசவ அறையிலிருந்து வெளிக்கொணர்தல். அவரவர்க்குரிய ஆசௌச நீக்க எல்லைக் கணக்குக்குத் தக்கபடி பத்து, பன்னிரண்டு, முப்பது இரவுகளின் பின் இது நிகழும். அன்று வீடு முழுவதும் சுத்தி செய்து விநாயக பூஜையும் புண்ணியா ஹவாசனமும் செய்து சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரும் பஞ்சகவ்வியம் பருகுதல் வேண்டும்; குழந்தையைப் பொன் அணிந்து சிறப்பித்தலும் இத்தினத்தில் அமையலாம்.

நாமகரணம்:

பெயரிடுதல். ஆசௌசக் கழிவு நாளில் இது நிகழ வேண்டியது. விக்கினேஸ்வரபூஜை, சிவாக்கினி காரியம், சிவகும்ப பூஜை, அறுகரிசி ஆசீர்வாதம் என்பன இக்கிரியையில் இடம்பெறும், பெயர் தெய்வப் பெயராக நக்ஷத்திர எழுத்துக்களும் இடம்பெறக் கூடியதாக அமைதல் வேண்டுமென்பது விதி.

உபநிஷ்கிரமணம்:

வீட்டெல்லைக்கு வெளியே குழந்தையைக் கொண்டுசெல்லல்; விக்னேஸ்வர பூஜை, சிவாக்கினி காரியம் என்பன இதற்கு முண்டு வீட்டுமுற்றத்திலும் மணல்மேடையில் அரிசி வைத்து உருத்திராதித்தனைப் பூசித்தல் வேண்டும். இவற்றின் பின் மங்கலகரமாகக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கோயிலுக்குக் கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். இச்செயலுக்குத் தாய்மாமன் உரிமையுடையவர். ஆலயத்தில் குழந்தையை நந்திக்குப்பின் வைத்து வழிபட்டுக்கொண்டு வீடு திரும்பித் திருஷ்டி தோஷம் நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; [உப — சமீபமாக, நிஷ்கிரமணம் — வெளிக்கிளம்புதல்.]

அன்னப் பிராசனம்:

முதன்முதலாகச் சோறு நீற்றுதல்; முப்பதுநாள் ஒரு மாசமாகக் கணக்கிட்டு வரும் ஆறும் மாச முதல் இரட்டை மாசங்களில் ஒன்றில் ஆண் குழந்தைக்கும், ஐந்தாம் மாச முதல் வரும்

ஒற்றை மாசங்களில் ஒன்றில் பெண் குழந்தைக்கும் அன்னப் பிராசனம் நிகழும்; விக்னேஸ்வர பூஜை, சிவாக்கினி காரியங்களுடன் நவக்கிரக பூஜையும் இக்கிரியைகளில் இடம்பெறும். அக்கினிமுன் கிழக்குமுகமாகக் குழந்தையை இருத்தி நெய் கலந்த பாயாசத்தைச் சிவாக்கினியில் ஓமஞ் செய்து சிவபீஜ மந்திரத்தால் அப்பாயசத்தையே குழந்தைக்கு ஊட்டுவது முறை; பின் பூர்ணாகுதியும் குழந்தைக்கு விபூதி சாத்துதலும் ஆசீர்வாதமும் இடம்பெறும். பெண் குழந்தையாயின் அக்கினி காரியம் வேண்டியதில்லை என்பர்.

பிண்டவர்த்தனம் :

உடல் வளர்ச்சி நோக்கமாகச் செய்யுங் கிரியை. பிண்டம் — உடல். வர்த்தனம் — விருத்தி. அன்னப்பிராசனத்துக்குப் பிறகு வரும் ஒரு சுபதினத்தில் இது நிகழும்; விக்னேஸ்வர பூஜையுஞ் சிவாக்கினி காரியமும் இதற்குமுண்டு. ஆண் குழந்தையாயின் வலக்கையின் ஐந்து விரல்களிலும் பெருவிரல் முதலாக 'ஈசானாயநம' முதலிய ஐந்து மந்திரங்களையும் அமைத்து வலக்காதில் வியோமவியாபி மந்திரமோதி மதுபர்க்கம் பருக்குதல் இதற்குரிய கிரியையாகும். தேன், நெய், நீர், பால் நான்கும் கலந்த பானம் மதுபர்க்கம் எனப்படும்.

சௌளம் :

குடுமி வைத்தல்: குடுமி முடிதற்கேற்றபடி தலையின் முன் பகுதி மயிரை வழித்தல் சௌளக்கிரியை எனப்படும். இக்கிரியைக்கும் விக்னேஸ்வர பூசை சிவாக்கினி காரியம் எல்லாமுண்டு. சிவாக்கினி சந்நிதியில் குழந்தையை இருத்தி அரஹர ஒலியுடன் அறுகரிசியிட்டு, இளவெந்நீரில் தருப்பையைத் தோய்த்து மயிரில் தெளித்து நனைத்து மந்திர சகிதமாகக் குரு அல்லது தந்தை மயிர் வழித்தலை ஆரம்பித்துவிடுவர். அப்படி வழித்தெடுக்கும் மயிரைத் தாய் மருங்கில் நின்று சாணை நீருள்ள பாத்திரத்தில் ஏற்றுக்கொள்வர். பிறகு மீதிப் பாகம் நாவிதனால் முறைப்படி சவரஞ் செய்யப்படும். மூன்றாம் வயதில் இக்கிரியை செய்தல் உத்தமம். பிறந்த ஒரு வருடத்துள் குறித்த ஒரு மாசத்தில் துடக்குமயிர் வழித்தல் என்ற கிரியையும் உண்டு. அது வேறு. இது வேறு.

வித்தியாரம்பம் :

கல்வி பயிலத் தொடங்குதல்; இது ஐந்தாம் வயதில் நடைபெற வேண்டியது; உத்தராயணகாலம் இதற்குச் சிறந்த

தாகும்; சுபவேளையில் விக்னேஸ்வர பூஜை சரஸ்வதி பூஜைகள் செய்து வித்தியாரம்பம் நிகழ்த்த வேண்டும்; அறிவொழுக்க அனுபவம் மிக்க ஆசாரியார்கள் ஆசிரியர்கள் பலர் மத்தியில் இது நடைபெறுதல் விரும்பத்தக்கதாகும்;

உபநயனம் :

இரண்டாவது கண்; சிறப்பாகிய கண்; அறிவுக்கண்; பிள்ளைக்குச் சமய ஒழுக்க அதிகாரம் வழங்குதல் இதன் நோக்கமாகும். அதற்கறிகுறியாகப் பிள்ளையின் உடலில் தொப்பூழிலிருந்து தோள்வரை குறுக்காக அமையும்படி பூணூல் ஒன்று தரிக்கப்படும். பூணூலைத் தொடர்பாகத் தரிக்குந் தகுதிப்பாடு இல்லாதவர்கள் சமயக்கிரியா காலங்களிலாவது தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இக்கிரியையில் விக்னேஸ்வர பூஜை சிவாக்கினி காரியம் இரண்டும் இடம்பெறும். க்ஷௌரஞ் செய்து ஸ்நானம் முடிந்த பிள்ளையை சிவாக்கினிக் கயலில் வடக்கு முகமாக இருத்தி மந்திர சகிதமாக முஞ்சிப்புற் கயிற்றை அரையிற் கட்டி மான்தோல் துண்டொன்று கோத்த பூணூல் அணிந்து தோள் வேஷ்டி, தண்டம், பவித்திரம் எல்லாம் கொடுத்து பஞ்சகவ்வியம் பருகுவித்துப் பிரமமந்திரங்களால் ஓமஞ் செய்யப்படும்;

காண்டோபகரணம் :

காண்டரிஷிகளைத் திருப்தி செய்தல்; படைப்பிலுள்ள ரிஷிகள் தொகையில் தேவரிஷி முதலாகப் பத்து வகை உண்டு. அவற்றில் காண்டரிஷிகள் என்பது ஒரு வகை. இவ்விரிஷிகள் வேதாகமங்களின் மந்திரப் பகுதிகளுக்கு அதிபர்களாகவும் அவற்றை விளக்கும் பொறுப்புள்ளவராகவும் இருப்பர்; அவர்களின் திருப்திக்காக அஸ்திர மந்திரத்தால் ஓமஞ் செய்யப்படும்; பின் பிரமகாயத்திரியையும் சிவகாயத்திரியையும் உச்சரித்து எவ்வெட்டு ஆகுதி செய்யப்படும். ஆகுதி முடிவில் அம்மந்திரங்கள், சம்பந்தப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு உபதேசிக்கப்படும்; இது உபநயனத்தைத் தொடர்ந்து மூன்றுநாள் அநுஷ்டிக்கப்படுவது.

காண்டமோசனம் :

காண்டோபகரண நிறைவேற்றம்; மோசனம் — விடுதல். முன்னைய விரதம் தொடங்கி நான்காம் நாள் சிவாக்கினியில் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து விரதம் கைவிடப்படும்; இதிலிருந்து குறித்த பிள்ளைக்குப் பிரமசரியவிரதம் ஆரம்பமாகும்; சிவபூசை செய்யும் பயிற்சியும் இதிலிருந்தே தொடங்கும்;

இதை நிறைவேற்றிய பின்பே வேதசிவாகமங்களை ஓதுந் தகுதி உள்ளதாகும்.

சமாவர்த்தனம் :

உரிய முறைப்படி பிரமச்சரியம் முடித்துக் கொண்டவர் இனி இல்லறம் மேற்கொள்ளும் பொருட்டுப் பிரமச்சரிய நிலையிலிருந்து திரும்புதல் இக்கிரியையின் அர்த்தமாகும்; சமாவர்த்தனம் — திரும்புதல். விக்னேஸ்வர பூஜை முடித்துச் சிவாக்கினியில் அஸ்திர மந்திரத்தால் நூறுகுதிபண்ணிப் பிரமச்சரியங் கைவிடப்படும்; முன்னணிந்த முஞ்சிப்புற் கயிறும் பூணூலும் விலக்கப்பட்டுப் புதிய இரட்டைப் பூணூல் அணியப்படும். பின் மதுபர்க்கம் பருகிச் சிவாக்கினியை வலம்வந்து குடை, பாதுகை, தண்டு, முதலியவற்றுடன், பிரமச்சரியங் கைவிட்ட பிள்ளை கன்னிகார்த்தமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்வர்; அதைத் தொடர்ந்து பெண் கொடுத்தற்குரியவர் போய் வழி மறித்து அவரை அழைத்து வருவர்; இது சமாவர்த்தனத்திக் கவர்ச்சியான அம்சமாகும்.

விவாகம் :

இல்லற தர்மத்துக்குகந்த கன்னியொருத்தியைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டுவருதல் என்பது விவாகம் என்ற சொற்பொருள். விவாகம் எட்டு விதமாக உள்ளது; அதில் நம்மவர்களால் பெரும்பாலாகக் கைக்கொள்ளப்படுவது 'பிரஜாபத்யம்' என்ற விவாகம் ஆகும். மணமகனின் சுற்றத்தார் பெண் கேட்க மணமகளின் சுற்றத்தார் அதற்குடன்பட்டுக் கன்னியைச் சிவாக்கினிமுன் தத்தஞ் செய்து கொடுக்கும் நியதியோடு கூடியது பிரஜாபத்யம்.

எந்த ஆணுக்கு எந்தப் பெண்? இது சாமானிய மனித அறிவு நிச்சயத்தரத்துக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்ட விஷயம்; விவாகம் தெய்வலோகத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவது என்றல் பிரசித்தம்; எல்லா விஷயங்களும் அப்படித்தான் என்றாலும் இது பற்றி இவ்வாறு விசேடமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இத்தெய்வ நிச்சயத்தை ஒருவாறு இனங்கண்டு கொள்வதற்குச் சாதகங்கள் உதவுகின்றன; அவற்றின்படியுள்ள கிரகநிலை, நக்ஷத்திர நிலைகளை ஒப்புநோக்குதல் மூலம், விவாகப் பொருத்தம் தெரிந்து கொள்ளல் பெரும்பான்மை; இப்பொருத்தம் பார்த்தலின் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட இருவருக்குமிடையில் இருக்கக் கூடிய உடல்நிலை இணக்கம், உளநிலை இணக்கம் என்பன அவதானிக்கப்படுகின்றன.

இப்படி நல்லிணக்கம் வாய்க்கப்பெற்ற மணமகன் மணமகள் இருவரையும் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களாகப் பாவித்து விவாகக்கிரியை நடைபெறும். சைவ விவாகக் கிரியையில் சங்கற்பம், விக்னேஸ்வர பூஜை, புண்யாஹவாசனம், பஞ்சகவ்வியம் அமைத்தல், காப்புக்கட்டுதல், சிவகும்ப பூஜை, நவக்கிரக பூஜை, நாந்திமுகம், அக்னிகார்யம், தத்தஞ் செய்தல், மந்திரவாசம் வழங்கல், மாங்கல்யதாரணம், கோதரிசனம், சப்தபதி, அம்மி மிதித்தல். அருந்ததி தரிசனம், ஆசீர்வாதம், அறுகரிசியெடுத்தல் ஆதியன இடம்பெறும்.

இக்கிரியைகளில் நாந்திமுகம் என்பது பிதிர் பூஜையாகும்: பிதிர்களை நினைவு கூர்ந்து அவர்கள் திருப்தியுறும் பொருட்டாகத் தானம் வழங்குதல் இக்கிரியையாகும். மந்திரவாசம் வழங்கல் என்பது கூறை கொடுத்தல். சப்தபதியென்பது மணமகன் மணமகளின் வலக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஏழு இடத்தில் இட்ட நெல்லின்மீது மணமகள் அடிவைத்து வரும்படி நடத்துதல். ஏழாவது அடி வைத்ததும் அம்மி மிதித்தல் இடம்பெறும். அம்மி மிதித்தவுடன் சிவாக்கினியை வலம்வந்து இருவரும் கூப்பிய கைகளால் நெற்பொரி ஓமஞ் செய்வர்: இது தொடர் நிகழ்ச்சியாக மூன்றுமுறை நடைபெறும்: மணமகன் மணமகளைத் தன் மரபிற்குரியவளாகச் செய்தல் என்ற அர்த்தம் சப்தபதிக் கிரியையில் உண்டு: வாழ்க்கையில் வரும் எவ்வித தாக்கங்களையும் தாங்கும் திட்பநிலையைப் பெறுதல் அம்மி மிதித்தலின் அர்த்தமாகிறது; இச்செயற் பேறுகளுக்குச் சிவனருள் கைகொடுத்தலைக் குறிப்பது சிவாக்கினியிற் பொரி ஓமஞ் செய்தல்; விவாகத்தின்பின் நான்காம் நாள் எண்ணெய் ஸ்நானஞ் செய்து அன்றிரவே அருந்ததி தரிசனம் செய்தற்பாலதெனும் விதியுண்டு. தற்பொழுது பகல்வேளை என்றாலும் கூட மணவறைக் கிரியையோடே அதுவும் முடிக்கப்படுதலுமுண்டு.

தீக்ஷை :

தீ — தானம் — கொடுத்தல்: க்ஷை — க்ஷயம் — கெடுத்தல், கெடுத்தல், கொடுத்தல் என்ற இருதன்மைகள் இக்கிரியையில் உண்டு. மலங் கெடுத்தலையும் ஞானங் கொடுத்தலையும் அவை குறிக்கும். இத்தீக்ஷை உபநயனத்தை அடுத்து நிகழவேண்டியது சிவதீக்ஷை, சமய தீக்ஷை என்றும், விசேட தீக்ஷை என்றும், நிர்வாண தீக்ஷை என்றும் மூன்று பிரிவாக உள்ளது. சமயதீக்ஷை குறைந்தபட்சத் தேவையாகக் கருதப்படும். அதைப் பெற்றுக்கொண்டவரே சமயக்கிரியை

களில் எசமானய், கர்த்தாவாய் இருக்கத் தகுதியுடையவராவர், அவரே சமய அநுட்டானங்களை அநுசரிப்பதற்கும், சமய நூல்களைக் கற்பதற்கும், திருமுறையோதுதற்கும், உற்ருர் பெற்ருரின் அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்வதற்கும் தகுதி பெற்றவராவர்; விசேடதீக்ஷை, ஒருவர் ஆன்மார்த்த பூஜை செய்தற்குரிய தகுதியையளிக்கின்றது; நிர்வாண தீக்ஷை ஞானப்பேற்றுக்கு ஒருவரைத் தகுதியாக்குகிறது; இம் மூன்று தீக்ஷைகளும் அவரவர் தகுதிக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்றவாறு தனித்தனி வெவ்வேறு காலங்களிலாயினும், ஒரேதடவையில் ஒருமித்து ஒரே தொடர்பாகவாயினும் ஒவ்வொருவராலும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பது சைவத்தின் உட்கிடையாகும்; எனினும், ஆசார அநுட்டானங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் வலுவின்மையாலும், பிரதானமாகச் சுத்தபோசனமனவில் திருப்திப்பட முடியாதிருத்தலினுலும், சமய ஞானநூலறிவுக் குறைபாட்டினுலும், பொதுவாக அலட்சிய புத்தியினுலும் இது பெரும்பான்மையோரால் நழுவவிடப்பட்டு வருகின்றது: குறைந்தபட்சம் சமய தீக்ஷையாவது பெற்றுக்கொள்ளாதவர் சைவர் எனப்படார். சமயநிலை பிறப்பினுலல்ல, தீக்ஷையினுலேயே உத்தரவாதஞ் செய்யப்படுகின்றது.

சமயதீக்ஷை ஒருவர்க்கு உடல் தூய்மையையும் உளத்தூய்மையையும் வருவித்துச் சிவத்தொண்டுக்கும், வழிபாட்டுக்குந் தகுதியாக்குகிறதால் இது பெற்றவர்க்குச் சரியையில் அதிகாரமுண்டு. விசேடதீக்ஷை மேற்கூறியவற்றுடன் உயிரைச் சிவபுத்திரனுக மாறிப் பிறக்கச்செய்து வைத்தலினுல் அது பெற்றவர் ஆன்மார்த்த பூஜைத் தகுதியுமுடையவராய் சரியை கிரியை இரண்டுக்கும் அதிகாரியாகிருர். நிர்வாணதீக்ஷை உயிரின் பந்தகாரணமாகிய வினைத்தொடர்ச்சி முழுவதையும், வினை அநுபவத்துக்கு உதவியாயிருக்கும் போக போக்கிய அம்சங்கள் அனைத்தையும் நீக்கிவைக்கும் வகையில் அத்துவ சோதனையும் அத்துவ சுத்தியும் ஆக்கிவிடுதலினுலே அத்தீக்ஷை பெற்றவர் பந்தங்களின் தொந்தரவு நீங்கிச் சிவயோகத்திலீடுபடுவதற்கு அதிகாரியாகிருர். யோகத்துடன், முன்னைய சரியை கிரியை அதிகாரங்களிலும் இவருக்குக் கூடுதலான உத்தரவாதமுளதாகும்; இவ்வாற்ருல் முழுமையான சிவானுபவப் பேற்றுக்கு வழிகோலுவதே தீக்ஷையின் நோக்கம் என அதன் தனித்துவம் உணர்தற்பாலதாகும்;

தீக்ஷை உயிருக்குத்தான் உடலுக்கில்லை என்பது பிரசித்த மான ஒரு வாதம். இதில் அர்த்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; தீக்ஷைக்கிரியையில் சாதி யுத்தாரணம் (சாதியை மேம்படுத்தல்) என்ற ஒரு அம்சமுண்டு. சாதி உடற்சார்பால் அமைந்தது தானே! அன்றியும், குருவாயிருப்பவர் சீடனது உயிரைப் பாவனை முறையினால் கிரகித்துச் சிவாக்கினியிடத்திலும் தன் இதயத்திலுமுள்ள சிவத்துடன் சேர்த்துச் சமரச பாவம் பண்ணி அதாவது ஒப்புமைத்தன்மையாக்கி மீளச் சீடனுடலில் பதிக் கும்போது சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட உடலில் பதிப்பதாகவே சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாற்றால், தீக்ஷையால் உடலும் தூய்மையும் உயர்வும் பெறுகின்றது என்பதை ஒப்புக்கொண்டே யாகவேண்டும். தீக்ஷை பெற்றவர் தமது சகவாசம், உணவுக் கலப்பு, உறவுக்கலப்பு முதலிய விஷயங்களில் சமயத் தூய்மை யற்றவர்களோடு சம்பந்தப்படலாகாது என்ற விதிநடைமுறையி லிருப்பது தீக்ஷையால் உடல்பெற்ற தூய்மையை மீளக்கெடு துக்கொள்ளாதிருக்கும் நோக்கத்தினாலேயாம்; இவ்வுண்மையை அறியாது அத்தகையோரை மற்றவர்கள் உலகத்துக்குதவாதவர் என்று பரிகசிக்க அவர்கள் அது தாங்கலாற்றாது படிப்படியாக மற்றவர்களுடன் கண்டபடி கலந்துவிடுங் காட்சிகள் இன்று அநேகம். இந்நிலை விரும்பத்தக்கதல்ல.

இச் சிவதீக்ஷை இன்னொருவகையில் ஏழுவிதமாக அமை யும். அவற்றுள் ஒளத்திரிதீக்ஷையில் கும்பபூசை, சிவாக்கினி காரியம் என்பன நடைபெறுவதாலும், சக்ஷுதீக்ஷையாகிய சாம் பவிதீக்ஷையில் ஆசாரியன் தனக்குக் கைவந்துள்ள சிவோகஹம் பாவனையினாலே தான் சிவமாயிருந்துகொண்டு சீடனைப் பார்ப் பதினாலும், பரிசதீக்ஷையில், ஆசாரியன் தனது கையைச் சிவ னுறையுங் கையாகப் பாவித்து அருச்சித்துச் சீடனது சிரசில் வைத்து எங்குந் தடவி அவன் வடிவையே சிவவடிவாகச் செய் தலினாலும், வாசிக தீக்ஷையில் சிவசக்தி மயமாகிய சங்கிதா மந்திரங்களையும் அங்க மந்திரங்களையும் சிவமூலமந்திரத்தை யும் சீடனது செவிவழியாக உபதேசிப்பதாலும், சாத்திர தீக்ஷை யில் சைவாகமங் கூறும் ஞான உண்மைகளாகிய சித்தாந்த அறிவைப் போதிப்பதாலும், யோகதீக்ஷையில் ஆசாரியன், சிவத் தியானத்தின் மூலம் சீடன் உயிர் அதற்குள்ளுயிராயிருக்குஞ் சிவனோடு ஒன்றுபடும் நிலையை வருவிப்பதாலும் இவ்வனைத்தும் சீடனைச் சிவமயமாக்கி அது தங்குமிடமாகிய உடலையும் சிவமாக்கும் நோக்கிலேயே நடைபெறுவதாகத் தெரிகின்றது; இவ் தீக்ஷையாவது யாதெனின், சீடனை உள்ளும் புறமும் சிவமாக்குந் தீக்ஷையெனல் பொருந்தும்;

இவ்வெழுவகைத் தீக்ஷையில் ஞானத்திரி தீக்ஷை மற்ற அறு வகையையும் உள்ளடக்கும். மற்றைத் தீக்ஷைகள் அவரவர் தரத்துக்குத் தக்கபடி தனித்தனியும் அமையும்; சாமானியமாக நம்மவர்க்கு அமையுந் தீக்ஷை ஞானத்திரி தீக்ஷையேயாகும்.

சந்தியா வந்தனம்:

சந்தியா காலங்களிற் செய்யும் வழிபாடு இது: சூரியன் வரச் சந்திரன் விலகும் உதய காலமும், சந்திரன் வர, சூரியன் விலகும் அஸ்தமன காலமும் சந்தியா காலம் எனப்படும்; பகலும் இரவும் என இருகாலப் பகுதிகள் சந்தித்தல் பற்றிச் சந்தியா என்ற பெயர் ஏற்பட்டது; சூரியன் சிவனுக்கிருப்பிடம் சந்திரன் சக்திக்கிருப்பிடம் என்பது தெய்வ தரிசனமுள்ளவர்களின் அபிப்பிராயமாகும். அத்தன்மையால் இக்காலங்கள் சந்தியாவந்தனத்துக்குரியன ஆயின. உச்சிப்பொழுதாகிய மத்தியானமும் தேவர்களின் பிரீதிக்குரிய காலமாதலின் அதையுஞ் சேர்த்துச் சந்தியா காலமும் மூன்றாகக் கொள்ளப்படும்; தீக்ஷை பெற்றவர்கள் இம் மூன்றுகாலங்களிலும் வழிபாடு செய்தல் பிரதானமான ஒரு சமயக்கடமையாகும்; சமயதீக்ஷை பெற்றவர்கள் காலைச் சந்தியும் விசேட தீக்ஷையானர் காலை, மாலை என்னும் இரு சந்திகளும் நிருவாண தீக்ஷையுடையார் காலை, உச்சி, மாலை என்னும் முச்சந்திகளும் ஆவது வழிபாடாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அது செய்யாவிடின் அவர்கள் பெற்ற தீக்ஷையாற் பயனின்றியொழியும்;

ஆத்திரசிகள் என்ற நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள சந்தியா வந்தன விதி வைதிக சந்தியாவந்தனம் என்றும் பத்ததிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள சந்தியா வந்தன விதி சைவசந்தியாவந்தனம் என்றும் பெயர் பெறும். வேதத்தை மூலமாகக் கொண்டது வைதிகம்; ஆகமத்தை மூலமாகக் கொண்டது சைவம். வேதவிதிகளிலுந் தழுவவேண்டியவைவற்றை ஆகமந் தழுவியேயுள்ளது.

வைதிகர்கள் வைதிக சந்தியாவந்தனத்தையும் சைவர்கள் சைவ சந்தியாவந்தனத்தையும் அநுட்டிக்கவேண்டும்; சிவாசாரியர்கள் என்றிருப்பவர்கள் இரண்டையும் அநுட்டிக்கவேண்டும்; இவர்கள் வைதிக சந்தியாவந்தன விதிகளிலும் ஆகம விரோதமானவற்றைக் கைக்கொள்ளார்கள். சைவ சந்தியாவந்தனத்தில் பின்வரும் அம்சங்கள் இடம்பெறும்;

தானசுத்தி:

சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்குரிய இடத்தை அஸ்திரமந்திரத்தாற் சலந்தெளித்துத் தூய்மை செய்தல்;

கணபதி குரு வணக்கம்:

விநாயகரையும் தீக்ஷா குருவையும் தியானித்துக் குட்டிக் கும்பிடுதல்.

சலசுத்தி :

கண்களைச் சூரிய சந்திர மண்டலங்களாகப் பாவித்துக் கொண்டு சந்தியாவந்தனச் செம்பிலுள்ள சலத்தைப் பார்த்தல் புருவ நடுவில் உளதாகக் கொள்ளப்படும் விந்துத்துளியை எடுத்து நீரில் தெளித்தல், செம்பின் விளிம்பில் தட்டி நீரி லுள்ள சிவசத்தியைப் பிரகாசிக்கவைத்தல் முதலிய கிரியைகள்.

ஆசமனம்:

ஆத்மதத்வாய சுவதா, வித்தியாதத்வாய சுவதா சிவதத்வாய சுவதா என்ற மந்திரங்களைத் தனித்தனி உச்சரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வோர் துளி நீர் உட் கொள்ளல்.

தொடுமிடந் தொடுதல்:

மோவாய், வலமூக்கு, இடமூக்கு, கண்களிரண்டு, காது களிரண்டு, புயங்களிரண்டு, உந்தி, மார்பு, சிரம் என்னும் பன்னிரண்டு இடங்களிலுமுள்ள தேவர்களை அருட்டி விழிப் பாயிருக்கச் செய்யும்பொருட்டு இருதய மந்திரத்தை உச்சரித் துக்கொண்டு தொடுதல்.

விபூதி சுத்தி:

அணிதற்குரிய விபூதியைச் சங்கிதா மந்திரத்தால் அபிமந் திரித்தும் தென் மேற்குத் திசையில் ஒரு சிறிது தெறித்தும் சுத்தியாக்கி, அவ்விபூதியில் ஒரு பகுதியால் தன்னையும் உச்சி முதல் எங்குஞ் சுத்திபண்ணிக்கொள்ளல்;

முக்குறி தரித்தல்:

சுத்திகரித்த விபூதியை மந்திரசகிதம் நீர்விட்டுப் பசை யேறக் குழைத்து ஈசான, தற்புருட, அகோர, வாமதேவ சத்தி யோஜாத மந்திரங்களுடன் முறையே உச்சி, நெற்றி, மார்பு, தொப்பூழ், முழந்தாள் என்னுமிடங்களிலும், சத்தியோஜாத மந்திரத்தாலே ஏனைய பதினோரிடங்களிலும் முக்குறியாயமையத் தரித்துக் கொள்ளுதல். பொதுவாக நம்மவர்க்கு விதிக்கப்பட் டன இப்பதினாறிடமுமாம்: இனி: சிலர் சிலர் தத்தம் குரு மரபின் சம்பிரதாயத்துக்கிணங்க 32, 12, 8, 5 இடங்களில் முக்குறி தரித்துக்கொள்ளுதலுமுண்டு;

பிராணாயாமம்:

தியானத்திற்குபகாரமாக மனத்தை நிலைநிறுத்தற் பொருட்டு மூச்சுக்காற்றை உள்ளிழுத்தலும் வெளிவிடுதலுமாகிய முயற்சியைச் சமப்படுத்தல்; இதற்குச் சம்ஹிதா மந்திரங்கள் உதவும்;

மார்ச்சனம் :

துடைத்துத் துப்புரவு செய்தல்; சந்தியாவந்தனத்துக்குரிய மந்திரபூர்வமான ஜலத்திற் கொஞ்சம் இடக்கையில் நிரப்பிக் கொழுகுஞ் ஜலத்தை வலக்கையால் தன்மேற்படுமாறு தட்டிச் சிதறச்செய்தல்; இது தன்னுடன் சம்பந்தமான அழுக்குகளைத் துடைத்துத் துப்புரவு செய்வதாகும்;

அகமர்ஷணம்:

பாவங்களை நீக்குதல்; ஜலத்திற் கொஞ்சம் கையிலெடுத்து நாசியின் சமீபத்திற் பிடித்துக்கொண்டு அதனை அமிர்தமயமாகப் பாவித்து அந்த ஜலம் இடது நாசி வழியாக உள்ளிழுக்கப்பட்டு உள்ளுள்ள பாவங்களைக் கரைத்துக்கொண்டு வலதுநாசி வழியாக வெளிவருவதாகப் பாவிக்கும் பாவனை இதுவாகும்;

தருப்பணம்:

சந்தியாவந்தனத்தில் உபயோகிக்கப்படும் மந்திரங்களினிடமாக அவற்றின் அதிதேவதைகளாய் நின்று பலன் தரும் தேவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் பொருட்டாக இருகைகளாலும் நீரிறைத்தல்; இது சங்கிதா மந்திரங்களுடன் 'ஸ்வாஹா' சேர்த்துச் சொல்லிச் சொல்லிப் பதினொருமுறையும், சிவமூல மந்திரத்துடன் ஸ்வாஹா சேர்த்து மூன்று முறையுஞ் செய்யப்படும். தருப்பணம்—திருப்திசெய்தல்;

சகளீகரணம் :

'ஈசாநாய' முதலிய பதினொரு மந்திரங்கள் சக்திகளைகள்; அவைகளே சிவன் திருமேனியாதற்குரியவை; அம்மந்திரத் திருவுருவத்தை நமது உடம்பிலும் அமைத்துக்கொள்ளும் பாவனையே சகளீகரணம் எனப்படும். முதலில் உள்ளங்கைகளில் அம்மந்திரங்களை விரல்தோறும் அமைத்து நடுவில் சிவன் எழுந்தருளியிருப்பதாகப் பாவித்துத் தியானித்து அதே கரங்களால் உடலின் பல்வேறிடங்களைப் பரிசித்தலினால் இதனைக்கூடும்; முன்கூறியவாறு கையில் சிவனை அமைத்தல்

கரநியாசம் எனப்படும். பின் மெய்யில் அமைத்தல் அங்கநியாசம் எனப்படும்: கரநியாசம் கையில் அமைத்தல்; அங்கநியாசம் உடம்பில் அமைத்தல்; சகளீரணம் — சிவம் உடலிற் பொருந்தியதாகச் செய்தல்; சகளம் — உடம்போடு கூடுதல்;

மூலமந்திர ஜபம்:

மூலமந்திரத்தை ஒலிவெளியிற் கிளராது உச்சரித்தல். நூற்றெட்டுத்தரத்துக்குக் குறையாமல் இம்மந்திரம் ஜபிக்கப்படும்; இதற்கு உதவியாக செபமாலையுருட்டல் அல்லது கைவிரல் வரைகளை ஒன்றுமாறியொன்று பத்து வட்டம் தொட்டுக்கொள்ளுதல் உண்டு. மூலமந்திர ஜபத்துக்குமுன் விநாயக மந்திரமும் பின் உமாதேவி, சரவணபவ, சிவசூரிய, சிவகுரு மந்திரங்களும் பப்பத்து முறைக்குக்குறையாமல் ஜபிக்கப்படும்;

தோத்திரம்:

ஜபமுடிவில் கைகூப்பித் திருமுறைப் பாடல்களில் இயலுமளவு படித்தல்.

திக்வந்தனம்:

அட்டதிக்கிலும் உள்ள திக் பாலர்களை அவர் நாம மந்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டு நின்ற நிலையிற் சுற்றி வணங்குதல்.

சிவசூர்ய தரிசனம்:

திக் வந்தன முடிவில் சூரியனை நோக்கிக் கைகூப்பி அதிற் சிவனைக் கண்டு வணங்கிப் பிரார்த்தித்தல்.

இன்னும் பூர்வக்கிரிகைகளில் எஞ்சியுள்ளவை இரண்டு; அவற்றுள் ஒன்று சிவபூஜை. மற்றையது சிவாசிரயம்;

சிவபூஜை:

சந்தியாவந்தனஞ் செய்து கொண்ட பசுமையோடு உடனடியாகச் செய்தற் பாலது சிவபூசை.

> ''பஞ்ச சுத்தி செய்து நின்னைப் பாவித்துப் பூசை செய்நான்
> விஞ்சிய மெய்ஞ் ஞானம் விளங்கும் பராபரமே''
>
> — தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி;

சிவபூஜை செய்யாதொழியிற் சிவஞானம் விளங்காது; அவரவர் தாம்தாம் சிவபூஜை செய்வதே அவரவர்க்கு உண்மை வழிபாடாவது. இதற்குத் தகுதிப்படும் பொருட்டுச் சமய தீட்சையுடன் விசேட தீட்சையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; தீக்ஷாகுருவின் மூலம் சிவபூஜை எழுந்தருளுவித்துக் கொள்ள வேண்டும்; சாகும்வரை நியமமாகச் செய்தும் வரவேண்டும்; நாங்கள் இதுவரை கவனித்த 'பூர்வக் கிரியைகள் அனைத்

தினுக்கும் முடிவான பெரும்பேற்றை அருள உள்ளது இச்சிவ பூஜையாகும்;

அருப்போடு மலர்பறித்திட்டுண்ணாவூரும்
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே

— அப்பர் தேவாரம்

இவபூஜையாளர் இருத்தல் ஊருக்குத் தனிச்சிறப்பென்கின்றது இப்பாடல்,

சிவாசிரமம் :

ஆன்மீக முன்னேற்றங் கருதிய அநுஷ்டான நிலைகள் வைதிகத்திலும் சைவத்திலும் நந்நான்கு விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றன வைதிகத்தில் பிரமச்சரியம், க்ருஹஸ்தம், வானப்ரஸ்தம், சந்நியாசம் எனவும் சைவத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனவும் அமையும்; சைவத்தில் இவை நாற்பாதங்கள் எனவும்படும். சைவம் வேதாகம சைவம் ஆதலின், வைதிகத்துக்குரிய ஆச்சிரம நிலைகளையுந் தனக்கு வேண்டுமளவில் ஆகம அறிவியலுக்கு விரோதமாகாதவகையில், தழுவிக்கொள்கிறது; அத்துடன் சரியை முதலிய நாற்பாதங்களையும் பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளது; இந்நாற்பாதங்களும் படியேற்றக் கிரமமாக ஒன்றன்பின்னொன்றாகத் தொடர்ந்து அநுசரணைக்கு வரவேண்டியன; ஞானபாதத்தில் நிற்பவர் நான்கிற்கும் பூரண உத்தரவாதமுள்ளவராவர். நாற்பாதத்தில் எந்தப் பாதமாயினும் அவரிடத்தில்தான் பூரணவிளக்கம் பெறும். நம் சமயாசாரியர் நால்வரில் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வோர்பாதம் விளக்கமுற்றிருந்தமை பிரசித்தம்; தம்முண்மையில் நால்வரும் ஞானிகளேயாவர். இந்த நான்கும் படிமுறையால் அடையப்படுந் தன்மையை அரும்பு, மலர், காய், கனி என்ற உதாரணத்தால் விளக்குவர் தாயுமானவர்;

''விரும்புஞ் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே''

— பராபரக்கண்ணி, தாயுமானவர் பாடல்;

உவமை விசேடம் :

சைவ நாற்பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றின் அந்தரங்கத் தொடர்பை விளக்க எழுந்த ஒரு அருமையான உவமை, அரும்பு, மலர், காய், கனி என்பதை அவதானித்தல் தகும்; அரும்பு ஆரம்பநிலை. மலரும் காயும் அதே அரும்பின் பரிணமவளர்ச்சிநிலைகள். கனி அதன் முடிநிலை; மலராதற்கும் காயாதற்கும் கனியாதற்கும் வேண்டிய அனைத்தும் அரும்பினிடத்தேயே அடங்கிக்கிடந்தவை; அதேபோல, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற மூன்றும் சரி

யையிலேயே அடங்கிக்கிடந்தவை; இதனை இன்னும் விடுவித்துக் கண்டுகொள்ளுதல் நலமாகும்;

அரும்பு தன் ஆதாரமாகிய கொம்பையோ கிளையையோ இன்றி அமையாதது; அதுபோலச் சரியையும் தன் ஆதாரமாகிய சிவதீக்ஷையை யின்றியமையாதது. சிவதீக்ஷயின்றிச் சைவஒழுக்கம் எதுவுமேயில்லை. கொம்போ கிளையோ இல்லாமல் அரும்பில்லை; இதனை உற்றுணர்தல் வேண்டும். எனவே, சரியையைப் பற்றி எண்ணும்போது சிவதீக்ஷையையும் உடன் கொண்டே எண்ணல் வேண்டும்: அப்படி எண்ணும்போது, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கினதும் அடிப்படை சிவதீக்ஷயிலே அமைந்திருக்குஞ் சிறப்பும் அவதானிக்கப்படும்; சிவதீக்ஷ பெற்றுச் செய்யும் சந்தியாவந்தன அநுட்டானத்திலே, சுத்த ஜலம் தயாரித்தல், மலர் பறித்தல், தோத்திரஞ் செய்தல், சுற்றிக் கும்பிடுதல், விழுந்து வணங்கல் என்பன அனைத்துஞ் சரியையாம்;

தானசுத்தி, ஜலசுத்தி, விபூதிசுத்தி, விபூதிஸ்நானம், விதில்நானம், மந்திரஸ்நானம், சகளீகரணம், ஆசமனம் முதலியன கிரியையாம்.

பிராணாயாமம் பண்ணி மனதை ஒருவழிப்படுத்தல் யோகமாம்; சிவமூல மந்திரத்தைச் செபித்து அதைத் தியானித்தல் ஞானமாம்;

"ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொல்லாம்"

— பெரியபுராணம்:

இவ்வகையில் நாற்பாத இயல்புகளுக்குமுரிய ஆரம்ப முயற்சி நிலை தீக்ஷயிலே அடங்கியிருக்கக் காண்கிறோம்;

சிவதீக்ஷயின் இத்தகைய உபயோகத் தன்மையை முன்னிட்டே, சைவத்தின் அடிப்படைத் தேவையாகச் சிவதீக்ஷ வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், சிவதீக்ஷ பெற்றுச் சந்தியாவந்தனம் பண்ணிக் கொள்ளாவிடில் ஒருவருக்குச் சரியைத் தொழிலுக்குக்கூட அதிகாரமில்லையென்பதையும், கொம்பில் இருந்து அரும்பு தோன்றி, மலராய் விரிந்து, காயாய் உருத்திரிந்து, கனியாய்ப் பரிணமித்துப் பலன்படுதல் போல, தீக்ஷ அநுட்டான அநுசரணையிலிருந்து சரியை அரும்பிக் கிரியையாக மலர்ந்து, யோகமாய் உருப்பட்டு, ஞானமாய்க் கனிந்து, உயிர் ஆன்ம லாபப் பேறு அடைகின்றது என்பதையும் இத்தொடர்பில் வைத்து விளங்கிக் கொள்ளுதல் நலமாகும்;

பூர்வக் கிரியைகளின் பண்பும் பயனும்

உடலுயிர் வாழ்விற் பூர்வக்கிரியைகளின் பங்கு மிகவும் மகத்தானதாகத் தெரிகின்றது. இவற்றின் மூலம் ஆன்மீக ரீதியாக ஏற்படும் நலன்களைவிட, சுகாதாரரீதியாகவும், வைத்திய ரீதியாகவும் சரீர போஷணை ரீதியாகவும் பலவேறு நன்மைகள் விளையக்கூடியதாயிருத்தல் அவதானிக்கத்தகும்.

'உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே' என்ற திருமந்திரவிளக்கத்தின் அடிப்படை இங்கே இடம்பெற்றிருக்கக் காணலாம். ஒவ்வோர் கிரியைக்கும் இன்றியமையாத தேக சுத்திமட்டுமன்று, அவற்றில் அதிகமாகச் சம்பந்தப்படும் அக்கினி காரியமும் அவற்றில் உபயோகமாகும் வெண்கடுகு, நெய், மாவிலை. விதவிதமாய ஓமத் திரவியங்கள் என்பவற்றின் மணமும் கூடச் சிறந்த சுகாதார சாதனங்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது.

பின்வரும் கிரியாம்சங்களில் வைத்திய ரீதியான நன்மைகள் பல விளைதல் கூடும் என்று அநுமானிக்கப்படுகின்றது.

1. கருப்பாதானத்தின் போதும் சீமந்தத்தின் போதும் நாயகன் நாயகியின் வயிற்றைத் தடவுதல்.

2. பும்சவனத்தின்போது, ஆல், பலாசு, அரசு, அத்தி மொட்டுக்களை அரைத்துக் கர்ப்பவதியின் மூக்குத் துவாரத்திற் பிழிந்து விடுதல்.

3. சீமந்தத்தின்போது பன்றிமுள், அத்திக்குச்சு, தருப்பை கோதுமை முனை என்பவற்றால் கர்ப்பவதியின் உச்சிவகிர்தல்.

4. காது குத்துதல், தடக்குமயிர் வழித்தல்; சௌளஞ் செய்தல்.

5. (i) சந்தியாவந்தனத்தில் மோவாய் முதல் உச்சி ஈறாகப் பன்னிரண்டிடங்கள் தொடுதல்
   (ii) பதினாறிடங்களில் விபூதிக்குறி அணிதல்.
   (iii) பிராணாயாமஞ் செய்தல்.

தற்போது பிரசித்திக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அக்ஸ்பங்சர் என்ற சீன நாட்டு வைத்திய முறைச்சாயல் மேற்கூறிய கிரியாம்சங்களில் அமைந்திருப்பதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

கர்ப்பவதியின் உச்சி வகிர்தலினால் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவுக்கு ஏற்படக்கூடிய அங்கவீனக் குறைபாடுகள் நிவிர்த்தியாகும்

என்பர்; காதில் தொளையிடுவதனால் குழந்தைக்கு நரம்பு சம்பந்தமாக நிகழக்கூடிய சில நோய்கள் தடைப்படுத்தப்படும் என்பர்: சந்தியா வந்தனத்தில் தொடுமிடங்களும் குறிவைக்குமிடங்களும் உடலில் நோய் தோன்றுதற்குரிய மூல இடங்களிற் பல என்கிறார்கள். குறி வைக்குமிடங்களில் அதிகமானவை எலும்புப் பொருத்து நிலையங்கள் (மூட்டுக்கள்) ஆக இருத்தலினால் அவற்றிலணியப்படும் விபூதியினால் அவற்றுக்கு ஸ்திரத்தன்மையோ வலுவோ உண்டாகலாம் என்பதும் பொருந்துவதேயாம்;

இனி, கருப்பாதானம், சீமந்தம் முதலியவற்றில் கோதுமை, உழுந்து என்பவற்றை அரைத்து நெய், தயிர், தேன் என்பனவற்றிற் கலந்து குடிப்பித்தல்;

ஜாதகர்மத்தின்போது தேன், நெய், வெல்லம், என்பவற்றைக் கலந்து பொற்கரண்டியாற் பிரசவ மாதினைக் குடிப்பித்தல்;

குழந்தைக்கான கிரியைகளில், மதுபர்க்கம் தயாரித்துப் பருக்குதல் விசேஷமாகப் பிண்ட வர்த்தனம் என்ற கிரியை செய்தல்,என்பன எல்லாம் தேகபோஷணையைப் பிரதானமாகக் கருதிய கிரியாம்சங்களாயிருத்தல் வெளிப்படை;

சிவச்சார்பில்லாத எந்தக் கிரியையும் அதாவது சரீர சுத்திக்கிரியை, வைத்தியக்கிரியை, தேக போஷணைக்கிரியை என எதுவும், உரிய பலன் அளிக்கமாட்டாது என்பது சைவ ஞான உண்மையாகும்: அதற்கிணங்க அனைத்துக் கிரியைகளும் விநாயகபூஜை, சிவகும்பபூஜை, சிவமந்திர உபாசனை, சிவாக்கினி காரியம் என்பவற்றுடனேயே நடைபெறுவனவாயின; இவ்வகையால் தற்காலிகப் பலனாகிய லௌகிக பலன்களும் நல்ல முறையில் வாய்க்கின்றன; நிரந்தர பலனாகிய ஆன்மீகப் பேறும் அடையப்படுகின்றது: ஆதலின் சைவசமயிகள் என்றுள்ள அனைவரும் இக்கிரியைகளுக்கு உரிமையுடையவர்களேயாவர்;

இருந்தும், சுத்தமான சமய ஆசார ஒழுக்கத்தில் தம்மை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முடியாத கஷ்டத்தினால் சைவமக்களில் மிகுதியான பெருந்தொகையினர் இவற்றிற் பலவற்றைக் கை நழுவவிட்டுவிட்டார்கள்; ஸ்மிருதிப்படி அந்தணர்க்குத்தான் இவை அவசியம்; ஏனையவர்க்கு அநாவசியம் என்று சில காலமாக

நிலைபெறும் கருத்து அர்த்தமற்றதாகும்; எவராயினுஞ்சரி, முறையான சைவ ஆசார அநுட்டானமுள்ளவர்க்கு மட்டுமே இக்கிரியைகள் பலனளிப்பனவாகும் என்பதே சைவாகமங்களின் நிலை; ஸ்மிருதிக் கருத்துக்கள் எல்லாம் சைவத்துக்குப் பிரமாணமாதலில்லை. ஸ்மிருதி விதிகளின்படி சைவக்கிரியைகள் நடைபெறுதற்கு அங்கீகாரமுமில்லை, ஸ்மிருதியாளர்களைக் கொண்டு சைவக் கிரியைகளைச் செய்விப்பதில் அர்த்தமுமில்லை, இவை சைவத்தில் என்றும் வற்புறுத்தப்படவேண்டிய கருத்துக்களாம்.

இங்ஙனம், சிவத்துவச் சார்பான வைதிகப் பேறுகளையும் உண்மையான ஆத்மீகப் பேற்றையும் கருதி நடைபெறும் இவ்வெல்லாக் கிரியைகளுக்கும் சிகரமாய் அமைகின்றது சிவதீக்ஷை; இதற்கு முன்னோடியாயுள்ள மற்றைக் கிரியைகள் அனைத்தும், இதற்கு வேண்டிய அளவு அகப்புறத் தூய்மையையும், தகுதிப்பாட்டையும் விளைவித்தற்குரியவை என்பதை மறந்துவிடுதல் ஆகாது; இந்நிலையில் அமையும் சிவதீக்ஷையானது சைவநாற்பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றின் கருவாய் அமைகின்றது. [இதன் விபரம் சற்று முன்பாகவே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது] இதனால் உயிர் தானடையவேண்டிய மேல்கதிக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கின்றது. இதுவே பூர்வக் கிரியைகளின் உயர் பயனாகும் என்க;

அபரக் கிரியைகள்

உயிர் உடலோடு கூடி வாழும் நிலையில் அதன் நன்மை கருதிச் செய்யப்படுங் கிரியைகள் பூர்வக்கிரியைகள்; எடுத்த உடலை விட்டுவிலகியபின் அதன் நன்மை குறித்துச் செய்யப்படுங்கிரியைகள் அபரக்கிரியைகள் எனப்பெயர் பெறும்;

உயிர் என்றைக்கும் வாழும் ஒரு வஸ்து (Soul is a living principle) அதன் வாழ்க்கை மூன்று நிலைகளில் வைத்து அவதானிக்கப்படுகிறது. அது இவ்வுலகில் உடம்பெடுத்து வாழும் வாழ்க்கைநிலை இம்மை; இவ்வுடல் வீழ்ந்தபின் திரும்பவும் இதுபோல் உடலிற் கூடி வாழும் வாழ்க்கை மறுமை; உடல் வாழ்க்கைக்கான வினைத்தொடர்பு முற்றாக நீங்கி இறைவனடி சேர்ந்துவிடுதல் அம்மை எனப்படும்;

மூன்று நிலையிலும் உயிர்க்கு வாழ்வுண்டு; இவற்றில் இம்மை வாழ்க்கைக்கும் மறுமை வாழ்க்கைக்குமிடையில் குறிக்கப்பட்ட அளவு ஒரு இடையீடுண்டு. அந்த இடைக்கால எல்லை குறைந்த பட்சம் ஒருவருடம் என்பார்கள்.

நம்மவர் யாரேனும் முன் பின் அறியாத ஒரு புதுத்தேசத்திற்குப்போக நேர்ந்து விட்டால் எமக்குப் பெரும் விசாரமேற்படுகிறது; அங்கு இடந்துறைகள் எப்படியோ? வாழ்க்கை வசதிகள் எப்படியோ? என்றவகையில் அவ்விசாரங்கள் தோன்றும். அதுபோலவே, நம்மோடு உடனாய் நம்மத்தியில் உடல் கொண்டு வாழ்ந்தவர் ஒருவர் உடலைவிட்டுப்போய்விட்டார் என்றபோது, எங்கே போனார்? அவர் போன இடந்துறை வசதிகள் எப்படியோ? அங்கு அவர் வாழ்க்கைக்கான ஏற்பாடுகள் எப்படியோ? என்ற விசாரங்கள் எழவேண்டியதியல்பேயாம்.

இங்கே வாழுங்காலம் முழுவதும் அவர் அறிவுணர்ச்சியுள்ளவராயிருந்தார். தம் அறிவுணர்ச்சிக்கேற்றபடி உண்ணுதல், பருகுதல் முதலிய பலவேறு போகங்களை அநுபவிப்பவராயிருந்தார்; இங்கே அவர் பெற்றிருந்த உடல் இவ்வெல்லாவற்றையும் அவர் தேடுதற்கும் அநுபவிப்பதற்கும் சிறந்த ஒரு சாதனமாயிருந்தது. இவ்வுடலை விட்ட மாத்திரத்தே அவர் அவ்வாய்ப்புக்களை இழந்தவரானார். இனி, அவர் மானங்காத்தற்கு: அவர் பசிக்கு; அவர் தாகத்துக்கு என்ன வழி? என்பது ஒருவகை விசாரம்; அநாதையாக அந்தர வழியில் விடப்பட்டிருக்கும் அவருக்குப் படைப்புப் பேதங்களாக உள்ளன என்று

சொல்லப்படும் பூத பைசாசங்களால் ஏதும் நிகழ்ந்துவிடுமோ என்பதொருவகை விசாரம்; மேல் அவருக்கு வாய்க்க இருக்கும் பிறப்பு நல்ல பிறப்பாக வாய்க்குமோ என்றது ஒருவகை விசாரம்; இவ்விடைக்காலத்தில் உளதெனப்படும் நரக வாதனையில் அவர் மிகுதியுந் துன்புற நேருமோ என்றதொருவகை விசாரம்; இங்கிருந்து இறந்துபோன ஒருவரைப்பற்றி இங்குள்ளார்க்கு எழவேண்டிய விசாரங்கள் இவைகளாகும்.

இக்கட்டத்தில் இவர்கள் சம்பந்தமான சேம நலன்களைக் கவனித்தற்கென்று இறைவனால் படைக்கப்பெற்றுள்ள பிதிரர் என்ற ஒருவகைத் தேவசாதியார் இருக்கின்றார்கள். மரணத்துக்கு முந்திய நிலையில் நம் சேமநலன்களுக்குச் சிறப்பாக உதவும் இந்திரன், வருணன் முதலிய தேவர்களைப்போல, மரணத்தின்பின் நமது சேம நலன்களுக்குச் சிறப்பாக உதவும் பொருட்டாக இருப்பவர்கள் பிதிரர்கள், தேவர்களைப்போலவே பிதிரர்களும் தம்மைக் குறித்து நம்மாற் செய்யப்படும் சத்கிரியைகளினால் தாம் திருப்தியுற்ற பின்னரே தாம் கவனித்தற்குரிய சேமநலன்களைக் கவனிப்பவர்கள் ஆவார்கள்.

இறந்துவிட்டவர் அரூபியாய் விட்டார்; எவ்வகையிலும் நாமாக அவரோடு தொடர்பு கொள்ளல் இயலாது. ஆகவே, அதற்குரிய உத்தரவாதமுள்ளவர்களாகிய பிதிரர்களை வருந்தியழைத்து நம்முன் இருத்தி அவர்களை நமது பூஜை, தானம், தர்ப்பணம் என்பவற்றால் திருப்திப்படுத்தி, இறந்தோரின் சேமநலன் பொருட்டாக நாம் எவற்றையெல்லாஞ் செய்ய விரும்புகிறோமோ அவற்றையெல்லாம் அவர்களைக் கொண்டே செய்வித்தல் தான் அபரக்கிரியைகளின் பொது நிலைப்பண்பாகும்.

பொதுவாக நம் வாழ்வில் நமக்கு நிகழும் சேமலாபப் பேறுகள் எல்லாவற்றிலும் தேவர், பிதிரர்களின் பங்கு முக்கியமானது. அவர்களின் திருப்தி எங்கள் சேமலாபப்பேறுகளை நன்கமையச் செய்யும்; அவர்களின் வெறுப்பு அவைகளைக் குறைக்கவும் கெடுக்கவும் பார்க்கும், இவ்வுண்மை சமயநிலையில் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஒரு ஆஸ்திக உண்மையாகும்; இருவர் சகாயமும் எப்போதும் வேண்டுவன எனினும், மரணத்தின்பின் பிதிரர் சகாயம் பிரத்தியேகமாக வேண்டப்படும் நிலையுண்டு; இதனால், இல்வாழ்வார்க்குத் தேவர் கடனும் பிதிர்க்கடனும் இன்றியமையாதனவாயின.

உயிர்வாழ்வின் சேமநலப்பேறே கண்ணாகக்கொண்டு நூல் செய்த திருவள்ளுவர் இல்வாழ்வார் கடமைகளைக் குறிப்பிடும் போது,

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை"

என்றார். இதில் தென்புலத்தாரே முதலிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கருதத்தகும். தென்புலத்தார் என்போர் பிதிரர். பிரபஞ்ச வெளியில் தெற்குத்திசை அவர்களுக்கிடமாகக் கருதப்பட்டுள்ளமையால் அவர்கள் தென்புலத்தார் எனப்பட்டனர். இப்பிதிரர்கள் தம்படைப்பமைதியின்படி ஸ்கந்தர், சண்டர், கணாதிசர் எனவும் ஈசர், சதாசிவர், சாந்தர் எனவும் மும்மூன்று பேர் இரு பகுப்பில் உள்ளனர். சமயதீக்ஷையாளர்களாய் இறந்தவர்களின் நலத்திற்கு முன்னைய மூவரும், விசேட தீக்ஷையாளர்க்குப் பின்னைய மூவரும் உதவுவதாகக் கொள்ளப்படும். தனித்தனி இம்மூவர் தொகுதியிற் சேர்ந்தோர் ஒருவருக்கொருவர் விருத்தராய் தந்தைவழி மரபுத்தொடர்புள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். இறந்த சமய தீக்ஷையாளர் ஒருவர் சார்பிற் பார்க்கும்போது ஸ்கந்தர் என்பவர் அவர் பிதா; சண்டர் பேரன்; கணாதிசர் பாட்டன் எனப் பாவிக்கப்படும் நிலையுண்டு. இக்காரணத்தினாலேயே அவர்கள் பிதிரர் எனப்பெயர் பெற்றதுமாம். பிதிரர் — பிதாக்கள்.

சாதாரண வாழ்க்கையில் நம் பிதா, பேரன், பாட்டன் ஆதியோரின் கரிசனையும் தாய், பேர்த்தி, பாட்டி, ஆகியோரின் கரிசனையும் நமக்கு உதவுதற்கு நேரொப்பாக மரணத்தின் பின்னைய வாழ்வில் இவர்களின் கரிசனை நமக்கு உதவுவதாகும்.

'மாதா மனமெரிய வாழாய் ஒருநாளும்'

என்பது உலகநீதி, இந்த மாதா பிதாக்களுக்கு நேரொப்பாக அங்குள்ள பிதிரர்களையுங் கருதி அவர்கள் மனங்கோணாவகையில் அவர்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டுங் கட்டப்பாடு இவ்வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

அபரக்கிரியைகளின் பொது நிலைப் பண்பாக உள்ளதொன்றனையும், அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவதன் அவசியத்தையும் இதுவரை கவனித்தோம். இனி அவற்றை ஒழுங்கு முறைப்படி சற்று விரிவாக நோக்குவோம்.

உத்திராந்திக்கிரியை:

தேகத்தை விட்டு உயிர் கிளம்புதல் சாரபாக அவ்விறு திக்கட்டத்திற் செய்யப்படுங்கிரியை. உத்திராந்தி — கிளம்பிப் போதல்: உயிர் பிரிய இலக்கும் ஒருவர் அகப்புறத்தூய்மை யுள்ளவராயும், சிவத்தியானமுள்ளவராயும் தன்னுலியலுமளவு தான தருமஞ் செய்த திருப்தி உள்ளவராயும் இருக்கவேண்டும் என்பது விதி. அந்நிலையிலும் அவருக்குப் போதுமான அளவு அறிவுத்தெளிவும் உடல் வலுவும் இருக்கக்கூடுமாகுல் அதற்குரியவற்றை அவரே தாமாகச் செய்யக்கடவர். அது இல்லாத பட்சத்தில் அவர்க்காக மற்ருெருவர் அவற்றினைச் செய்யக் கடவர். இவ்வகையில் விசேடதீக்ஷயாளர் சாரபில் முறைப்படியான சிவபூஜையும், சமய தீக்ஷயாளர் சாரபில் திருமுறைபாராயணத்துடன் சிவமந்திர செபமும், இடம் பெறவேண்டுவனவாம். விபூதிதாரணமும் சிவமூலமந்திர செபமும் எல்லோர்க்கும் இன்றியமையாதனவாகும்.

"சங்கொத்த மேனிச் செல்வா
   சாதல் நாள் நாயே னுன்னை
எங்குற்ருய் என்ற போதால்
   இங்குற்றேன் என் கண்டாயே"

— அப்பர் தேவாரம்

"நற்றவா உன்னை நான் மறக்கினுஞ்
   சொல்லுநா நமச்சி வாயவே"

— சுந்தரர் தேவாரம்

"ஐயுங் கடந்து விழியுஞ் செருகி அறிவழிந்து
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று
   வேண்டுவன் யான்
செய்யுந்திருவொற்றி யூருடையீர் திருநீறுமிட்டுக்
கையுற் தொழப்பண்ணி யைந்தெழுத் தோதவுங் கற்பியுமே"

— பட்டினத்தார் பாடல்

என இங்ஙனம் திருமுறைகள் இக்கிரியை உண்மைக்கு இடந் தந்துள்ளன. இக்கிரியைப் பண்பே இனி மேல் நிகழவிருக்குங் கிரியைகளின் போக்கை மட்டிடுதற்குஞ் சிறந்த கருவியாய் அமையும், செத்தவர் எப்படியாவது சிவலோகஞ்சேர வேண்டும் என்பதே பொது அபிப்பிராயமும் ஆசையுமாகும்.

அந்தியேஷ்டி:

அந்திய + இஷ்டி, அந்திய காலத்திற் செய்யுங்கிரியை; இஷ்டி—கிரியை. இறந்தவரின் தேகத்திற்குப் பிரேதம் என்ற

சொல் பிரத்தியேகமாக வழங்கும்: உடலோடு உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவ்விரண்டுக்குமிடையிலிருந்த பிரிக்கமுடியாத செறிவின் முறைமையை ஆதாரமாகக்கொண்டு உடல் விட்டுப்போன உயிரின் நன்மைக்காவனவற்றை இங்கே விடப்பட்ட அவ்வுடலில் வைத்துச் செய்யுங் கிரியைகள் அந்தியேஷ்டி எனப்படும். இதன் விரிவுகளைக் கவனிக்குமுன் இது சம்பந்தமான மற்றொன்று இங்கு இடம்பெறவேண்டியுள்ளது.

சாதாரணமான நம்மவர்க்கு :

அந்தியேஷ்டிக் கிரியை செய்யப்படுவதில் அவரவருடைய சமயாசார ஒழுக்கநிலை பிரதானம் பெறும். நிலைவேறுபாடு பலதரமாயிருக்குமாயினும், ஒரு பரவல் நோக்கில் வைத்து அது இருவகையில் அடக்கப்படுகிறது. விசேட தீக்ஷை, நிருவாண தீக்ஷை ஆசார்ய அபிஷேகம் என்பனவற்றில் குறைந்த பட்சம் ஒன்றிரண்டாவது பெற்றுள்ளவர்களின் நிலை ஒருவகை, தனியே சமயதீக்ஷை மாத்திரம் பெற்றுள்ளவர்களின் நிலை ஒருவகை. முந்திய வகையினர்க்கு அவர் பிரேதத்தின் சார்பாக நடைபெறவேண்டுங் கிரியைகள் அனைத்தும் ஒரே தொடர்பாக அவர் இறந்த அதே நாளில் நடந்துமுடியும். அவர் இல்லத்தில் பிரேத சுத்திக்கான சாதாரண கிரியையும் மயானத்தில் அவருடைய அத்துவாக்களைச் சோதனை செய்து அவருக்கு நேரடியான ஆத்ம சுத்தி வருவித்தற்குரிய விசேட நிர்வாணக் கிரியையும் நடைபெற்று அவர் சிவாக்கினியில் தகிக்கப்பட்டுச் சிவமாவார். இவ்வெல்லாக் கிரியைகளும் ஒரேகூட்டாக அந்தியேஷ்டி என்ற பெயரில் அடங்குவன.

சமய தீக்ஷை மட்டுமுடைய சாதாரணமானவர்க்குப் பொதுவாகச் சமயாசாரத்தரம் குறைவாயிருப்பதாலும், இவர்களிற் பெரும்பாலார் சமயாசார ரீதியாக விலக்கப்பட்ட சில காரியங்களையும் (மது மாமிசாதி) தழுவுஞ் சுபாவமுடையாராயிருப்பதாலும், அவர்களுக்கு இவ்வந்தியேஷ்டிக் கிரியையாகிய ஒரே கிரியை இரண்டு கூறுக்கப்பட்டு இறந்த அன்று நடப்பது சவக் கிரியை எனவும் பின்பு முப்பத்தோராம் நாள் நடப்பது அந்தியேஷ்டிக்கிரியை எனவும் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. எந்தக் கிரியையும் விடப்பட்ட தேகத்தில் வைத்தே எவர்க்கும் நிகழவேண்டியது. ஆனால் நம்மவர் தகுதிக் குறைவு, குறைந்த பட்சம் முப்பதுநாட் காலக்கழிவு வேண்டி நிற்கின்றது. அது வரை பிரேத தேகத்தை வைத்திருக்க முடியாமையால் சவக் கிரியையோடு அதைத் தகித்துவிட்டு, பிறகு 31-ம் நாள் "புத்தலிகா" என்ற ஒரு தேகம் தர்ப்பையினால் புதுவதாகப் படைத்து

அதுவே இறந்தவரின் சொந்தத் தேகமாகப் பாவித்து அந்தியேஷ்டி என்றதற்குரியனவெல்லாஞ் செய்து முடித்து முடிவில் அப் 'புத்தலிகாவையும் தகித்துவிடும்' வழக்கம் நம்மவர்க்கிருத்தலின் தாற்பரியம் இதுவேயாகும்;

இவ்விளக்கத்தின் பிரகாரம்

அவர்களுக்கு	நம்மவர்க்கு
1; ஒரே சூர்ணோற்சவம்	இரு சூர்ணோற்சவம்
2; ஒரே தகனம்	இருதகனம்
3; ஒரே அஸ்திசஞ்சயனம் (சாம்பலள்ளு)	இரு அஸ்திசஞ்சயனம்
4. ஒரே நாட்கிரியை	இரு நாட்கிரியை
5. ஆகப்பத்துநாள் ஆசௌசம்	முப்பதுநாள் ஆசௌசம்
6; சிரார்த்தக் கிரியைகள் பத்து நாளில் நாளாவட்டம் ஒன்றிரண்டு.	சிரார்த்தக் கிரியைகள் எல்லாம் ஒருமித்து முப்பத்தோராம் நாளிலேயே
7; ஒரே பிரேதசுத்தி;	இரு பிரேதசுத்தி.

நடைபெற வேண்டியிருக்கும் வேறுபாடு தெரிகிறது. சமய தீக்ஷை மட்டுமுள்ளவர்களிலும் முறையான சமய ஆசார சுத்தமுள்ளவர்கள், தொடர்பான ஒரேநாள் அந்தியேஷ்டிக் கிரியை பெறத் தகுதியுடையோராகலாம். ஆனால், அவர்களும்பந்துமித்திரத் தொடர்பு காரணமாக மது மாமிசமுள்ளாரோடும் பந்தி போசனங் கொள்பவராயிருக்க வேண்டுதலின் அவ்வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். பந்துமித்திரர் எல்லோரும் ஒரே வகையான சுத்தபோசனிகளாகுஞ் சைவர்களாய் இருக்குங் காலத்தில், இவ்வேறுபாடுகள் இல்லாதொழியலாம் என நம்புதற்கிடமுண்டு.

இனி, இக்கிரியை சம்பந்தமான விரிவுகளைக் கவனிக்கலாம்;

ஒருவர் இறந்ததும் உடனடியாக அவர்க்கு நிகழவேண்டுவது பிரேதசுத்தியாகும்; ஒன்றாயிருந்த உடலும் உயிரும் தம்மிற் பிரிந்தமைபற்றி இரண்டும் தனித்தனி தோஷமடைந்துள்ளன என்பதே கொள்கை; அதனை முன்னிட்டுப் பிரேதசுத்தி நிகழும்; சிவதீக்ஷை, சிவாலய வழிபாடு, சிவத்தியானம், சந்தியாவந்தனக் கிரமம் என்பவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகிய ஒருவருக்குச் சிவகும்ப தீர்த்தத்தினாலேயே பிரேதசுத்தி நிகழவேண்டும்; அதன் பொருட்டு இறந்தவர் இல்லத்து முற்றத்திற் பந்தலிட்டுச் சிவகும்பபூஜை நிகழும். நடுவிற் சிவகும்பமும் சுற்றிவர

எட்டுத்திக்கிலும் திக்பாலகர் கும்பங்களும் தாபித்துச் சிவாக் கினி வளர்த்துச் சிவகும்பபூஜை நிகழும்;

சூர்ணோற்சவம் – சுண்ணமிடித்தல் :

ஸ்நானத் தூய்மைக்குச் சுண்ணம் இன்றியமையாதது; அறுகும் மஞ்சளுமிட்டு இடித்தெடுக்குஞ் சுண்ணம் பொற்சுண்ண மாகும். இப்பொற்சுண்ணம் தயாரிக்கும் நிகழ்ச்சி ஆலயங் களில் தீர்த்தோற்சவத்திலன்று சுவாமிபேரிலும் நடைபெறுவதாம்; அதற்கென்றே அமைந்திருக்கின்றது திருவாசகத்தில் திருப் பொற்சுண்ணம் என்ற பகுதி. கோயிலிற் சூர்ணோற்சவத்தில் அது படிக்கப்படுவது போல இங்கும் அது படிக்கப்படும். ஆனுல் சுவாமிக்குப் பொற்சுண்ணஞ் சாத்திய பின்பே தீர்த்தமாட்டல் நடைபெறும்; எங்களுக்குச் சிவகும்ப தீர்த்தமாட்டிய பின்பே பொற்சுண்ணஞ் சாத்தி மீளவும் நீராட்டும் பாவனையில் கும்ப நீர் தெளிக்கப்படுதல் சர்வசாதாரணமாக நடைபெறுகின்றது: எங்களிலும் விசேடதீக்ஷை, நிர்வாணதீக்ஷை, ஆசாரிய அபி ஷேகம் உடையாருக்குச் சுண்ணஞ் சாத்தியபின் நீராட்டும் வழக்கமே உண்டு; சிவகும்பத்திஞல் நீராட்டுமுன், சாதாரண சமயதீக்ஷையாளர்களாகிய நமக்குப் பொற்சுண்ணஞ் சாத்து தற்கேற்ற அளவு தூய்மையில்லை என்ற விளக்கத்தினுல்தான் இவ்வேறுபாடு காட்டப்படுகிறதா யிருக்க வேண்டும்;

இவ்விஷயத்தில், சுவாமிக்குச் செய்வதுபோலப் பிரேதத் துக்குஞ் செய்யலாமோ? செய்தாலும் சுவாமி சூர்ணோற்சவத் திற் படிக்கப்படும் திருப்பொற்சுண்ணம் இங்கு சவத்தின் முன் னிலையிலும் படிக்கப்படுவது தகுதியோ? என்ற ஆசங்கைகள் எழுவதுண்டு. அபரக்கிரியைகள் பற்றிக் கூறும் சைவபத்ததி களிற் சிலவற்றில் சூர்ணோற்சவஞ் சொல்லப்படவில்லை என்பது ஒரு சாட்டாகாது: சைவபூஷணம் என்ற நூலில், அபரக்கிரி யையில் பேரீதாடனம் (மேளத்தில் தட்டுதல்) என்ற கிரியை மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: அகோர சிவாச்சாரி யர் பத்ததியில் பேரீதாடனம், சூர்ணோற்சவம் இரண்டும் அப ரக்கிரியா விதியிற் கூறப்பட்டுள்ளன; வழக்கத்தில் பேரீதாட னம் சூர்ணோற்சவக்கிரியைக்கு முன்னோடியாக உள்ளதொன்றே; ஆதலால் சூர்ணோத்சவம் அபரக்கிரியைக்குமுள்ளதேயாம்.

இனி, கிரியாகிரம ஜோதிகை என்னும் அகோர சிவாச்சாரிய பத்ததியில் அபரக்கிரியைக்குச் சூர்ணோற்சவவிதி சொல்லுகை யில், 'உலூகலே ஓம் ஹாம் ப்ருதிவ்யை நம: முசலே ஓம் ஹாம்மஹா மேரு பர்வதாய நம:' என்ற மந்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்

ளது: இம்மந்திரம், 'வையகமெல்லாம் உரலதாக, மாமேருவென்னும் உலக்கை நாட்டி' என வரும் திருப்பொற்சுண்ணப் பாடலின் பொருளையே கொண்டுள்ளது: மேலும் தொடர்ந்து அம்மந்திரத்தில், 'ஹரித்ரா சூர்ணி குர்யாத்' என வரும் பகுதி, குறித்த அதே பாடலில், 'மெய்யெனு மஞ்சள் நிறைய அட்டி ... . ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே' என வரும் பகுதியின் பொருளே பொருளாகக் கொண்டுள்ளது; இத்தன்மையால், 'திருப்பொற்சுண்ணம் படிக்க' என நேரடியாக விதி சொல்லப்படாவிடினும் திருப்பொற்சுண்ணம் படித்தல் அபரக்கிரியா பத்ததிக்குச் சம்மதமேயாதல் தெளியப்படும்;

இனி, சுவாமிக்கு முன் படிப்பதைச் சவத்தின் முன் படிப்பதா? எனக் கலேசிப்பதிலும் அர்த்தமில்லை. சுவாமி பூஜைக்குதவும் சிவமந்திரங்களைச் சவக்கிரியையிலும் உபயோகிக்கப் பத்ததிகள் விதித்துள்ளதனாலும், சுவாமிதோத்திரமாகிய தேவாரங்கள் சவக்கிரியைக்கும் அநுமதிக்கப்பட்டிருத்தலினாலும், திருப்பொற்சுண்ணப் பாடல்களும் அதில் இடம்பெற அநுமதிக்கப்படுதலில் ஒருவித தவறுமில்லையாகும்; அன்றியும், அப்பாடல்கள் தரும் சாந்தமான இசையின்பமும், உள்ளக்கிளர்ச்சியும் அக்கிரியையிற் சம்பந்தப்படும் அனைவர்க்கும் புனர்வாழ்வளிப்பது போலாகும் புதுமையையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்; இன்னும் அப்பாடற் பொருளாக அமையும் சிவலோகக் காட்சிகளும் அங்குள்ளார் உரையாடல்களும், ஆரவாரங்களும் இறந்த சீவன் சிவலோகமே சேர்ந்துவிட்டது என்ற தெம்பை, அதைப் பிரிந்து கவலையுறுவார்க்குத் தரும் அற்புதத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்: அத்தெம்பு தற்காலிகமானதாயினுங் கூட, அந்த அவசரத்தில் அதன் தரம் சொல்லொணா மகிமை வாய்ந்ததாம். இவ்வாற்றால் சவக்கிரியைகளில் திருப்பொற்சுண்ணப் பாடல்களின் சேவை மிகப் பெரிதென்றே கொள்ளல் வேண்டும்;

இங்ஙனம் சிவகும்பதீர்த்த ஸ்நானமும் பொற்சுண்ணஞ் சாத்திக் கும்பநீர் தெளித்தலும் பிரேத சுத்திக்கிரியையின் பிரதான அம்சங்களாம். இத்தொடரில் நிகழும் எண்ணெய் அரப்பு முதலிய திரவிய ஸ்நானமும், பிரேதத்துக்கு விபூதி தரித்தலும் பிரசித்தமானவை. இவ்வகையிற் சுத்தி செய்யப்பட்ட பிரேதம் பாடையில் ஏற்றி மயானங் கொண்டு செல்லப்படுதல் விதியாகும்; பச்சை மரந்தறித்துப் பாடைகட்டுதல் முறை என்றும் அம்மரமும் யாகத்துக்குரிய மரமாயிருந்தால் விசேடமென்றுங் கொள்வர்: இப்படியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மயானத்தில் பிரேத தகனஞ் செய்யுமளவும் சமயதீக்ஷை

மட்டுமுள்ள சாதாரணர்களாகிய எங்களுக்கு முதல்நாட்கிரியையாகும்; விசேடதீக்ஷை முதலாயின உடையாரிக்கு மயானத்தில் வைத்து விசேட அந்தியேஷ்டியோ, நிர்வாண அந்தியேஷ்டியோ முடிந்தபின்பே தகனம் நிகழும்,

அஸ்தி சஞ்சயனம் – சாம்பலள்ளல் – காடாற்றுதல்.

தகிக்கப்பட்டவரின் எலும்பையும், சாம்பலையும் முறையான சம்ஸ்காரங்களுடன் எடுத்துப் புண்ணிய தீர்த்தத்திற் சேர்த்தல் இதன்பண்பாகும்: தகிக்கப்பட்டவர், எலும்பு மேனியில் முழு உருவமாக இருக்கிறார் என்ற பாவனையோடு முன் பிரேத ஸ்நானஞ் செய்தவாறே, அங்கும் அவருக்கு ஸ்நானஞ் செய்து சிவமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு முறையே முழந்தாள், மார்பு, நெற்றி, சிரசு என்ற இடங்களின் எலும்புகள் பிரதானமாக எடுக்கப்படும். அவ்விடத்தினை ஆக்கிரமித்திருக்கக் கூடிய பூதபைசாசங்களின் திருப்திப் பொருட்டு, பழம், ரொட்டி, இளநீர் முதலிய பொருட்கள் பலியாக இடப்படும்; அவரைத் தீயிட்டுத் தகித்தமைபற்றிய தோஷத்துக்கு இது சாந்தியாக அமையும்: இதற்காக நிலமும் தகிக்கப்பட்டதற்குச் சாந்தியாக இனி, ஒருகால் நிலங்குளிர்வித்து நவதானியம் விதைக்கப்படும்; விதைக்கப்பட்ட தானியங்கள் முளைகொண்டு செழிக்குமளவுக்கு நிலங்குளிரவேண்டும் என்பது விதி; இக்கிரியைக்குக் காடாற்றுதல் என்ற பெயர் வழங்க வந்தது இதனாலேயாம். பிரேதசரீரத்தோடு உயிர்க்கிருந்த தொடர்பு பற்றிச் சரீரத்தில் வைத்துச் செய்தவற்றின் பலன் உயிர்க்காயது போல எலும்பில் வைத்துச் செய்வனவும் உயிர்க்கேயாம் என்ற விளக்கம் அவசியமானது. பெரியபுராணத்துப் பூம்பாவை வரலாற்றில் வைத்து இவ்வுண்மை விளக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

எட்டாம் நாட்கிரியை. (எட்டு)

தகனத்திற்கு முன்பே அந்தியேஷ்டி நிகழப் பெறுதசாதாரணர்கள் சார்பில் நடைபெறுங்கிரியை இதுவாகும்: இப் பெயரில் இது பத்ததிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை, ஆனால் அவற்றில் வரும் பிரபூதபலி என்ற கிரியைக்குச் சமானமாக இது இடம்பெறுதல் காணலாம்: நம்மவர்க்குள் இது பிரபல்யமாயிருப்பதால் இதை விசாரித்தல் தகும்,

அந்தியேஷ்டி செய்து பிரேததகனம் முடித்துக் கொண்டவர் சார்பில், அன்றே, அவர் இறந்த இடத்தில் சிவகும்பந்தாபித்துப் பூசித்து அதன் அயலில் கல் அல்லது செங்கல் அமைத்து

அதில் இறந்தவரின் உயிர் சாந்நித்தியமாய் இருப்பதாகக் கண்டு தினசரி காலை, மாலை, ஜலம், அன்னம், இளநீர் ஆதியன வைத்துத் தீபதூபசகிதம் பூசித்துவரவேண்டும். இதன் ஆரம்பத்திற்குப் பாஷாணத்தாபனம் என்று பெயர். இப்பாஷாண பூஜை 10 நாள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுப் பத்தாம்நாள் பாஷாணம் உரிய சம்பிரதாயப்படி விசேஷ அலங்கார வைபவங்களுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுத் தீர்த்தத்தில் இடப்படும்; இது பாஷாண உத்தாபனம் எனப்படும். கல்லெடுப்பு என வழங்கப்படுவது இந்நிகழ்ச்சியே; இக்கல்லெடுப்பு நேரத்துக்கு முன் அப்பாஷாணத்தின் முன்னிலையில் உணவுப் பண்டங்கள் சகலமும் பெருமளவிற் படைத்துத் தீபதூப நைவேத்திய உபசாரங்களுடன் கூடிய விசேடபூஜை நடைபெறும். இப்பூஜைக்குப் பிரபூதபலி என்று பெயர்; பத்ததிகளிலுள்ளபடி இக்கிரியையின் வரலாறு இதுவாகும்.

சாதாரணர்களாகிய நம்மவர்க்கு உடனடியாக அந்தியேஷ்டி முடியாக் குறையினாலே மேற் காட்டியவாறு இக்கிரியை செய்யும் வாய்ப்பில்லையாயிற்று. அதனால் எமக்குப் பாஷாணஸ்தாபனம், உத்தாபனம் இரண்டும் அந்தியேஷ்டியில் தர்ப்பை கட்டயின் சீக்கிரமாக முடிக்கும் ஒரு சிறுகிரியையாகப் பின்போடப்பட்டுவிட்டது. இதனை நோக்கி, இதற்கொரு மாற்று வழியாம் பாங்கில், எங்கள் இல்லங்களிலும் இறந்தவர் கிடந்த இடத்தில் அன்று தொடக்கம் நீர்க்கலசமும் இளநீரும் வைத்து அழுதுந் தொழுதும் வணங்கும் வழக்கமும் எட்டாம்நாள் உண்பனவும், தின்பனவும், பருகுவனவுமான பண்டங்களைப் பெருமளவில் தயாரித்துப் படைத்துக் கற்பூரங் கொழுத்திப் பூஜிக்கும் வழக்கமும் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்வாற்றால் எங்கள் சார்பில் நிகழும் 'எட்டு' வைபவம் அபரக்கிரியா விதியிற் காணும் பிரபூதபலியின் பிரதியேயாம்; பலி என்ற கருத்திற் கிணங்க அன்று படைத்தவற்றில் ஒரு பகுதியைப் பேயும் பிசாசும் ராக்ஷசருங் கூட அநுபவிக்குமாறு சந்தியிற் கொண்டு சென்று கழித்துவிடும் வழக்கமுமிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாம்;

அந்தியேஷ்டி :

நிர்வாண அந்தியேஷ்டி, விசேட அந்தியேஷ்டி, சமய அந்தியேஷ்டி என அந்தியேஷ்டியில் மூன்று வகையுண்டு; முன்னைய இரண்டும் உயர் தீக்ஷையாளர்க்குரியவை; சமய அந்தியேஷ்டியே சாதாரண சமயதீக்ஷையாளர்க்குரியது. இவர்களுக்குரிய சாமானிய மண்டபக் கிரியைகளே அவர்களுக்கு முரியவை;

அவர்களுக்குரிய அத்துவசோதனை கலாசுத்தி காரியங்கள் எங்களுக்கில்லை. எங்களுக்குத் தத்துவபூசை மட்டுமே உண்டு. சம்பந்தப்பட்ட உயிரானது அபரக்கிரியையின் இறுதியாக வருஞ் சபிண்டீகரணம் என்னுங் கிரியையின் பின், தன்தகுதிக்கேற்ற அளவு சிவகதியில் மேல்நிலை அடைதற்காகவும், தன்வாழ்நாளில் அது செய்து வந்த சமயக்கிரியைகளில் அவ்வப்போது ஏற்படக்கூடியதாயிருந்த குறைவுகளை நிறைவாக்குவதற்காகவும் இச்சமய அந்தியேஷ்டி செய்யப்படுகின்றது. இதற்கேற்றவாறு இவ்வந்தியேஷ்டியில் சக்திகும்ப பூஜை, தசாயுதபூஜை, பஞ்சகவ்யபூஜை, தத்துவபூஜை, திக்பாலர்பூஜை சிதாவாஸ்துபூஜை, சிவாக்கினிகாரியம், சிவகும்ப பூஜை என்பன நடைபெறும். இக்கிரியைகளின் ஒழுங்கில் அவ்வுயிர் மேல்கதியடைதற்கு ஏதுவான தகுதிப்பாட்டை வருவித்தற்காக வேண்டுவனவெல்லாம் மந்திரக்கிரியா ரூபமாகச் செய்து முடிவில் அதனைச் சிவாக்கினியிற் சேர்த்து அவ்வகையால் சிவனிடத்திற் சேர்த்து விடுதலாகிய நடைமுறைக் கிரமம் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. இவற்றில் விசேட முக்கியத்துவமுள்ள சில அம்சங்களைக் கவனித்தல் பயனுடையதாகும்:

சிதாவாஸ்து பூசை:

சிதா என்பது பிரேதத்தைத் தகிக்கும் விறகுப்படுக்கை, வாஸ்து என்பது தகனத்துக்குத் தெரியப்பட்ட இடம். அந்தியேஷ்டி மண்டபத்தில் தென்கிழக்குப் பாகம் இதற்கென ஒதுக்கப்படும்:

இந்த அந்தியேஷ்டிக் கிரியைகள் உண்மையான பிரேதத்திலும் அதன் முன்னிலையிலுமே நடைபெறற்பாலன என்பதை முன்னே கண்டோம். சமயதீக்ஷை மட்டுமுடையாருக்கு முப்பது நாள் முன்பாகவே தகனம் முடிந்துவிட்டமையால், இப்பொழுது அப்பிரேத சரீரத்துக்குப் பிரதியாக மற்றொன்று வேண்டும்; அதற்காகவே சிதாவாஸ்து பூஜையில் 'புத்தலிகா' என்ற பொருள் இடம்பெறுகின்றது. புத்தலிகா என்பது இறந்தவரின் சரீரத்திற்குப் பிரதியாகத் தர்ப்பையினாற் சமைக்கப்படும் பிரதி சரீரமாகும். அதை முன், பிரேத சுத்திப் பொருட்டுச் செய்தனவெல்லாஞ் செய்து, ஒரு சிறு பாடையிற் கிடத்தி விறகுப் படுக்கையில் வைத்துக்கொண்டே சிதாவாஸ்துபூஜை செய்யப்படும். விசேட அந்தியேஷ்டி, நிர்வாண அந்தியேஷ்டியானவர்களை மயானத்தில் கொண்டு சென்று அந்தியேஷ்டி செய்யும் வழக்கம் இதனால் ஏற்பட்டதேயாம்: இச்சிதாவாஸ்து கிரியை, சமய தீக்ஷையாளர்க்கு இறந்த நாளில் நடந்த கிரியையின் தொடர்ச்சியேயாதலின் அங்கு நடைபெற்ற சூர்ணோதசவத்தை

முதற்செய்தே இங்கும் தொடங்கும். பிரேத சரீரத்தில் அன்று செய்த கிரியைக்கும் புத்தலிகாவில் இங்கு நடக்கும் கிரியைக்கு மிடையில் வேறுபாடுண்டு. அங்கு சிவகும்ப தீர்த்தத்தினால் ஸ்நானஞ் செய்விக்கப்பட்டுச் சிவாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட அளவே நடைபெற்றது. (இங்கு புத்தலிகாவில்) சிவாக்கினியின் சிவத்துவப்பிரகாசம் நாடிசந்தான மூலம் ஏற்படுதல் உண்டு; அதனால் அன்று நிகழ்ந்த பிரேதசுத்தியைவிட இது பிரபாவம் மிக்கதாகின்றது. இனி, இறந்துபோன உயிரைச் சிவாக்கினியிற் சேர்த்தலும், பின் சிவத்திற் சேர்த்தலும் அங்கில்லை; இங்குதான் இடம்பெறும்;

தத்துவபூஜை :

அந்தியேஷ்டி மண்டபத்தில் தென்கிழ்த்திசையில் சிதா வாஸ்துவுக்குப் பக்கத்தில் இருபத்தைந்து அறைகள் உண்டாக ஒரு ஸ்தண்டிலமிட்டு, அவற்றில் ஐந்துநிறப் பொடிகள் பரப் பப்படும்; இந்நிறங்கள் ஐம்பூதங்களைக் குறிப்பனவாகும்; ஒவ் வோர் பூதப்பகுதியிலும், அவ்வப் பூதத்தைச் சார்ந்த கலைகளும், அவ்வவற்றின் அதிதெய்வங்களும் பூசிக்கப்படும்; தத்துவ விளக்க அட்டவணையில் இது பின்வருமாறு அமையும்.

பொடி	பூதம்	கலை	அதிதெய்வம்
மஞ்சட்பொடி	பிருதிவி (மண்)	நிவிர்த்திகலை	பிரமா
பச்சைப்பொடி	அப்பு (நீர்)	பிரதிஷ்டாகலை	விஷ்ணு
சிவப்புப்பொடி	தேயு (அக்கினி)	வித்தியாகலை	ருத்திரன்
கறுப்புப்பொடி	வாயு	சாந்திகலை	மகேஸ்வரன்
வெண்பொடி	ஆகாயம்	சாந்தியாதீதகலை	சதாசிவன்

இத்தத்துவ பூஜையின் தாற்பரியமாவது : சம்பந்தப்பட்ட உயிரின் தத்துவ விரிவு இயலுமளவு ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டது; இனி அது தன் தகுதிக்கேற்பச் சிவத்துவச் சார்பில் தனக் கேற்குமளவுக்கு உயர்கதி பெறலாம் என்பதே;

இவ்விவ்வகையில் அந்தியேஷ்டிக் கிரியைகள் நடந்து இறு திக் கட்டத்தில் புத்தலிகா தகனஞ் செய்யப்படும்; இதுவே முன் ஓரிடத்தில் எங்களுக்கு இரு தகனம் எனக் குறிப்பிடப்பட் டதாம்; அந்தியேஷ்டிக் கிரியையின் சராசரி மனத்தைக் கவர் வது இப்புத்தலிகா தகனமாகும்; அந்தியேட்டியைக் குறிப்

பிடுகையில், 'தருப்பை சுடுதல்' எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லிக் கொள்ளல் பெரும்பாலமை.

இவையெல்லாம் முடிந்த பின்பே எமக்குப் பாஷாண ஸ்தாபனமும் இறுதிநாளாய் விட்டபடியால், கையோடே பாஷாண உத்தாபனமும் நடைபெறும்.

இதுவரை விபரிக்கப்பட்ட இவ்வளவும் அபரக்கிரியையில், பிரேத சரீரம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அதனை முன்னிலையாகக்கொண்டு நிகழ்ந்தனவாகும். இனி இவற்றின் தொடர்பாக நடைபெறுவன எல்லாம் நாம் முன் கவனித்தவாறு இறந்து போன உயிரின் பிரேதத்தன்மை நீக்கி அது பிதிரர்களின் சகாயத்தால் தன் தேவைகள் நிரம்பப்பெற்று மேல்கதியிற் செல்லுமாறு கருதிச் செய்யப்படுவனவாம்.

அக்கிரியைகள் நக்னதானம் முதல் சபிண்டீகரணம் இறுதியாகப் பலவாகும்; சபிண்டீகரணமும் முடிந்தபின்பே அதற்கு மேன் கதிப் பேறென்பது ஆகமக்கொள்கை.

இப்பகுதிக் கிரியைகள் அனைத்தும் பொதுவில் சிரார்த்தம் எனப்படும். இறந்தவர் ஒருவரின் ஈடேற்றத்தை இங்கிருப்பவர்கள் பெரும்விஷயமாகக் கருதி இயன்ற அளவு கூடுதலான சிரத்தையுடன் இவற்றைச் செய்தல் வேண்டும் என்பது இப்பெயர்ப்பொருள் தரும் விளக்கமாம்; சிரார்த்தம்—சிரத்தையுடன் செய்யப்படுவது என்பர். முன் ஆரம்பத்திற் காட்டியவாறு பிதிரர்களே இச்சிரார்த்தக்கிரியைகளில் மிகுதியாக இடம் பெறுவர்; தானங்களும் மிகுதியாக இடம் பெறும். இன்றைய நம் வழங்குமுறையில் இவையனைத்தும் வீட்டுக்கிரியைகள் என்ற பெயரில் அடங்கும்.

எங்கள் வீட்டுக் கிரியைகளில் புரோகிதர்கள் இடம்பெறுவார்கள்; புரோகிதர்களாகிய ஐயர்மாரை அழைத்து அவர்கள் மூலமாகவே எல்லாக்கிரியைகளும் நடைபெறுதல் பிரசித்தம்; இவ்வெல்லாக் கிரியைகளிலும் புரோகிதர்களிடத்தில் பிதிரர்கள் ஆவாஹனஞ் செய்யப்படுதல் ஒரு சிறப்பம்சமாயிருக்கும். அவர்கள் அப்போதைக்குத் தாம் பிதிரர்கள் என்ற பாவனையுடனிருந்து நாம் வழங்கும் தானங்களை ஏற்றுத் திருப்தியடைந்து, அவ்வகையால், இறந்தோர்க்கு உதவ இருப்பவர்களாகிய மூலப் பிதிரர்கள் திருப்தியடையும் நிலையை உருவாக்குகிறார்கள்; சிரார்த்தக் கிரியைகள் எல்லாவற்றிலும் அவற்றை நடத்துவிக்குங் கர்த்தா திருப்தியோ என வினவுதலும் அவற்றை நடத்தும் புரோ

கிதர்கள் திருப்தி என்று சொல்லிக்கொள்ளுதலும் நிகழ்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இச்சிரார்த்தக் கிரியைகளில் ஏகோத்திஷ்டம் மட்டும் பிதிர் ஆவாகனத்திற்கு விலக்காகும். அக்கிரியையில் அமரும்புரோகிதரில் இறந்ததாகிய பிரேதத்துவசம்பந்தமான உயிரே ஆவாகிக்கப்படுகிறது. அதன் பிரேதத்துவம் முற்றாக அகலுதற்கு உபகாரமாக, ஏகோத்திட்டத்தில் அமரும் புரோகிதருக்கு எல்லாவகையிலும் கூடுதலான தரமும், தொகையுமான பொருள்கள் பெருமளவில் தானஞ் செய்யப்படும். இந்த ஏகோத்திஷ்டத்தை ஏற்பவர் இது காரணமாக ஒரு வருஷகால ஆசௌசமுடையராயிருப்பர் எனவும் அக்காலத்தில் அவர் சமயக்கிரியைகள் எதிலும் பங்குபற்றுதற்கு அருகதையற்றவராவார் எனவும், அந்த ஒரு வருட காலத்தில், அவர் புண்ணிய தீர்த்த யாத்திரை பண்ணுதல் மூலமாகவே அவருடைய ஆசௌச தோஷம் சரியாக நிவிர்த்தியாகும் என்றும் கொள்ளப்படும். அங்ஙனமாதலால் இதை நடத்துவிக்குங் கருத்தா தமது சக்திக்கு இயலுமான அளவு முயன்று அவர்க்கு ஆக வேண்டிய சகல வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியவர் ஆகின்றார். சிரார்த்தங்களுள் மகாசிரத்தையுடன் நடத்தவேண்டிய பெருஞ் சிரார்த்தம் இதுவாகின்றது. இனி, இச்சிரார்த்தக்கிரியைகளின் சிறப்பம்சங்களைத் தனித்தனியாக முறையே நோக்கி மேற் செல்வாம்;

நக்னதானம் :

இறந்தவருக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆடையில்லாத குறையை நீக்குதல் பொருட்டுச் செய்யப்படுவது. நக்கனம் நிர்வாணநிலை; அதனுடன் அவருடைய பசிதாகத்துக்கும் இது சாந்தியளிப்பதாகக் கொள்ளப்படும். உயர் தீக்ஷையாளர்க்கு இது பிரேததகனம் முடிந்த கையோடே செய்யப்படுவது.

இடபதானம் :

எருதுக்குச் சிறப்புச் செய்து அதனைப் பூசித்துத் தானஞ் செய்தல்; இறந்தவர் சார்பில் இருக்கக் கூடியதான தர்ம பலன்களை, இன்னும் அவர்சார்பில் உளதாக வைக்காது, இடபத்தின் மூலம் சிவனிடத்திற் சேர்த்துவிடுதல் இதன் நோக்கமாகும்; இறந்தவர் தம்வாழ்விற் செய்தனவாகிய தான தர்மங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவர் நான் எனது என்ற உணர்விற்

செய்தனவாகலின் அவை மேலும் அவரோடே ஒட்டிக்கிடந்து மேலும் மேலும் தம்பயனாகிய பிறப்புக்களைக் கொடுத்தல் கூடும்; அது அவர் அடையவேண்டிய சிவகதிப்பேற்றுக்குக் குந்தகமாகும். இந்நிலையைத் தவிர்த்தற்கு ஒரேஒரு வழி அவற்றைச் சிவனிடத்திற் சேர்த்துவிடுதல் தான். நான், எனது அற்றநிலையிற் செயல்களைச் செய்பவருக்கு இப்படியொரு தேவை ஏற்படாது, இந்நோக்கில், சாதாரண சிவபூசை, அடியார்பூசையிலுங்கூட அதனதன் பலனைச்சிவனிடத்திற் சேர்த்துவிடும் நிலை கிரியை முகமாக உண்டு. இச்சைவஞான உண்மையின் அடிப்படையாக இச்சிராத்தக்கிரியை அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாம்; இக்கிரியை சூத்திர நூல்களில் மிக விரிவாகச் சொல்லப்படும்; ஆனால், அங்கு இதன் விபரமும் விளக்கமும் வேறு. இச்சைவ ஞானவிளக்கம் அங்கில்லை; அங்குள்ளபடியே இவற்றைக் கொள்வது வைதிகம்; கிரியைகள் பெயரளவில் ஒன்றாயினும் வைதிகத்துக்குஞ் சைவத்துக்குமிடையில் இத்தகைய வேறுபாடுகள் பெருப்பான்மையாகும்;

ஏகோத்திஷ்டம் :

புரோகிதரிற் பிரேதசரீர சம்பந்தமான உயிரை ஆவாகனஞ் செய்து தானஞ் செய்யுஞ் சிராத்தம் இதுவாகும்; இதுபற்றி முன்னுங் கவனித்தோம்; இதை ஏற்கும் புரோகிதரை, 'ஏகதட்டர்' என்று சாதாரண வழக்கிற் கூறுவதுண்டு; சிலர் சிலரைச் சிலநேரத்திற் சிலர் சிலர், 'அவர் ஒரு ஏகதட்டர்' என்று பரிகாசமாகக்கூறும் பொதுசன வழக்கம், இச்சிராத்தப்பயிற்சியால் ஏற்பட்டதேயாம்; இந்தஏகோத்திஷ்டத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட தானங்கள் இருபத்துநான்கு அவை வருமாறு :

பவித்திரம்	பாதுகை	யோகபட்டம்
பூணூல்	தண்டு	குடை
கமண்டலம்	கௌபீனம்	குல்லா
ஜபமாலை	விபூதிப்பை	மேலங்கி (போர்வை)

வஸ்திரம்	நெய்	சமையல், உணவுப் பாத்திரங்கள்
மோதிரம்	வெண்ணெய்	தானிய வகைகள்
பொன்	பசு	சர்வாலங்கார தாசிகள் } அடிமை
இரத்தினம்	பூமி	தாசர்கள் } அடிமை

மாசிகங்கள் :

மாசாமாசம் இறந்த திதியிற் செய்யப்படுஞ் சிராத்தம் மாசிகம் எனப்படும். இது முதல்வருடம் முழுவதும் நடைபெற வேண்டியது. மேற்குறித்த ஏகோத்திஷ்டத்தோடு, முதல் மாசிகம் முடிவுற்றதாகக் கருதப்படும். எனவே மாசத்திதிக் கணக்கில் எஞ்சியிருப்பது பதினொன்று. இவற்றுடன் இடைக்கால மாசிகங்களாக நான்கு சேர்த்து எல்லாமாக 15 மாசிகங்கள் கொள்ளப்படும். இடைக்கால மாசிகங்கள் நான்கும் வருமாறு :

1. ஊனமாசிகம் — ஏகோத்திஷ்டம் முடிந்து 27 ஆம் 30 ஆம் நாட்களுக்கிடையிற் செய்வது.
2. ஊனத்திரிபக்ஷ மாசிகம் — அத்தொடர்பில் 40 ஆம் 45 ஆம் நாட்களுக்குக்கிடையிற் செய்வது.
3. ஊனஷாண்மாசிகம் — அவ்வாறே 170 ஆம் 180 ஆம் நாட்களுக்கிடையிற் செய்வது.
4. ஊனாப்திகமாசிகம் — அவ்வாறால் 350 ஆம் 365 ஆம் நாட்களுக் கிடையிற் செய்வது.

இந்த இடைக்கால மாசிகங்களுக்கு மட்டும் திதி நியமம் கொள்ளப்படுவதில்லை. செய்யும் தினம் ஒரு சுபதினமாயிருந்தாற் சரி. இம்மாசிகங்கள் பதினைந்தும், இறந்தவர்க்கு வாழ்க்கைச் சார்பிலிருக்கக் கூடியபற்றுக்களை இயலுமளவு நீக்கிவைக்கும் நோக்கமாகச் செய்யப்படுவன. இப்பதினைந்து மாசிகமும் நிறைவுற்றபின் சபிண்டீகரணம் என்பதோர் கிரியையுள்ளது. இதுவும் நிறைவுற்ற பின்பே குறித்த உயிர் சிவகதிக்காளாகும் என்பர். இந்நோக்கில், ஒருவர் இறந்து ஒருவருடமுடிவிலேயே சபிண்டீகரணம் நிகழ வேண்டியது. ஆனால், அவ்வளவுக்கு அதைச் செய்தற்குரிய கர்த்தா நிலைத்திருத்தல் பற்றியெழுஞ் சந்தேகத்தை முற்கொண்டு இச்சபிண்டீகரணத்தையும் ஏகோத்திட்டம் முதலியன நடந்த அன்றே (எங்களுக்கு 31) செய்தல் வழக்கமாகிவிட்டது. அதற்காக, அதற்குமுன்னோடியாக நிகழ்தற்குரிய 15 மாசிகங்களையும் அவ்விடத்தில் ஒருங்கே செய்து விடுதலும் வழக்கமாயிற்று. முன்னெச்சரிக்கையாக அப்படிச் செய்தாலும், மேலும் கிரமந் தவறாமல் மாசாமாசம் மாசிகஞ் செய்தே வரல் வேண்டும் என்பது விதி.

நடைமாற்றங்கள் சில :

ஏகோத்திஷ்டம் என்றால் ஏக + உத்திஷ்டம். ஏக — ஒன்று உத்திஷ்டம் — உத்தேசிக்கப்பட்டது. அதாவது ஒன்றையே

உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது எனப் பொருள்படும். மற்றும் சிரார்த்தக் கிரியைகளில் விநாயகபூசை, சிவகும்பபூசை, பிதிர் ஆவாகனம், பூசை என்பவற்றுக்கும் இடமுண்டு, அதுபோலாகாது இங்கு இறந்ததாகிய உயிர் ஒன்றுக்கே நேரடியாக இது நிகழ்தலால் இது ஏகோத்திஷ்டம் எனப்பட்டது என்பர். சூத்திரங்களிலும்சரி சைவபத்ததிகளிலுஞ்சரி ஏகோத்திட்டத்தைத் தொடர்ந்து மாசிகம் இடம்பெறுகிறது; முதலாவது மாசிகம் ஏகோத்திஷ்டக் கணக்கில் விடப்படுவதாக அங்குஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இங்குஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்நோக்கில் ஏகோத்திஷ்டத்துக்கும் மாசிகத்துக்கும் அந்தரங்கத் தொடர்பு இருக்கவேண்டுதல் இயல்பே. அதற்கேற்றாற்போல், கிரியாக்ரம ஜோதிகை என்ற அகோரசிவாச்சாரிய பத்ததியில் ஏகோத்திஷ்டஞ் சொல்லி முடிவில்,

இவ்வாறு செய்த பதினொராம் நாளிலும் மாஸா மாஸமும் நாற்பத்தைந்தாம் நாளிலும் ஆறும் மாஸத்திலும் வருஷாந்தத்திலும் பதினைந்து ஏகோத்திஷ்ட சிராத்தஞ் செய்க: என்றும்,

திரு. சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் எழுதிய சைவக்கிரியைகள் என்ற நூலில், மாசிகங்கள் பற்றிக் கூறும் பகுதியில்,

இவைகளும் இறந்தவரை மட்டுங் குறித்துச் செய்யப்படுவனவாதலால் ஏகோத்திட்டங்களேயாகும், என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

எங்கள் சார்பில் இன்று நடைமுறையில் உள்ளதை அவதானிக்கையில் ஏகோத்திஷ்டக் கிரியைக்கும் மாசிகக்கிரியைக்குமிடையிற் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபாடுண்டு. ஏகோத்திஷ்டமென்றால், இறந்தவரின் பிரேதத்வத் தொடர்பை நீக்குவது. அவரது பிரேதத்துவத்தைப் புரோகிதரில் ஆவாஹித்துத் தூய்மைசெய்து கொள்வது என்றவிளக்கம் சூத்திரநூல்களில் உள்ளது: அருணாசலசாஸ்திரிகள் பதிப்பித்துள்ள ஆபஸ்தம்பஸ்மிருதியிலும் அவ்வாறேயுள்ளது: அதற்கிசைந்தாற்போல், சைவபத்ததியாகிய கிரியாக்ரம ஜோதிகையிலும், 'ஏகோத்திஷ்டமாவது தேவகாரியங்களில்லாமல் மரித்தவரைப் பரிசுத்தஞ் செய்வது' என்ற வசனங் காணப்படுகிறது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள், ஏகோத்திட்ட விஷயத்தை அதிகதூரஞ் சுருக்கமாச்சொல்லி அக்கிரியையின் சுவரூபத்தைச் சொல்லாமலே விட்டிருக்கின்றார்;

இலவேலீகளிற் சிலர் சிலரை 'ஏகதட்டர்' என்று பரிகாசம் பண்ணும் தன்மையை அவதானிப்பதிலிருந்து நாம் சிந்திக்க

வேண்டியதும் உளது: யார் தமக்கு எதைச் செய்தாலும், அதாவது தூஷணையோ, பூசனையோ எது பண்ணினாலும் எதிர்க்கும் ஆற்றலில்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவரைத்தான் நம்மவர் 'ஏகதட்டர்' என்று பரிகசிக்கிறார்கள்: கிரியையில் சம்மந்தப்படும் 'ஏகோத்திஷ்டர்'க்கு நடப்பனவற்றிலும் இத்தன்மை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. அவர் தலையில் எண்ணெய் வைக்கிறார்கள்; எலுமிச்சம்புளி வைக்கிறார்கள்; அரப்புக்கூட வைக்கிறார்கள்: முடிவில் அவரைப் போகவிட்டுச் சாணமும் தெளிக்கிறார்கள். அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்: எங்கள் சூழலில் நிகழும் ஏகோத்திட்டங்களில் இப்படி நிகழ்தல் காணப்படும்: இந்த ஏகோத்திஷ்டர் பண்பே, குறித்த பரிகாசபாத்திரமாகிய ஏகதட்டர் பண்புமாயிருத்தலினால் இந்த வழக்கம் சமுதாயத்தில் நெடுக இருந்துள்ளதென்பதற்கு ஐயமில்லை; ஸ்மிருதியில், இங்ஙனம் எண்ணெய், சீகைக்காய் முதலியன அவருக்கு வைக்கும் செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரேததேகசுத்தி என்ற கருத்துநிலைக்கு இது பொருத்தமாயும் இருக்கிறது: ஆனால், சைவபத்ததியாகிய கிரியாக்கிரம ஜோதிகையிலாவது, சைவக்கிரியைகள் என்ற நூலிலாவது ஏகோத்திஷ்டருக்கு எண்ணெய் அரப்பு வைக்குஞ் செய்தி சொல்லப்படவேயில்லை? இனி ஏகோத்திஷ்டந்தான் மாசிகமென்றால், மாசிகக் கிரியையிலும், இப்படி எண்ணெய் அரப்பு முதலையின வைக்கும் வழக்கம் இருக்கவேண்டுமே ! அன்றியும் மாசிகத்தில் பிண்டமிட்டுத் தர்ப்பணம் பண்ணும் நிகழ்ச்சியுண்டு; ஏகோத்திட்டத்தில் அது இல்லை.

இந்நிலைமைகளை நோக்குகையில், எங்களுக்குரிய ஏகோத்திட்டமும் மாசிகமும் சம்பந்தப்பட்டவகையில் ஏதோ சில தடுமாற்றம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது: இது மேல் விசாரணைக்குரியதொன்றாகும்;

சோதகும்பசிரார்த்தம் :

சோதகும்பம் - உதகத்தோடு கூடிய பாத்திரம்; அதாவது நீர்ப்பாத்திரம்; இறந்த உயிருக்குரிய முக்கிய குறைதாகம் எனக்கொண்டு இறந்த அன்றே தகனம் முடிந்ததும் அவர் கிடந்த இடத்தில் தண்ணீர் வைக்கும் வழக்கம் இத்தானத்தின் முன்னோடி நிகழ்ச்சியாகும்; வருடம் முழுவதுமே இத்தேவைப் பொருட்டு நீர் நிறைந்த பாத்திரம் தானஞ் செய்ய வேண்டுமென்பது கொள்கை. அது இயலாமைக்காகச் சபிண்டீகரணத்தின் முன் இத்தானஞ் செய்தல் பிரதானமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது:

சபிண்டீகரணம் :

இக்கிரியை சபிண்டி என்றாவது சபிண்டி என்றாவது சுருங்கிய பெயரால் நம்மவரிடை வழங்கும். பிண்டங்களின் மூலமாக இறந்தவரான உயிரைப் பிதிரர்களுடன் சேர்த்தல் சபிண்டீகரணம் எனப்படுகிறது. பிண்டம் என்பது மாவைக் குழைத்திடும் உருண்டை. இறந்த உயிரின் நலநோக்காளர்களாகிய பிதிரர்களைப்பற்றி ஏலவே கவனித்தோம். அவர்களைப் பிரீதிப்படுத்தும் நோக்கமாகவே முன்னையகிரியைகள் பெரும்பாலும் நடைபெற்றன; இனி, அப்பிதிர் தேவர்களோடு உயிரைச் சேர்த்தல் இக்கிரியையின்றாற் கருதப்படுகிறது. அதன்மூலம், இறந்த உயிர் தன்பிரேதத்துவ தோஷம் முற்றாக நீங்கிப் பிதிர்த்துவத்தை அடையினும் அடையும்; அல்லது தேவத்துவமடையினுமடையும், தனக்குத் தகுதியுண்டேல் சிவத்துவத்தையுமடையும் என்பதே கொள்கை;

இக்கிரியையில் பிதிரர்களோடு தேவர்களும் ஆவாகனம் பெறுவர், எல்லாமாக 8 புரோகிதர்கள் இக்கிரியைக்குத் தேவைப்படுவர்,

தேவர் பொருட்டு	இருவர்	— நந்தி, மகாகாளர்;
பிதிரர் பொருட்டு	மூவர்	— ஸ்கந்தர், சண்டர், கருநிசர்,
அதிதி அப்யாசகதர்	இருவர்	— ஆரேனும் அப்போது அவ்விடம் வந்தவராக உள்ளோர்;
நிமித்தர்	ஒருவர்	— இறந்த உயிரின் பொருட்டு நியமிக்கப்படுபவர்;

சபிண்டிக்கிரியையில் இவர்கள் எண்மரும் அமர்த்தப்படும் ஒழுங்கு கவர்ச்சிகரமானது. தேவர் இருவரும் மேற்குப்பக்கத்தில் கிழக்குமுகமாகவும், பிதிரர் தெற்கில் வடக்குமுகமாகவும், நிமித்தர் கிழக்கில் மேற்குமுகமாகவும், மற்ற இருவரும் நிமித்தருக்கு வடக்கே மேற்குமுகமாகவும் அமர்த்தப்படுவர்; இவர்களுக்கு ஆக வேண்டிய உபசாரங்கள், பூசைகள், தானங்கள் முடிந்தபின் சபிண்டீகரணம் இடம்பெறும்.

வாழையிலையில் மேற்கு ஓரமாக மூன்று பிண்டங்கள் தர்ப்பையின் மேல் தனித்தனி இடப்பெறும். கிழக்கில் தனியாக ஒரு பிண்டம் தர்ப்பையின்மேல் அமையும். இப்பிண்டம் சற்று நீளமானதாய் அந்தங்கள் சற்று வளைந்து மற்றப் பிண்டங்களைத் தீண்டுவதாய் இருக்கவேண்டும்; குறித்த மூன்று பிண்டங்களிலும் முறையே ஸ்கந்தர், சண்டர், கருநிசர் என்ற

பிதிரர் மூவரும் ஆவாஹிக்கப்படுவர்: கிழக்குப்பிண்டத்தில் இறந்த உயிரே ஆவாகிக்கப்படும்: பிதிரர்களை ஆவாகிக்கும் போதும் பூஜிக்கும் போதும் முறையே ஸ்கந்தரைக் குறித்து அஸ்மத் பித்ரே நம என்றும். சண்டரைக் குறித்து அஸ்மத் பிதா மஹாய நம என்றும், கணேசரைக் குறித்து அஸ்மத் ப்ர பிதா மஹாய நம என்றும் மந்திரிக்கப்படும். பித்ரே – பிதாவுக்கு, பிதாமஹாய – பேரனுக்கு, ப்ரபிதாமஹாய – பீட்டனுக்கு என்பது அர்த்தம். கிழக்கிலுள்ள நிமித்திகரைக் குறித்து, ஓம் சிவகோத்ர ஜாதாய, சிவிபூதாயதீக்ஷா நாம யுக்தாய பித்ரேநம :- சிவகோத் திரத்திற் பிறந்தவரும் இறந்து சிவமாந்தன்மையைச் சார இருப்பவரும் தீக்ஷா நாமமுள்ளவருமாகிய பிதாவுக்கு வணக்கம்– என்று மந்திரித்தல் வேண்டும்; இப்படியமைக்கப்பெற்ற பிதிரர்கள் மூவருக்கும் நிமித்தருக்கும் நைவேத்திய பூஜை உபசாரங்களெல்லாம் கர்த்தாவாற் செய்யப்படும்; கந்தத்துக் காக இவர்களுக்கு மஞ்சள்சாத்திப் பத்திரபுஷ்பங்களுஞ் சாத்தப் படும். முடிவில், நிமித்த பிண்டத்தில் சாத்தப்பட்ட பத்திரத்தை யெடுத்து பிதிரர்கள் பிண்டத்திற் சேர்த்தல் மூலம் இந்த நிமித்தர் பிதிரர்களோடு ஒன்றுனர் என்று பாவிக்கப்படுகிறது; இது சைவசிரார்த்தத்திற் சபிண்டீகரணமுறையாகும்;

நிமித்த பிண்டத்தை மூன்று பகுதியாக்கி பிதிரர் பிண்டங் களுடன் தனித்தனி சேர்க்கும் முறையும் ஒன்றுண்டு; அது வைதிகத்துக்கு; சைவத்துக்கன்று.

குறித்த இவ்வொழுங்கே சமயதீக்ஷையாளர்களுக்கும், விசேட தீக்ஷையாளர் முதலியோர்க்கும் பின்பற்றப்படுவது: ஆனல், உயர்தீக்ஷையாளர்க்கு, தேவர், பிதிரர் சாரியில் உள் ளார் பெயர்கள் மட்டும் வேறு: அவர்களுக்குத் தேவர் சார் பில் அநந்தர், உருத்திரர் என்போரும், பிதிரர் சார்பில், ஈசர், சதாசிவர், சாந்தர் என்போரும் இடம்பெறுவர்;

மேற்காட்டிய விபரத்தில் நாம் கவனித்த பிதா, பிதா மஹர், ப்ரபிதாமஹர் மூவரும் தந்தைமரபு குறித்தவர்கள்; கிரியை செய்யும் ஒருவர் (கர்த்தா) தமது தந்தைக்காவது, அவரது சகோதரர்க்காவது சபிண்டிசெய்கையில் இந்தமுறையை அநுசரிக்கலாம்; இனி, தாய் அல்லது அவரின் சகோதரங் களைக் கருதிச் செய்கையிலும் இதுவே முறை. இங்கு இடம் பெறும் தேவர்களும் பிதிரர்களுமே அதற்குமுரியவர்கள்: ஆனல் பிதா, பிதாமஹர், ப்ரபிதாமஹர் என்ற பெயர்களுக்குப் பதிலாக மாதா, மாதாமஹீ, ப்ரமாதாமஹீ என்பன இடம் பெறும். இப்படித்தாய் மரபு, தந்தைமரபு இரண்டுக்கும் பொருந்தாத சந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஒழுங்குமுறை பின்பற்ற வராது. உதாரணமாக, கணவன் மனைவிக்குச் சபிண்டி செய் கையிலும், ஒருவன் தன் சகோதரனுக்குச் செய்கையிலும்,

மேற்கூறியவாறு தாய்மரபில் மூவருக்கு அல்லது தந்தைமரபில் மூவருக்குப் பிதிரர்களைக் கருதும் நிலை பொருந்தாது. அந்நிலையில், பிதிரர் மூவர்க்குப் பதிலாக ஒருவரையே கருதி ஒரே பிண்டமேயிடவேண்டும் என்பர். இதற்கு ஏகோதிட்ட விதானம் என்று தனியான பெயருண்டு.

இங்ஙனம், நிமித்தர் (இறந்த உயிர்) பிதிரர்களோடு ஒன்றாக்கப்பட்டு விட்டமையால் இனி மாசாமாசம் நிகழவிருக்கும் மாசிகங்களில் அவருக்குத் தனிப்பிண்டம் வேண்டியதில்லை; அவரையும் பிதிரர்களுடன் ஒன்றுவே கொண்டு மூன்று பிண்டத்துடன் மாசிகக்கிரியை முடிக்கலாம்.

ஆப்திக சிரார்த்தம் :

முதலாவது வருஷ முடிவில் இறந்த திதியிற் செய்யப்படும் சிரார்த்தம். இதில் மேற்காட்டியவாறு நிமித்தருக்குப் பிண்டமோ தானமோ வேண்டியதில்லை; இதுவே அபரக்கிரியைகளின் பூர்த்தியாகக் கருதப்படும்.

வருட சிரார்த்தம் :

சிராரித்தக் கிரியைகளின் தொடர்பு இடையறுதிருக்கச் செய்வதற்காகவும், பிதிரர்களை இடையறுத திருப்திநிலையில் வைத்துக் கொள்வதற்காகவும், வசிக்குமிடங்களில் மந்திரக் கிரியை வாசனையை ஏற்படுத்துமுகமாகவும், வருடாவருடம் இறந்த திதியிற் செய்யப்படுவது வருட சிராத்தம் எனப்படும்.

மஹாளயம் :

வருடத்தில், புரட்டாசி மாசத்து அபரபக்கம் (அமாவாசைக்கு முன் 15 நாள்) பிதிரர்க்கு விசேட காலம் என்னுங் கருத்துண்டு; அக்காலத்தில் அவர்களின் திருப்தி வேண்டிச் செய்யப்படும் சிராத்தம் மஹாளய சிரார்த்தம் எனப்படும்; மற்றும் சிரார்த்தங்களில் ஏற்படும் குறைநிறைகளுக்கு இது சாந்தியாக அமையும். மஹாளயம் — பேரொடுக்கம். ஆலயங்களில் அர்த்தயாமபூசை போல அபரக்கிரியையில் இது இடம்பெறும்.

அமாவாசைத் தர்ப்பணம் :

அமாவாசை நாளில் விரதமிருந்து பிதிர் திருப்திக்காக எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைத்தல், தந்தை வர்க்கம், தாய் வர்க்கம் இரண்டினுக்கும் இது நன்மை தருவதாகும்.

அபரக் கிரியைகளும் நாங்களும்

சீவன் சீவத்தன்மைகள் கெட்டுச் சிவத்தன்மை அடையச் செய்தலே அபரக்கிரியைகளின் பண்பும் பயனும் என்பது மேற் கண்ட கிரியை விபரங்களாற் புலனுகின்றது. நாம் ஒவ்வொரு வரும் இக்கிரியைகளுக்குத் தகுதியாகும் நிலையில் நம்மை வைத் துக் கொள்ள வேண்டுவதன் அவசியத்தை இக்கிரியைகள் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன: இவற்றுக்குரிய அடிப்படைத் தகுதி சிவதீக்ஷையும், சந்தியா வந்தன அநுஷ்டானக்கிரமமும், இயலுமளவுக்குக் கூடுதலான சமயாசார சுத்தியுமாம்.

மண்மூடிக் கிடக்கும் இரும்பைக் காந்தம் வலிக்காது. செழும்பு மண்டிக்கிடக்கும் பாத்திரத்துக்கு மெருகு பூசினுற் பிடிக்காது. மேற் குறிக்கப்பட்ட சமயாசார சுத்தமில்லாத நிலையில் உயிருக் குச் செய்யும் அபரக்கிரியைகளும் அத்தன்மையனவே ஆகிவிடும்;

எவரெனினும் இறந்தவருக்கு அபரக்கிரியை செய்தேயாக வேண்டும் என்ற கொள்கை, சைவத்தில் நியதியாய் இருக் கிறது. அது சமய சம்பிரதாயமாக மட்டுமல்ல; இன்றியமையாத சமயக் கடமையுமாய் இருப்பதால் அதற்குரிய தகுதியை நாமே நாமாக நம்மில் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சொல்லா மலே அமையும்; இறந்தவர்களாகிய நாம் நன்மையடைய வேண்டுமென்று கருதி, இருப்பவர்கள் அருந்தி வருந்தி நமக் காகச் செய்யுங் கிரியைகள் வீண்போதல் கூடாதல்லவா!

இறந்தவர்களைக் கருதி இக்கிரியைகளைச் செய்வார்க்கும் அதற்குரிய தகுதிப்பாடு இன்றியமையாததே. அவரும் அதற் கேற்ற அடிப்படைத் தகுதியாகிய சிவதீக்ஷை, சந்தியாவந்தன அனுஷ்டானம், இயலுமளவு சமயாசாரசுத்தி என்பன உள்ள வராய் இருத்தல் வேண்டும்;

இக்கிரியைகளைச் செய்விக்கும் பொருட்டாக நம்மால் நியமிக்கப்படும் குருக்கள்மாரும், புரோகிதர்களும் கூட அதற் கேற்குமளவு ஆசாரசீலர்களாயிருக்கவேண்டியதும் அவசியமே யாம். சிவபூஜை, அக்கினிகாரியம், வேதபாராயணம் என்ற அநுசரணைகள் உள்ள குருக்கள்மாரும் புரோகிதர்களுமே இதற் குரியவர் ஆவர். மேற்கண்டவாறு, இக்கிரியைகளில் மிகுதி யாக இடம்பெறுவது தானம். தானத்துக்கு வரையறவான ஒரு இலக்கணமுண்டு. உரிய தகுதிவாய்ந்த ஒருவரை வரவழைத் துச் செய்யுங் கொடையே தானமெனப்படும்; ஏதும்தேவை

கருதி வந்தவருக்குத் தகுதி நோக்காது கொடுப்பது தருமம் எனப்படும், அபரக்கிரியைகளின் போது தருமத்துக்குப் போதிய இடமுண்டு. அதுவேறு இதுவேறு. இடபதானம், சோதகும்ப தானம், முதலாகிய தானங்களைச் செய்யும்போது ஏற்பவருடைய தகுதியைக் கண்டிப்பாக அவதானித்தே செய்தல் வேண்டும்; உரியதகுதியுள்ளோர் கிடைக்காத பட்சத்தில் ஒரு தர்ப்பையை வைத்து, ஆசாரியலட்சணம் வாய்ந்த ஒரு நற்புரோகிதராக, அல்லது தாம் வழிபடும் ஒரு ஆலய மூர்த்தியாகப் பாவித்துத் தியானித்துத் தம்மியல்புக்கேற்ற முறையில் வழிபட்டுத் தானத் திரவியங்களை அதன் முன் படைத்து நேர்த்தி செய்துகொண்டு அத்திரவியங்களைக்கோயிலுக்கேகொடுத்துவிட வேண்டும்என்னும் விதியுமுண்டு. தனம்என்பதைத் தகுதியற்றவர் கையிற்கொடுத்தலே பாபம் என்பர். தகுதியற்றவனுக்குத் தானங் கொடுப்பவர் வனாந்தரங்களிலே மந்திகளாய்ப் பிறந்து அலைவார்கள் எனச் சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு கருத்துண்டு; அக்கினிகாரியம், வேதபாராயணமாதியன இல்லார்க்குத் தானங்கொடுப்பவர் நரகத்துன்பத்துக்காளாவர் என்கிறது நாரத பக்தி சூத்திரம்; தாம் வருந்தி முயன்று செய்யுந் தானம், தரவேண்டிய பலனைத் தராமை மட்டுமன்றித் தமக்கே தீங்கும் விளைப்பதெனின், தானங் கொடுக்கப்படுவோரின் தகுதி விஷயத்தில் எவ்வளவு கவனஞ் செலுத்தப்படவேண்டுமென்பதை உணர்தல் நம்கடனாகின்றது;

கொடுக்கப்படும் பொருளளவு மிகச்சிறிதாயினும் அது தக்கவன் கையிற் கொடுக்கப்படுமானால் அது அளவிறந்த பயனைத் தரும் என்பது தமிழ்நீதி;

— கைப்பொருள்

தான் சிறிதாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான் சிறிதாய்ப் போர்த்துவிடும்''

— நாலடியார்.

இது இங்ஙனமானதால், பிரேதக் கிரியையைக் கொள்ளி வைத்தல் என்றும் அந்தியேஷ்டியைத் தர்ப்பை சுடுதல் என்றும் சிரார்த்தத்தை அரிசி கொடுத்தல் என்றும் அவற்றின் பெயர் வழக்கை இலகுப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, இக்கிரியைகளைச் சர்வ சாமான்யமாகவோ சிரத்தைக் குறைவாகவோ நடத்துதல் விரும்பத்தகாததாகும்;

இனி, செத்தவரெல்லாஞ் சிவலோகஞ் சேர்வாரோ? இவைகள் யார் பாரோ ஏதேதோ சுயநல நோக்கமாக வகுத்த சம்பிரதாயங்கள் என்ற அபிப்பிராயமும், சம்பிரதாயத்துக்காக

ஏதோ நடந்தாற்சரி என்ற திருப்தியும் ஒரோவோர் கோணங்களின் நிகழ்வதும் ஏதோ உண்மைதான்; ஒரே மண்டபத்தில் ஒரே வேளையில் ஒன்பது பத்து அந்தியேஷ்டி ஒருமிக்க நடைபெறும் நிலைக்குரிய காரணங்களில் இதுவுமொன்றாயிருக்கின்றது; இவ்விளக்கம் துர் அதிர்ஷ்ட வசமானது;

சிவலோக மடைவதற்கும் உரியதகுதிப்பாடு ஒன்று உண்டென்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், எல்லோருஞ் சிவலோகஞ் சேர்தலே மனிதவாழ்விலட்சியமாம், அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தகுதிப் பிரகாரம் ஒவ்வோர் காலத்தில் சிவலோகம் அடைந்தே தீர்வர் என்பது சைவ சித்தாந்த முடிபுமாம். சைவ சமய அநுபவநிலையில் பாவனைக்கு முக்கிய இடமுண்டு. கருதப்படும் இலக்கு உண்மையானதெனில் பாவனை உடன் பலன் தராவிடினும் உரிய காலத்திற் பலன் தரும் என்பது சைவக் கொள்கையாகும். சிவோகம் பாவனை செய்பவர் எடுத்த முதலெடுப்பிலேயே சிவமாய் விடுவர் என யாரும் கொள்வதில்லை. எனினும், உயிர் சிவமாதல் நியதமான ஒரு உண்மையாய் இருத்தலை முற்கொண்டு சிவோகம் பாவனை நடைபெறுவது போல்வதே இதுவுமாகும்;

ஒரே உயிர் பலதடவை பிறந்து பிறந்து இறக்கலாம்; இறக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் அது சிவலோகஞ் சேர்கிறது, சிவலோகஞ் சேர்கிறது என்று அதன் பொருட்டுத் தகுதியான மற்றொருவர் செய்யும் பாவனை ஒவ்வொன்றும் அது மந்திரக் கிரியா பாவனையாயிருத்தலினால் அந்த உயிரின் சிவத்துவப் பேற்றுக்கு உரிய காலத்தில் உதவுதல் தப்பாது. அந்த உயிர் தன்போக்கில் சிவத்துவத்துக்கான நெறியில் முயல்கின்ற குறிக்கப்பட்ட ஒரு கட்டத்தில், இப்பாவனைகள் அனைத்தும் அதன் பேற்றுக்கு அணைதுணையாய் நின்றுதவும் என்பதே அபிப்பிராயமாகும்.

அன்றியும், இறந்த உயிர், தன் மறுபிறப்பிற்போய்க்கொண்டிருக்கும்போதிலும், அங்கு அதற்கு விளையவிருக்கும் சுகபோக நிலைகளுக்கு, இப்பாவனைப் பலன் பெருமளவிற் கைகொடுத்துதவும் என்ற நம்பிக்கையும் சைவ அனுபவத்தில் இடம்பெற்றிருத்தல் அறிதற்பாலதாம்.

உயிரோடிருப்பவர் பற்றிய கடமைகளிலும் பார்க்க இறந்தோர்பற்றிய கடமைகள் சைவத்தில் மிகப் பிரதானமாகக் கருதப்படுவதன் தாற்பரியம் இதுவாகும்,

இறந்த உயிர் ஒன்று.

1: சிவலோகமே சேர்ந்துவிடுதல் முடிவான பயன்:

2. இடைப்படும் பிறப்புகளில் சுகபோக நலங்கள் அதிகரிக்கப் பெறுதல் தற்காலிகபயன்; இவ்விரண்டுக்கும் உரியது அபரக்கிரியை என்க.

அனுபந்தம்

சிவாலய உற்சவங்கள்

ஆலயபூசை விழாக்களில் நைமித்தியம் என்ற பிரிவில் உற்சவங்களடங்கும். இந்த உற்சவ நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னணியான சித்தாந்தப்பொருள் விளக்கமொன்றுண்டு. உற்சவ நிகழ்ச்சியின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வைத்து அதனை அவதானித்தல் பொருந்தும்.

உற்சவங்களில் அலங்கார உற்சவம் பிரமோற்சவம் என இருவகையுண்டு. ஆலயகும்பாபிஷேக தினத்தை இறுதியாக வைத்து அல்லது ஒரு தெய்வீக மேன்மையுள்ள நக்ஷத்திர நாளை இறுதியாக வைத்துப் பத்து, பதினைந்து அல்லது இருபத்தைந்து நாட்கள் இராவேளையில், சுவாமியை வீதிவலமாக எழுந்தருள வைத்தல் இருவகை விழாக்களுக்கும் பொதுப் பண்பாகும். இவற்றில் கொடியேற்றமும் இரதோற்சவமுமின்றி விசேட அபிடேக பூஜையுடன் சுவாமியை வீதியுலாவாக எழுந்தருள வைத்தல் அலங்கார உற்சவம் எனப்படும். இங்கு நாங்கள் பிரதானமாக அவதானிக்க வேண்டுவது பிரமோற்சவம் பற்றியேயாம்;

கொடியேற்றம், திருவிழா, தேர், தீர்த்தம் கொடியிறக்கல் என்ற ஐந்து அம்சங்கள் பிரமோற்சவத்தில் உள. இவ்வைந்தும் சிவபெருமான் உயிர்களின் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்சகிருத்திய நிலையை எண்ணி, உபாசித்து, வழிபடும் முகமாகச் செய்யப்படுவனவாம்;

கொடியேற்ற நிகழ்ச்சியின் தத்துவம் சிருட்டி பற்றியது என்பர். சிவபெருமான் தன் ஆணையாகிய சிவசக்தியின்மூலம் உயிரை உலக வாழ்வுக்குத் தயார் செய்து வைத்தல் சிருட்டியின் தாற்பரியமாகும்; அதற்கிணங்க, உயிரைக் குறிப்பதாகிய வெண்புடவை, ஒரு அந்தத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஆலயநந்தியின் உருவம் எழுதப்பட்டுப் பாசத்தினைக் குறிப்பதாகிய தர்ப்பைக் கயிற்றுடனும், சிவசக்தியைக் குறிப்பதாகிய வெண் கயிற்றுடனும் மேலிருந்து கீழாக முறுக்கி அமைக்கப்படுகின்றது; இவை மூன்றற்கும் ஆதாரம் சிவபெருமானே என்ற உண்மைப் பிரகாரம், சிவத்தைக் குறிப்பதாகிய தம்பத்தில் இவை சுற்றிச் சூழ்ந்து அமைகின்றன;

முத்திப் பேற்றுக்குமுன் உயிர் உடலோடு கூடிப்பிறந்திறந்து வாழ்ந்து கொண்டுவரும் வாழ்க்கைத் தொடர்ச்சி முழுவதும் பெத்தநிலை எனப்படும். இந்நிலையில் இவனுடைய சக்தியானது திரோதானசக்தியென்ற பெயரில் உயிரோடு உடனாக நின்று அது தன் மலப் பேறுகளாகிய அனுபவங்களைப் பெறும்படி ஊட்டிக்கொண்டிருக்கிறது: இந்தச் சித்தாந்த அநுபவநிலையே கொடிமரத்தில் பிரதி பாதிக்கப்படுகின்றதாகும்.

உற்சவ காலத்தில் கொடியேற்ற நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து சுவாமி வீதியுலாவாக எழுந்தருளும் விழாக்கள் நிகழும்: இவையனைத்தும் சிவன் தான் சிருட்டித்தவற்றைக் காத்தல் என்ற அருள்நிலையின் அறிகுறியாவன. உயிர்களின் பொறி புலன்களுக்கு எட்டாமல் அப்பாலாயிருக்குஞ் சிவன் விதம் விதமான மூர்த்தங் (வடிவம்)களை மேற்கொண்டு மண்ணுலகில் வரும் செய்திகள் எங்கள் திருமுறைகளில் கேட்கப்படுகின்றன.

"வேத மோதி வெண்ணூல் பூண்டு வெள்ளை எருதேறிப்
பூதஞ் சூழப் பொலிய வருவார் புலியி னுரிதோலர்
— சம்பந்தர் தேவாரம்

பந்தித்த வெள்விடையைப் பாய ஏறிப்
படுதலையில் என்கொலே ஏந்திக்கொண்டு

பெளந்தி மணிவிளக்குப் பூதம்பற்றப்
புலியூர்ச் சிற்றம்பலமே புக்கார் தாமே
— அப்பர் தேவாரம்.

திருமுறைகள் அனைத்திலும் இப்படி வருவன அனந்தம்: இவையெல்லாம் சிவன் உயிர்களைக் காத்து ரட்சிக்குங் கருணையால் நிகழ்வனவே. இத்தெய்விகஞான உண்மையின் விளக்கமாகவே திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன: திருவிழாவில் நாளுக்கு நாள் வெவ்வேறு வாகனங்களும் விதம் விதமான சுவாமி மூர்த்தங்களும் இடம்பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்:

திருவிழாப் பக்ஷம் முடிவுறும் தினத்துக்கு முதல் நாள் இரதோற்சவம் நடைபெறுகின்றது. இது சங்காரமாகிய அழித்தல் தொழிலைக் குறிப்பதென்பர்: சிவபிரான் பூமியெனுந் தேரேறி மேருவை வில்லாகவும் அக்கினியை அம்பாகவும் விஷ்ணுவை அம்பு நுதியாகவுங் கொண்டு முப்புரமெரித்தார் என்ற செய்தி பிரசித்தமானது: பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துக் காத்து வரும் சிவன் உயிர்களின் நன்மைக்கு வேண்டும்போது

அவற்றை அழித்து விடுதலுண்டென்கின்றது சித்தாந்தம். இவற்றுக்கிணங்கச் சிவன் தேரேறும் நிகழ்ச்சி அழித்தல் என்ற கிருத்தியத்தையே குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படும்.

அடுத்து வரும் தீர்த்த நிகழ்ச்சி அருளலைக் குறிப்பதாகும். உயிர்க்கெனப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தநு, கரண, புவன, போகம் என்னும் நால்வகையினதான பிரபஞ்சம் அழித்தொழிக்கப்பட்டபின், அத் தொடர்பு நீங்கிய உயிர் சிவனருளில் மூழ்கிச் சிவானந்தமாகிய பேரின்ப அநுபவத்தை எய்துவதாகும், இந்தப் பேருண்மையே தீர்த்த நிகழ்ச்சியால் உணர்த்தப்படுகின்றது கிணறோ: குளமோ; கேணியோ, கடலோ ஒன்றன் நீரை மந்திர சகிதமான கிரியையினுற் புனிதமாக்கி, அதில் இருக்கக்கூடிய சிவசக்தியைப் பிரகாசிக்கச் செய்து அதில், திருவிழாவில் முக்கியஸ்தரமாகிய அஸ்திரதேவரை முழுக்காட்டி, சுவாமியே மூழ்கியதாகச் செய்து அந்நீரில் அனைவோரும் மூழ்குதல் நடைமுறையிலுள்ள தீர்த்தவிழா நிகழ்ச்சியாகும்;

"அத்தாஉன் அடியேனை அன்பா லார்த்தாய்
அருள் நோக்கில் தீர்த்தநீ ராட்டிக் கொண்டாய்"

— அப்பர் தேவாரம்;

"ஆர்த்தபிறவித் துயர்கெட நா மார்த்தாடுந்
தீர்த்தன்" — திருவாசகம்;

என வரும் சைவஞான உண்மையின் அடிப்படையில் இந் நிகழ்ச்சி இடம் பெறுகின்றது:

தீர்த்தவிழாவன்று இரவில் கொடியிறக்கல் வைபவம் நடைபெறும். மேற்கண்ட நாலிவகை அம்சங்களிலும் பஞ்சகிருத்தியத்தில், நான்கை அவதானித்தோம். அவற்றில் எஞ்சியுள்ளது மறைத்தல். மறைத்தல் தொழில் காத்தல் தொழிலோடு உடனாய் எண்ணப்படுதல் பெரும்பான்மை. அவ்வகையால் தீர்த்தத்துடன் ஐந்தொழில் உபாசனை வழிபாடு முடிந்தாகக் கருதப்படும்.

ஐந்தாவதாகிய அழித்தல் தொழில் முடித்ததும். பாசம் சிவன் சந்நிதியிலும், ஆன்மா சிவனருளிலும், சக்தி சிவனிடத்திலும் ஒடுங்கச் சிவம் ஒன்றே எஞ்சி நிற்பதாகும் என்பது சித்தாந்த உண்மை: இவ்வுண்மையின் அடிப்படையில், 'கொடியிறக்கல்' என்ற நிகழ்ச்சியில் கொடிமரத்தைச் சார்ந்திருந்த ஆன்மாவாகிய புடவையும், சக்தியாகிய வெண்கயிறும், பாசமாகிய தர்ப்பைக் கயிறும் அதிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுக் கொடிமரம் தனியே தானும் நிற்கும் நிலை துலக்கப்படும்.

சிவசக்தியினுதவியினால் உயிர் பாசத்தின் தொடர்புபெற்று நின்றநிலை கொடியேற்றத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. அதற்கெதிர், அவை மூன்றும் ஒடுக்கமுற்றுப் போலநிலை கொடியிறக்கத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது என்க. வெளிப்பாட்டு நிலையில் அவை சிவனிடமேயிருந்தனவாதல் போல, ஒடுக்க நிலையிலும் அவை மூன்றும் அவனிடமே சேர்ந்தன என்ற உண்மைக்கிணங்க, கொடியிறக்கக் கிரியையின் பின் புடவையும் கயிறுகள் இரண்டும் கோயில் மூலமூர்த்தியின் சந்நிதியிற் சேர்க்கப்படுதலுங் கருதத் தக்கதாகும்.

"ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றேயிடம்
ஒன்றொளித்திடிலொன் றொளிக்கும்
எனினும், உயிரடராது
உள்ளுயிர்க் குயிராய்த்
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துளதேனுந்
திரிமலத்தே குளிக்குமுயிர்
அருள் கூடும்படிக் கொடிகட்டினனே"

— "கொடிக்கவி" — உமாபதி சிவாசாரியார்.

ஆசிரியரின் வேறு நூல்கள்.

1. மாவைப்பிள்ளைத் தமிழ் — உரையுடன்

வெளியீடு : மாவை முத்தமிழ் மன்றம்.

2. குழந்தைவேற் சுவாமிகளும் குருபரம்பரையு

வெளியீடு : குழந்தைவேற் சுவாமிகள் சமாதிக் கோ திருப்பணிச்சபை.

3. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராண ஆறுமு தம்பிரான் உரைவிளக்கக் குறிப்புகள்.

வெளியீடு : யாழ். கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்.

4. சித்தாந்தச் செழும் புதையல்கள். (அச்சில்)

வெளியீடு : ஈழத்துச் சித்தாந்த சைவ வித்தியாபீட

5. நாவலர் பிள்ளைத்தமிழ் — உரையுடன். (அச்சி

வெளியீடு : காரைநகர் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம்.

6. பெரிய புராணச் சிந்தனைகள்.

(அச்சேற வேண்டிய